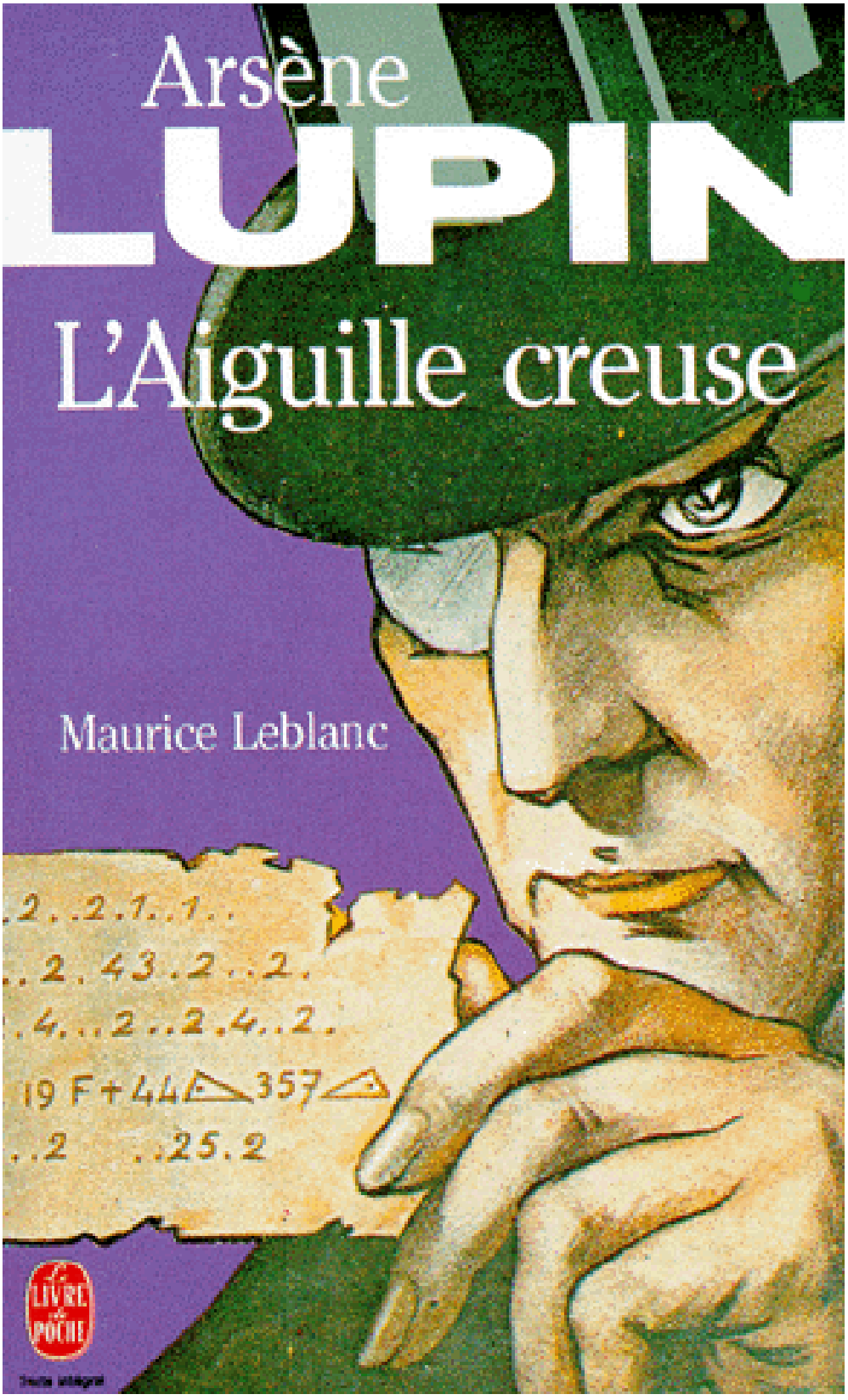
Arsène
LUPIN
L'Aiguille creuse
Maurice Leblanc
LIVRE DE POCHE

Maurice Leblanc

Arsène Lupin
Enigma acului scobit

Maurice Leblanc
L'Aiguille creuse – 1909
Publicat inițial în jurnalul
Je Sais Tout 1908 – 1909

CUPRINS

Contents

CAPITOLUL I DETUNĂTURA 4
CAPITOLUL II ISIDORE BEAUTRELET, ELEV LA RETORICĂ 18
CAPITOLUL III CADAVRUL 33
CAPITOLUL IV FAŢĂ ÎN FAŢĂ 47
CAPITOLUL V URMĂRIREA 61
CAPITOLUL VI UN SECRET ISTORIC 68
CAPITOLUL VII TRATATUL ACULUI 79
CAPITOLUL VIII DE LA CEZAR LA LUPIN 90
CAPITOLUL IX SESAM, DESCHIDE-TE 99
CAPITOLUL X COMOARA REGILOR FRANŢEI 109
Coperţi 124

CAPITOLUL I DETUNĂTURA

Raymonde trase cu urechea. Din nou, de două ori, se auzi zgomotul; destul de lămurit ca să poată fi deosebit din diversele zgomote tulburi care alcătuiau marea tăcere a nopții şi totuşi atât de slab încât nu s-ar fi putut spune dacă vine de aproape sau de departe, dacă se producea între zidurile vastului castel sau afară, pe aleile întunecate ale parcului.

Raymonde se ridică binişor. Fereastra camerei ei era întredeschisă; Raymonde o deschise de tot. Lumina lunii se revărsa asupra unui calm peisaj de verdeață şi boschete pe care ruinele risipite ale vechii mănăstiri se detaşau în siluete tragice, coloane frânte, ogive neterminate, schițe de portaluri şi frânturi de stâlpi de boltă. Un vântuleț sufla uşor deasupra lucrurilor, strecurându-se printre ramurile despuiate şi mobile ale arborilor, mişcând totuşi frunzele înmugurite ale copacilor.

Şi deodată, acelaşi zgomot...

Era la stânga ei şi cu un etaj mai jos de acela unde locuia, prin urmare în saloanele din aripa dinspre apus a castelului.

Deşi curajoasă şi voinică, tânăra fată simți fiorul spaimei. Îşi puse halatul de noapte şi luă chibriturile.

— Raymonde... Raymonde...

Un glas slab, ca un suflu, o chema din camera vecină a cărei uşă nu fusese închisă. Raymonde se îndreptă tiptil într-acolo, dar în acelaşi moment verişoara ei Suzanne ieşi din această încăpere şi i se aruncă în brațe.

— Raymonde... tu eşti?... Ai auzit?...

— Da... Nici tu nu dormi?

— Cred că m-a deşteptat câinele... Mai de mult... Dar acum nu mai latră. Cât să fie ceasul?

— Trebuie să fie patru.

— Auzi?... Umblă cineva prin salon.

— Nu e nici o primejdie; tatăl tău e acolo, Suzanne.

— Dar e primejdie pentru el. Doarme lângă salonul cel mic.

— Este şi domnul Daval pe acolo...

— La celălalt capăt al castelului... Cum vrei să audă până acolo?

Fetele şovăiră, neştiind la ce să se hotărască. Să strige? Să cheme într-ajutor? Nu îndrăzneau; atât de periculos li se părea însuşi zgomotul glasurilor lor. Însă Suzanne, care se apropiase de fereastră, înăbuşi un strigăt.

— Priveşte... un om lângă bazin. Într-adevăr, un om se îndepărta cu paşi repezi.

Purta sub braț un obiect de dimensiuni destul de mari, fără să se poată deosebi ce anume era şi care – bătându-se de piciorul său – îi îngreuna mersul.

Cele două femei îl văzură trecând pe lângă vechea capelă şi îndreptându-se spre o portiță tăiată în zid. Portița aceasta era desigur deschisă pentru că

omul dispăru subit şi cele două femei nu auziră scârţâitul obişnuit al ţâţânilor.

— Venea din salon, murmură Suzanne.

— Nu, scara şi vestibulul l-ar fi condus mult mai la stânga... Numai doar dacă...

Una şi aceeaşi idee zgudui pe cele două femei. Ele se aplecară. Dedesubtul lor, o scară era rezemată de faţadă şi ducea la etajul întâi. O lumină făcea să se vadă balconul de piatră. Şi alt bărbat, care ducea şi el ceva, încalecă acest balcon, se lăsă de-a lungul scării în jos şi fugi pe acelaşi drum.

Suzanne, înspăimântată, la capătul puterilor, căzu în genunchi îngăimând:

— Să chemăm... să chemăm într-ajutor...

— Ca să vină cine? Tatăl tău... Dar dacă mai sunt şi alţi oameni şi se vor arunca asupra lui?

— Am putea anunţa servitorii... soneria ta răspunde la etajul lor.

— Da... da... poate, asta e o idee... Numai de-ar ajunge la timp!

Raymonde căută soneria electrică de lângă patul ei şi apăsă butonul. Un ţârâit se auzi sus şi cele două femei avură impresia că se auzise ţârâitul şi de jos.

Ele aşteptară. Tăcerea devenea înspăimântătoare, şi nici vântuleţul nu mai agita frunzele copacilor

— Mi-e frică... mi-e frică... repetă Suzanne.

Şi deodată, în noaptea întunecoasă, sub ele, un zgomot de luptă, tumult de mobile răsturnate, strigăte, exclamaţii, apoi – oribil, sinistru – un geamăt răguşit, horcăitul unei fiinţe sugrumate...

Raymonde se repezi la uşă. Suzanne se agăţă cu disperare de braţul ei.

— Nu... nu mă lăsa... mi-e frică.

Raymonde o îndepărtă şi se repezi în coridor, urmată de Suzanne care se clătina de la un perete la celălalt, scoţând strigăte. Ea ajunse până la scară, se rostogoli din treaptă în treaptă, se năpusti la uşa salonului mare şi se opri brusc, pironită în prag, în vreme ce Suzanne se prăbuşea la picioarele ei. În faţa lor, la trei paşi, se afla un om care ţinea o lanternă în mână. Cu un gest, el o îndreptă asupra celor două fete, orbindu-le cu lumina, se uită îndelung la feţele lor palide, apoi fără a se grăbi, cu mişcările cele mai calme din lume, îşi luă şapca, ridică o bucată de hârtie şi două fire de pai, şterse nişte urme pe covor, se apropie de balcon, se întoarse spre cele două fete, le salută politicos şi dispăru.

Cea dintâi, Suzanne, dădu fuga în micul buduar care despărţea salonul cel mare de camera tatălui ei. Dar de cum intră, un spectacol oribil o izbi. La lumina piezişă a lunii, se vedeau pe jos două trupuri neînsufleţite, culcate unul lângă altul. Suzanne se aplecă peste unul din ele.

— Tată!... Tată!... Tu eşti?... Ce ai?... strigă ea înnebunită.

După un mic răstimp, contele de Gesvres se mişcă. Cu glasul frânt, el zise:

— Nu te teme... nu sunt rănit... Dar Daval? El mai trăieşte? Cuţitul?... Cuţitul?...

În acest moment, doi servitori veniră cu lumânări. Raymonde se aruncă asupra celuilalt trup şi-l recunoscu pe Georges Daval, secretarul şi omul de încredere al contelui. Faţa sa avea întipărită paloarea morţii.

Atunci ea se ridică, se întoarse în salon, luă dintr-o panoplie agățată de perete o puşcă pe care o ştia încărcată şi trecu pe balcon. Nu trecuseră, cu siguranță, mai mult de cincizeci-şaizeci de secunde de când individul pusese piciorul pe prima treaptă a scării. Nu putea fi deci departe, cu atât mai mult cu cât avusese precauția de a deplasa scara pentru ca nimeni să nu se poată servi de ea. Şi, într-adevăr, Raymonde îl zări îndată, de-a lungul ruinelor vechii biserici. Tânăra fată puse puşca la umăr, ochi liniştit şi trase. Omul căzu.

— Bravo! Bravo! exclamă unul din servitori. Pe ăsta l-am dat gata. Mă duc după el.

— Nu, Victor; se ridică... Dă-te jos pe scară şi fugi spre portiță. Nu poate scăpa decât pe acolo.

Victor porni în goană, dar, înainte de a fi ajuns în parc, omul căzuse din nou. Raymonde chemă pe celălalt servitor:

— Albert, îl vezi acolo? Lângă arcada cea mare?...

— Da, se târăşte prin iarbă...

— Supraveghează-l de aici.

— Imposibil să scape. La dreapta ruinelor e peluza deschisă...

— Şi Victor păzeşte poarta la stânga, zise Raymonde luând din nou arma.

— Nu vă duceți, domnişoară!

— Ba da, ba da, zise ea cu glasul hotărât şi gesturile sacadate. Lasă-mă... mi-a mai rămas un glonț... dacă se mişcă...

Şi Raymonde ieşi. În clipa următoare, Albert o văzu îndreptându-se spre ruine. El îi strigă de la fereastră:

— S-a târât îndărătul arcadei. Nu-l mai văd... Atenție, domnişoară!...

Raymonde făcu ocolul vechii biserici spre a tăia retragerea individului şi Albert o pierdu din ochi. După câteva minute, nevăzând-o, începu să se nelinişteasc ă şi, continuând să supravegheze ruinele, în loc să coboare pe scara casei, încercă s-o facă pe scara lăsată de necunoscuți. De îndată ce reuşi, dădu fuga spre arcada lângă care zărise pentru ultima oară pe individ. Treizeci de paşi mai departe, o găsi pe Raymonde de vorbă cu Victor.

— Ce se aude? întrebă el.

— Imposibil să pun mâna pe el, răspunse Victor.

— Portița?

— Am fost acolo... iată cheia.

— Cu toate acestea... nu se poate...

— O! Despre asta sunt sigur... Peste zece minute tâlharul va fi în mâinile noastre.

Fermierul şi fiul său, treziți de detunătură, soseau la ferma ale cărei dependințe se aflau destul de departe pe dreapta, însă dincoace de ziduri ei nu se întâlniseră cu nimeni.

— Desigur, zise Albert; tâlharul n-a putut părăsi ruinele... O să-l găsim în fundul vreunei scorburi.

Organizară o goană metodică, cercetând fiecare tufiş, îndepărtând grelele beteli de iederă care se încolăceau în jurul trunchiurilor coloanelor. Se asigurară că bisericuța era bine închisă şi că nici una din ferestre nu era spartă. Cotrobăiră toate colțurile. Cercetările fură zadarnice.

O singură descoperire: în locul unde se prăbuşise individul rănit de Raymonde, găsiră o şapcă de şofer, de piele roşcată. Afară de asta, nimic.

La orele 6 dimineața, jandarmeria din Ouivelle-la-Rivière era prevenită şi se prezentă la fața locului, după ce trimisese prin curier expres parchetului din Dieppe o mică notă relatând împrejurările crimei, prinderea iminentă a principalului vinovat, „descoperirea şepcii sale şi a pumnalului cu care săvârşise crima”. La orele 10 două trăsuri coborau panta uşoară care ducea la castel. Una, o caleaşcă venerabilă, aducea pe adjunctul de procuror şi pe judecătorul de instrucție, însoțit de grefierul său. În cealaltă, modestă cabrioletă, luaseră loc doi tineri reporteri, reprezentând unul „Journal de Rouen”, iar celălalt un mare ziar parizian.

Vechiul castel apăru. Odinioară locuință a stareților din Ambrumésy, mutilat de revoluție, restaurat de contele de Gesvres căruia îi aparținea de douăzeci de ani, castelul cuprinde un corp de case cu o turlă, în care se află un orologiu, şi două aripi, fiecare având de jur împrejur o platformă de balustradă de piatră. Pe deasupra zidurilor parcului şi dincolo de platoul susținut de înalte râpe normande, se zăreşte – între satele Sainte-Marguerite şi Varengeville – linia albastră a mării.

Aici locuia contele de Gesvres cu fiica sa Suzanne, ființă drăgălaşă şi firavă cu părul blond şi nepoata sa Raymonde de Saint-Véran, pe care o găzduise cu doi ani înainte, când moartea simultană a tatălui şi a mamei ei o lăsase pe Raymonde orfană. Viața la castel era calmă şi regulată. Câțiva vecini veneau din când în când. Vara, contele ducea pe cele două fete, aproape în fiecare zi, la Dieppe. Era un bărbat înalt, cu o față frumoasă, gravă şi cu părul cărunțit. Foarte bogat, îşi administra singur averea şi-şi supraveghea proprietățile cu ajutorul secretarului său Daval.

De cum intră, judecătorul de instrucție primi întâile constatări ale caporalului de jandarmi Quévillon. Prinderea vinovatului, mereu iminentă, nu fusese încă efectuată, dar toate ieşirile parcului erau păzite. O evadare era imposibilă.

Micul grup trecu apoi prin sala capitulară şi prin sufrageria aflată la parter, şi urcă spre etajul întâi. Toți remarcară ordinea desăvârşită. Nici o mobilă, nici un bibelou care să nu fi părut că ocupă locul obişnuit şi nici un gol între aceste mobile şi bibelouri. La dreapta şi la stânga atârnau goblenuri superbe, de origine flamandă, cu personaje. În fund, pe panourile zidului, patru pânze superbe, în ramele epocii, reprezentau scene mitologice. Erau celebrele tablouri de Rubens, lăsate contelui de Gesvres – ca şi goblenurile de Glanda – de către unchiul său, marchizul de Bobadilla, grande de Spania. Domnul judecător de instrucție Filleul observă:

— Dacă furtul a fost mobilul crimei, salonul acesta n-a avut de suferit nimic.

— Cine ştie! exclamă substitutul, care vorbea puțin, dar totdeauna în contrazicere cu judecătorul.

— Zău, domnule? Prima grijă a unui hoț ar fi fost să ia goblenurile şi tablourile acestea.

— Poate că n-a avut timp...

— Vom vedea îndată.

În momentul acesta intră contele de Gesvres, urmat de medic. Contele, care nu părea să se resimtă de agresiunea a cărei victimă fusese, ură bun venit celor doi magistrați. Apoi deschise uşa budoarului.

Încăperea în care nu pătrunsese nimeni din momentul săvârşirii crimei, în

afară de doctor, se prezenta – altfel decât salonul – în cea mai mare dezordine. Două scaune erau răsturnate, una din mese sfărâmată, iar alte obiecte – o pendulă de voiaj, un clasor, o cutie de papetării – erau aruncate pe jos.

Şi pe câteva din foile de hârtii risipite se vedeau urme de sânge.

Medicul ridică pânza care ascundea cadavrul. Jean Daval, îmbrăcat cu hainele sale obişnuite de catifea şi încălţat cu ghete cu ţinte, era întins pe spate, cu un braţ îndoit sub el. I se desfăcuse cămaşa, şi se vedea o rană adâncă care-i găurea pieptul.

— Moartea trebuie să se fi produs instantaneu, declară doctorul... O singură lovitură de cuţit a fost de ajuns.

— Trebuie să fie, zise judecătorul, cuţitul pe care l-am zărit pe căminul din salon, lângă o şapcă de piele, – nu?

— Da, certifică contele de Gesvres; cuţitul a fost ridicat de aici. Se afla în panoplia din salon, din care nepoată-mea, domnişoara de Saint-Véran, a luat puşca. Cât despre şapca de şofer, ea trebuie să fie a asasinului.

Domnul Filleul mai studie câteva detalii din încăpere, adresă câteva întrebări doctorului, apoi îl rugă pe domnul de Gesvres să-i povestească ce a văzut şi ce ştie. Iată ce spune contele:

— Jean Daval m-a sculat din somn. Dormeam de altfel prost, cu străfulgerări de luciditate, în care aveam impresia că aud paşi când, deodată, deschizând ochii, îl zării la picioarele patului, cu lumânarea în mână. Îmbrăcat cum îl vedeţi acum, căci lucra adeseori foarte târziu noaptea. Părea foarte agitat şi-mi spuse cu glasul coborât: „Sunt oameni în salon”. Într-adevăr auzii zgomote. Mă ridicai şi întredeschisei binişor uşa acestui buduar. În aceeaşi clipă, uşa cealaltă, care dă în salonul cel mare se deschise, şi în prag apăru un om care se repezi la mine şi mă ameţi cu un pumn în tâmplă. Vă povestesc toate acestea fără detalii, domnule judecător de instrucţie, pentru simplul motiv că nu-mi amintesc decât faptele principale şi că aceste fapte s-au petrecut cu o repeziciune extraordinară.

— Apoi?

— Apoi nu mai ştiu... leşinasem... Când mi-am revenit în simţire, Daval era întins, asasinat.

— Nu bănuiţi pe nimeni?

— Pe nimeni.

— N-aveţi nici un duşman!

— Nu cunosc pe nici unul.

— Nici domnul Daval n-avea?

— Daval? Duşmani... Dar bine, Daval era omul cel mai bun care există. De douăzeci de ani, de când Daval e secretarul meu, pot să spun: confidentul meu, n-am văzut în jurul lui decât simpatii.

— Cu toate acestea balconul a fost escaladat şi Daval a fost asasinat, – trebuie să existe un motiv.

— Un motiv?... Dar motivul e furtul.

— Aşadar vi s-a furat ceva?

— Nimic.

— Atunci?

— Atunci, dacă nu s-a furat nimic şi nu lipseşte nimic, s-a luat totuşi ceva.

— Ce?

— Nu ştiu, însă fiica şi nepoata mea vă vor spune cu toată certitudinea că au văzut succesiv doi oameni străbătând parcul şi că aceşti doi oameni duceau pachete destul de voluminoase.

— Duduile...

— Duduile au visat?... Aproape că mi-ar veni şi mie a crede, căci de azi dimineață m-am istovit tot căutând şi făcând supoziții. De altfel, nu e greu să le întrebați personal.

Cele două verişoare fură chemate în salonul cel mare. Suzanne, palidă ca moartea şi încă tremurând, de abia putea vorbi. Raymonde, mai energică, mai impetuoasă şi mai frumoasă, grație strălucirii aurii a ochilor ei castanii, povesti cele întâmplate în cursul nopții şi atitudinea ei.

— Cu alte cuvinte, duduie, depoziția dumneavoastră este categorică?

— Absolut categorică. Cei doi oameni care au străbătut parcul au avut obiecte asupra lor.

— Dar al treilea?

— Al treilea a plecat de aici cu mâinile goale.

— Ați putea să ne dați semnalmentele lui?

— Ne-a orbit toată vremea cu lumina lanternei sale. Tot ce pot să vă spun e că era înalt şi greoi...

— Şi dumneavoastră tot astfel vi s-a părut, duduie? întrebă judecătorul pe Suzanne de Gesvres.

— Da... adică nu... răspunse Suzanne pe gânduri. Mie mi s-a părut mai degrabă de talie mijlocie şi slăbuț.

Domnul Filleul surâse, deprins cu divergențele de opinie şi de vedere la martorii aceluiaşi fapt.

— Iată-ne deci în prezența, pe de o parte, a unui individ – cel din salon – care e în acelaşi timp înalt şi scurt, gras şi slab şi, pe de alta, a altor doi indivizi – cei din parc – care sunt acuzați că au ridicat din salonul acesta obiecte... care se află toate la locul lor.

Domnul Filleul era judecător „din şcoala ironistă", cum spunea el însuşi. Era totodată şi un judecător care nu detesta galeria şi nici ocaziile de a demonstra publicului abilitatea sa, după cum dovedea numărul crescând al persoanelor care se îngrămădeau în salon. Pe lângă cei doi reporteri se mai aflau fermierul şi fiul său, grădinarul şi nevasta lui şi, în sfârşit, cei doi vizitii care veniseră cu trăsurile din Dieppe. Domnul Filleul urmă.

— Ar fi locul, de asemenea, să ne punem de acord asupra felului cum a dispărut acest al treilea personaj. Dumneavoastră, duduie, ați tras cu arma aceasta şi din fereastra aceasta?

— Da. Individul s-a poticnit de piatra de mormânt, aproape ascunsă de mărăcini de la stânga bisericii.

— Dar s-a ridicat!

— Numai pe jumătate. Victor a coborât imediat ca să păzească portița, iar eu l-am urmat, lăsând aici în observație pe servitorul nostru Albert.

Albert îşi făcu şi el depoziția şi judecătorul trase concluzia:

— Prin urmare, după dumneata, rănitul n-a putut să fugă pe la stânga, dat fiind că tovarăşul dumitale păzea poarta şi nici pe la dreapta pentru că ar fi trebuit să-l vezi dumneata străbătând răzorul. Prin urmare, judecând logic, individul se află în acest moment în spațiul relativ restrâns care se află

sub ochii noştri.

— Aceasta e părerea mea.

— E şi a dumneavoastră, duduie?

— Da.

— Şi a mea, zise Victor.

Substitutul exclamă ironic:

— Câmpul de investigaţii e restrâns; nu urmează decât să se continue cercetările începute acum patru ore.

— Poate să fim noi mai norocoşi.

Domnul Filleul luă de pe cămin şapca de piele, o examină şi chemându-l pe caporalul de jandarmi. Îi zise la ureche:

— Trimite imediat pe unul din oamenii dumitale la Dieppe, la pălărierul Maigret, şi domnul Maigret să ne spună cui a vândut şapca aceasta.

„Câmpul investigaţiilor"', cum îi spunea substitutul, se limita la spaţiul cuprins între castel, peluza din dreapta şi unghiul format din zidul din dreapta şi zidul castelului; cu alte cuvinte, un patrulater cu latura de circa o sută de metri, patrulater din care răsăreau ici şi colo ruinele bisericii Ambrumésy, atât de celebră în Evul Mediu.

În iarba călcată se putu descoperi îndată trecerea fugarului. În două locuri se observară urme de sânge înnegrit, aproape uscat. Dincolo de rotogoala arcadei, care marca extremitatea mânăstirii, nu se mai vedea nimic, dat fiind că solul, acoperit cu ace de brad, nu lăsa să se imprime într-însul nici o urmă de paşi. Dar atunci, cum putuse rănitul să scape neobservat de tânăra fată, de Victor şi de Albert? Câteva desişuri, cercetate de servitori şi jandarmi, sub care se căutase cu atenţie, atât şi nimic mai mult.

Judecătorul de instrucţie puse pe grădinar, care avea cheia, să-i deschidă paraclisul, adevărată bijuterie de sculptură, raclă de piatră pe care timpul şi revoluţiile o respectaseră şi care a fost considerată totdeauna – graţie finelor cizelări ale porticului şi statuetelor ei – ca una din minunile stilului gotic normand. Capela, foarte simplă înăuntru, fără altă podoabă decât altarul ei de marmură, nu oferea nici un loc de refugiu. De altminteri, fugarul aici ar fi trebuit să intre. Dar cum?

Inspecţia se termină la portiţa care servea de intrare vizitatorilor ruinelor. Ea dădea într-un drum scorburos, strâns între îngrădire şi un crâng în care se vedeau cariere abandonate. Domnul Filleul se aplecă: în praful de pe drum se vedeau urme de roţi de cauciuc, cu bandaje antiderapante. De fapt, Raymonde şi Victor avuseseră impresia că aud, după detunătură, uruitul unui automobil. Judecătorul de instrucţie insinuă:

— Probabil că rănitul şi-a putut ajunge complicii.

— Imposibil! strigă Victor. Eram aici şi ar fi trebuit să-l vadă şi domnişoara şi Albert.

— La naiba! Cu toate astea trebuie să fie undeva! Ori înăuntru, ori afară!

— E aici, repetă servitorul cu încăpăţânare.

Judecătorul dădu din umeri şi se întoarse la castel, destul de plictisit. Hotărât, afacerea începea prost. Un furt în care nu se furase nimic, un prizonier invizibil, – nu prea erau motive de bucurie.

Se făcuse târziu. Domnul de Gesvres rugă pe magistraţi să ia dejunul şi făcu aceeaşi rugăminte şi celor doi ziarişti. Masa se luă în tăcere, după care

domnul Filleul se întoarse în salon, unde continuă interogatoriul servitorilor. Atunci se auzi în curte trapul unor cai şi jandarmul trimis la Dieppe intră.

— Ei bine? Ai fost la pălărier? întrebă judecătorul nerăbdător să aibă în sfârşit o primă informaţie.

— Şapca a fost vândută unui vizitiu.

— Vizitiu?

— Da, unui vizitiu care s-a oprit cu trăsura în faţa magazinului şi care a întrebat dacă i se poate da, pentru unul din clienţii săi, o şapcă de şofer, din piele galbenă. Pălărierul o avea numai pe aceasta. Vizitiul a plătit fără a se interesa măcar de mărimea şepcii şi a plecat. Era foarte grăbit.

— Ce fel de trăsură?

— O caleaşcă.

— Şi în ce zi?

— Ce zi?... Azi dimineaţă.

— Azi dimineaţă? Ce tot vorbeşti!

— Şapca a fost cumpărată azi dimineaţă.

— Dar bine, asta este imposibil, din moment ce şapca a fost găsită astă noapte în parc. Trebuia deci să fie acolo şi în cazul acesta trebuia să fie cumpărată înainte.

— Azi dimineaţă. Aşa mi-a spus pălărierul.

Se produse un moment de spaimă. Judecătorul de instrucţie, încremenit, căuta să înţeleagă. Deodată tresări, fulgerat de o lumină.

— Să vină aici vizitiul care ne-a adus azi dimineaţă! Vizitiul de la caleaşcă!

Caporalul de jandarmi şi inferiorul său dădură fuga la grajd. După câteva minute, caporalul se întoarse singur.

— Ce-i cu vizitiul?

— A cerut să i se dea de mâncare la bucătărie, a mâncat şi apoi...

— Şi apoi?

— A şters-o.

— Cu trăsura lui?

— Nu. Sub pretextul că se duce să vadă o rudă la Ouville, a împrumutat bicicleta rândaşului. Iată pălăria şi pardesiul lui.

— Cum? A plecat cu capul gol?

— A scos din buzunar o şapcă şi şi-a pus-o.

— O şapcă?

— Da, una de piele galbenă, după cât se pare.

— De piele galbenă?... Imposibil! Uite-o aici!

— O văd, domnule judecător de instrucţie, dar şapca lui era ca asta.

Substitutul rânji:

— Foarte nostim! Foarte amuzant! Există două şepci... Una, care era cea adevărată, şi care era singura noastră piesă convingătoare, a plecat pe capul pretinsului vizitiu! Cealaltă, cea falsă, e în mâinile dumneavoastră! Ei bravo! Amicul ne-a jucat o straşnică festă.

— După el! Puneţi mâna pe el! strigă domnul Filleul. Caporale Quavillon doi din oamenii dumitale să încalece şi galop!

— E departe! zise substitutul.

— Oricât de departe ar fi, trebuie să punem mâna pe el.

— Să sperăm; dar cred, domnule judecător de instrucţie, că străduinţele noastre trebuie să se concentreze în primul rând aici. Binevoiţi a citi hârtia

aceasta, pe care am găsit-o în buzunarul pardesiului.

— Care pardesiu?

— Al vizitiului.

Şi substitutul întinse domnului Filleul o hârtie îndoită în patru, pe care se puteau citi următoarele cuvinte scrise cu creion, neîndemânatic:

„Nenorocire domnişoarei dacă l-a ucis pe şef”.

Incidentul pricinui o emoție puternică.

— Iată-ne preveniți! murmură substitutul.

— Domnule conte, reluă judecătorul de instrucție, vă rog să nu vă neliniştiți. Nici dumneavoastră, duduilor. Amenințarea aceasta n-are nici o importanță din moment ce justiția e la fața locului. Se vor lua toate precauțiile necesare. Răspund de siguranța dumneavoastră. Iar dumneavoastră, domnilor, adăugă el întorcându-se spre cei doi reporteri, vă rog să fiți foarte discreți. Contez pe dumneavoastră. Grație bunăvoinței mele ați asistat la această anchetă şi ar fi urât să răsplătiți...

Se întrerupse, ca şi cum o idee i-ar fi străbătut creierul, se uită la cei doi tineri pe rând şi apropiindu-se apoi de unul din ei, îl întrebă:

— La ce ziar lucrezi dumneata?

— La „Journal de Rouen”.

— Ai o legitimație?

— Iat-o.

Legitimația era în regulă. Nu era nimic de zis. Domnul Filleul se adresă celuilalt reporter:

— Dar dumneata, domnule?

— Eu?

— Da, dumneata; te întreb la ce ziar lucrezi?

— Eu, domnule judecător, sunt la mai multe ziare.

— Legitimația dumitale?

— N-am.

— Serios? Cum se face?...

— Păi, ca un ziar să-ți dea o legitimație, trebuie să scrii permanent la el.

— Ei, şi?

— Ei, şi eu nu sunt decât colaborator ocazional. Trimit în dreapta şi în stânga articole care mi se publică... sau mi se refuză, după împrejurări.

— În cazul acesta, numele dumitale? Hârtiile dumitale?

— Numele meu nu vă va spune nimic, iar hârtii n-am.

— N-ai nici o hârtie la dumneata, din care să reiasă ce profesiune ai?

— N-am nici o profesiune!

— Dar bine, domnule, exclamă judecătorul cu oarecare enervare; sper că nu vei înțelege să păstrezi acest incognito, după ce te-ai introdus aici prin viclenie şi ai surprins secretele justiției!

— Vă rog să vă amintiți, domnule judecător de instrucție, că nu m-ați întrebat nimic când am venit şi că prin urmare n-aveam să vă spun nimic. De altminteri, nu mi s-a părut că ancheta dumneavoastră e secretă, din moment ce toată lumea a asistat la ea... până şi unul din vinovați.

Vorbea blajin, cu un ton de o politețe nesfârşită. Era un om foarte tânăr, foarte înalt şi foarte subțire, îmbrăcat – fără urmă de cochetărie – cu un pantalon prea scurt şi cu o jachetă prea strâmtă. Avea o față trandafirie de fată, o frunte înaltă cu părul în perie şi o barbă blondă inegală şi prost

tunsă. Ochii săi vii scânteiau de inteligență. Nu părea stingherit de fel şi surâdea cu un surâs simpatic în care nu se vedea urmă de ironie.

Domnul Filleul îl privea cu o neîncredere agresivă. Cei doi jandarmi făcură câțiva paşi înainte. Tânărul exclamă vesel:

— Domnule judecător de instrucție, îmi dau seama că mă bănuiți a fi unul din complici. Dar dacă ar fi aşa, n-aş fi fugit oare la momentul oportun, aşa cum a făcut-o camaradul meu?

— Puteai să nădăjduieşti că...

— Orice nădejde ar fi fost absurdă. Gândiți-vă, domnule judecător de instrucție, şi veți recunoaşte că din punct de vedere logic...

Domnul Filleul i se uită în albul ochilor şi ripostă sec:

— Destul cu gluma! Numele dumitale?

— Isidore Beautrelet.

— Profesiunea dumitale?

— Elev de retorică la liceul Janson-de-Sailly.

Domnul Filleul holbă nişte ochi cât roata:

— Ce tot vorbeşti dumneata, domnule? Elev de retorică...

— La liceul Janson, rue de la Pompe, numărul...

— Dar bine, domnule! exclamă domnul Filleul. Dumneata îți bați joc de mine! Ce sunt farsele astea?

— Vă mărturisesc, domnule judecător de instrucție, că uimirea dumneavoastră mă surprinde. Ce vă face să credeți că n-aş fi elev la liceul Janson? Faptul că port barbă? Dar asta n-are nici o importanță: barba mea e falsă.

Isidore Beautrelet scoase cele câteva şuvițe care îi împodobeau bărbia şi fața lui rasă păru mai tânără încă şi mai trandafirie, un adevărat obraz de licean. Şi în vreme ce un râs de copil descoperi dinții săi albi:

— Ei, v-ați convins acum? Vă mai trebuiesc şi alte dovezi? Poftim, citiți pe aceste scrisori de la tatăl meu, adresa: „Domnului Isidore Beautrelet, intern la liceul Janson-de-Sailly".

Convins ori ba, domnul Filleul nu prea avea aerul că găseşte chestia aceasta pe gustul său. El întrebă ursuz:

— Ce cauți dumneata aici?

— Eu?... Mă instruiesc.

— Păi pentru asta sunt licee... liceul dumitale!

— Uitați, domnule judecător de instrucție, că astăzi, 23 aprilie, suntem în plină vacanță de Paşte.

— Ei, şi?

— Ei, şi am toată libertatea să-mi folosesc vacanța după pofta inimii.

— Dar tatăl dumitale?...

— Tatăl meu locuieşte departe, în fundul Savoiei, şi chiar el m-a povățuit să fac o mică călătorie pe coasta Canalului Mânecii.

— Cu barbă falsă?

— A, asta nu! Ideea asta este a mea. La liceu, vorbim adeseori de aventuri misterioase şi citim romane polițiste, unde personajele se deghizează. Şi ne imaginăm o mulțime de lucruri complicate şi teribile. Aşa că am vrut să mă amuz şi eu şi mi-am pus o barbă falsă. De altfel, ea îmi dădea avantajul că mă lua lumea mai în serios şi puteam trece drept reporter parizian. Astfel, aseară, după mai bine de o săptămână tâmpită, am avut plăcerea să-l

cunosc pe confratele meu din Rouen, iar azi dimineață, aflând afacerea din Ambrumésy, mi-a propus foarte amabil să-l însoțesc.

Isidore Beautrelet spunea toate acestea cu o simplitate francă, puțin naivă, al cărei farmec era imposibil să nu-l simți. Însuşi domnul Filleul, continuând să păstreze o rezervă bănuitoare, îl asculta cu plăcere. Apoi îl întrebă pe un ton mai puțin burzuluit:

— Şi eşti mulțumit de expediția dumitale?

— Încântat! Cu atât mai mult, cu cât n-am asistat niciodată la o afacere de asemenea fel, – şi aceasta nu e lipsită de interes.

— Şi nici de complicațiile misterioase, pe care le prețuieşti dumneata atât de mult.

— Şi care sunt atât de pasionante! Nu cunosc emoție mai mare decât aceea de a vedea faptele ieşind din umbră, ca să zic aşa, grupându-se unele contra altora şi formând încet-încet adevărul probabil.

— Adevărul probabil... Merge repede la dumneata, tinere! Vrei să spui, cu alte cuvinte, că dumneata ai şi găsit o mică soluție?

— O, nu! răspunse Beautrelet râzând... Numai că... mi se pare că sunt câteva puncte unde nu e imposibil să-ți faci o părere, iar altele atât de precise, încât ajunge... să tragi concluzii.

— Bravo! Asta devine foarte interesant şi mă va face să aflu în sfârşit ceva. Căci, trebuie să-ți mărturisesc, spre marea mea ruşine, că eu nu ştiu încă nimic.

— Asta e pentru că n-ați avut încă timpul să reflectați, domnule judecător de instrucție. Totul este să reflectezi. Foarte rar se întâmplă ca faptele să nu cuprindă ele însele explicația!

— Aşadar, după dumneata, faptele pe care le-am constatat aici cuprind ele explicația?

— Nu sunteți şi dumneavoastră de părere? În tot cazul, eu unul n-am constatat altele, decât cele consemnate în procesul verbal.

— Perfect! Prin urmare, dacă te-aş întreba care sunt obiectele furate din acest salon?

— V-aş răspunde că le cunosc.

— Bravo! Domnul ştie mai multe în privința aceasta decât însuşi proprietarul! Domnului de Gesvres nu-i lipseşte nimic: domnului Isidore Beautrelet îi lipseşte ceva. Îi lipseşte o bibliotecă şi o statuie pe care nu le-a văzut niciodată nimeni. Şi dacă te-aş întreba cum îl cheamă pe asasin?

— V-aş răspunde, de asemenea, că ştiu.

Toți cei de față tresăriră. Substitutul şi reporterul se apropiară. Domnul de Gesvres şi cele două fete ascultau cu atenție, cu toții impresionați de siguranța lui Beautrelet.

— Ştii cum îl cheamă pe asasin?

— Da.

— Poate şi locul unde se află?

— Da.

Domnul Filleul îşi frecă mâinile:

— Ce noroc! Arestarea aceasta va fi apoteoza carierei mele. Şi dumneata poți să-mi faci această revelație fulgerătoare?

— La moment, da... Sau dacă nu vă supărați, peste un ceas sau două după ce voi fi asistat la ancheta dumneavoastră.

— A nu, a nu, imediat, tinere...

În acest moment, Raymonde de Saint-Véran, care de la începutul acestei scene nu-l lăsase din ochi pe Isidore Beautrelet, se apropie de domnul Filleul:

— Domnule judecător de instrucție...

— Ce doriți, domnişoară?

Două sau trei secunde rămase cu ochii fixați asupra lui Beautrelet, apoi se adresă domnului Filleul.

— V-aş ruga să-l întrebați pe domnul, pentru care motiv se plimba ieri pe drumul scorburos care se sfârşeşte la portiță.

Fu o lovitură de teatru. Isidore Beautrelet păru consternat:

— Eu, domnişoară? Eu?... Pe mine m-ați văzut ieri?

Raymonde rămase gânditoare, cu ochii necurmat fixați asupra lui Beautrelet, ca şi cum ar fi căutat să-şi precizeze bine convingerea, şi răspunse calm:

— La orele 4 după amiază, trecând prin crâng, am întâlnit pe drumul scorburos un tânăr de statura domnului, îmbrăcat ca el şi cu o barbă tunsă ca a lui... şi am avut impresia foarte clară că încearcă să se ascundă.

— Şi acela eram eu?

— Mi-ar fi imposibil s-o afirm cu certitudine, căci amintirea e oarecum vagă... Totuşi... totuşi mi se pare... afară doar dacă asemănarea ar fi atât de mare...

Domnul Filleul era perplex. Păcălit de unul din complici, să se lase dus de nas şi de acest aşa-zis licean?

— Ce ai de răspuns, domnule?

— Că domnişoara se înşeală şi că-mi va fi foarte uşor să o demonstrez cu un singur cuvânt. Ieri, la ora indicată de domnişoara, mă aflam la Veules.

— Va trebui s-o dovediți, neapărat. În tot cazul, situația nu mai e aceeaşi. Caporale, unul din oamenii dumitale să țină companie domnului.

Fața lui Isidore Beautrelet exprima nedumerire.

— Până când?

— Până când vom aduna informațiile necesare.

— Domnule judecător de instrucție, vă rog să le adunați în cea mai mare grabă...

— De ce?

— Tatăl meu e bătrân. Ne iubim foarte mult... şi n-aş vrea să se necăjească din cauza mea.

Tonul puțin cam plângăreț al glasului îi displăcu domnului Filleul. Mirosea a scenă de melodramă. Totuşi promisese:

— Diseară... cel mai târziu mâine, voi şti cum stau lucrurile.

După-amiaza înainta. Judecătorul de instrucție se întoarse la ruinele mânăstirii, având grijă să interzică intrarea tuturor curioşilor şi cu răbdare, metodic, împărțind terenul în parcele pe care le studia succesiv, făcu el însuşi investigațiile. Dar seara nu fu de fel mai avansat şi el declară în fața unei armate de reporteri, care năpădiseră castelul:

— Domnilor, toate ne fac să presupunem că rănitul este aici, la îndemâna noastră, – toate, afară de realitatea faptelor. Prin urmare, după umila noastră părere, trebuie să fi scăpat, şi dincolo de zidurile acestui castel va trebui să-l găsim.

Din precauție totuşi, organiză – de acord cu caporalul de jandarmi – supravegherea parcului, şi după o nouă examinare a celor două saloane şi o vizitare completă a castelului, după ce culese toate informațiile necesare, reluă drumul spre Dieppe, în tovărăşia substitutului.

Se făcu noapte. Deoarece budoarul trebuia să rămână închis, cadavrul lui Jean Daval fusese transportat într-o altă încăpere. Două femei de la țară îl vegheau, împreună cu Suzanne şi Raymonde. Jos, sub ochiul atent al paznicului, care fusese ataşat persoanei sale, tânărul Isidore Beautrelet moțăia pe banca vechii camere de rugăciuni. Afară, jandarmii, fermierul şi vreo douăsprezece țărani se postaseră printre ruine.

Până la orele 11, totul rămase liniştit. Dar la orele 10 şi 10 se auzi o detunătură dincolo de zidurile castelului.

— Atenție! răcni caporalul. Doi oameni să rămână aici... Fossier şi Lecanu... ceilalți pas alergător!

Se repeziră cu toții şi ocoliră castelul prin stânga. În umbră, o siluetă se pierdu. Apoi, imediat, o a doua detunătură îi atrase mai departe, aproape de capătul fermei. Şi deodată, în momentul când sosiră în grup la gardul care mărgineşte livada, o flacără țâşni în dreapta casei rezervate fermierului şi alte flăcări se ridicară imediat în coloană groasă. Ardea un hambar.

— Afurisiții! strigă brigadierul Quevillon. Ei au pus focul. Pe ei, copii! Nu pot să fie departe.

Cum însă vântul apleca flăcările spre corpul clădirii, trebui mai întâi să se înlăture primejdia. Se puseră cu toți pe lucru, cu atât mai multă ardoare, cu cât domnul de Gesvres venit în fugă la locul sinistrului, îi încurajă cu promisiunea unei recompense. Când incendiul fu localizat, era ora 2 dimineața. Orice urmărire ar fi fost de prisos.

— Vom vedea noi când s-o face ziuă, zise caporalul. Cu siguranță că au lăsat urme. Le vom găsi.

— Şi nu mi-ar displace, adăugă domnul de Gesvres, să cunosc motivul acestui atac absolut inutil.

— Veniți cu mine, domnule conte... Poate că vă spun eu motivul.

Sosiră împreună la ruinele mânăstirii. Caporalul strigă:

— Lecanu!... Fossier!...

Alți jandarmi căutau mai de mult pe cei doi camarazi lăsați de gardă. Şi fură găsiți la portiță. Erau întinşi pe jos, legați, cu căluşe în gură şi cu ochii acoperiți.

— Domnule conte, murmură caporalul în vreme ce jandarmii fuseseră dezlegați, şi-au bătut joc de noi ca de nişte copii.

— Detunăturile... atacul... incendiul... toate astea au fost puse la cale, ca să ne atragă acolo... O diversiune... În acest timp, legau pe cei doi jandarmi, şi gata treaba.

— Care treabă?

— Răpirea rănitului, ce naiba!

— Ei nu! Crezi?

— Ba bine că nu! Sunt sigur! De zece minute mi-a venit ideea aceasta. Sunt însă un dobitoc că nu m-am gândit mai curând. Am fi pus mâna pe toți.

Şi Quevillon izbi cu piciorul în pământ, într-un subit acces de mânie:

— Dar unde, mii şi milioane de draci? Pe unde au trecut? Pe unde l-au

luat? Şi el, ticălosul, unde se ascundea? Căci, în definitiv, ce naiba! Am cutreierat locul toată ziua şi un individ nu se poate ascunde într-un tufiş, mai ales când e rănit. E cu scamatorie chestia asta!...

Caporalul Quevillon nu era la capătul uimirilor sale. În zorii zilei, când pătrunseră în sala de rugăciuni care servea de celulă tânărului Beautrelet, constatară că prizonierul dispăruse.

Pe un scaun, încovoiat, dormea paznicul. Lângă dânsul, se afla o sticlă de apă şi două pahare. În fundul unuia din aceste pahare se vedea o urmă de praf alb.

Făcându-se cercetări, se dovedi mai întâi că tânărul Beautrelet dăduse un narcotic paznicului, că nu putuse scăpa decât prin fereastra care se afla la o înălțime de doi metri cincizeci şi, în sfârşit, detaliu fermecător, că nu putuse ajunge la această fereastră decât folosindu-se ca treaptă de spinarea gardianului său.

CAPITOLUL II ISIDORE BEAUTRELET, ELEV LA RETORICĂ

Crâmpei din „Grand Journal”:

ŞTIRILE NOPŢII
RĂPIREA DOCTORULUI DELATTRE
O lovitură de o îndrăzneală nemaipomenită.

În momentul introducerii ziarului sub presă, ni se aduce o ştire a cărei autenticitate nu îndrăznim s-o garantăm, atât ni se pare de imposibilă. O dăm deci cu toată rezerva.

„Aseară, domnul doctor Delattre, celebrul chirurg, asista cu soţia şi fiica sa la reprezentaţia piesei «Hernani» Ia Comedia Franceză. La începutul actului al treilea, adică pe la orele 10, uşa lojii sale se deschise. Un domn, însoţit de alţi doi, se aplecă spre doctor şi-i spuse destul de tare pentru ca doamna Delattre să audă:

«— Domnule doctor, am de îndeplinit o misiune din cele mai penibile, şi v-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi uşura sarcina».

«— Cine sunteţi dumneavoastră, domnule?»

«— Thezard, comisar de poliţie, şi am ordinul să vă conduc la domnul Dudouis, la prefectură».

«— Dar pentru ce...?»

«— Nici o vorbă, domnule doctor, vă rog, nici un gest... E o eroare penibilă şi de aceea trebuie să procedăm în tăcere şi să nu atragem atenţia nimănui. Sunt sigur că până la terminarea reprezentaţiei veţi fi înapoi.

Doctorul se ridică şi îl urmă pe comisar. La sfârşitul reprezentaţiei nu se întorsese.

Foarte neliniştită, doamna Delattre se duse la comisariat. Găsi aici pe adevăratul domn Thezard şi recunoscu spre marea ei spaimă că individul care-l luase pe soţul ei nu era decât un escroc.

Din primele cercetări reiese că doctorul s-a urcat într-un automobil şi că automobilul acesta s-a îndreptat în direcţia pieţei Concorde.

Ediţia noastră următoare va pune pe cititori la curent cu această inexplicabilă aventură”.

Oricât de inexplicabilă, aventura era adevărată. De altfel, deznodământul nu întârzie şi „Grand Journal”, după cum anunţase, relată în ediţia sa de amiază lovitura de teatru care-i pusese capăt.

Sfârşitul aventurii şi începutul supoziţiilor

„Azi dimineaţă, la orele 9, doctorul Delattre a fost readus la uşa casei din rue Duret nr. 78, de un automobil care s-a îndepărtat imediat.

La numărul 78 din rue Duret este însăşi clinica doctorului Delattre, unde în fiecare dimineaţă, domnia sa soseşte la aceeaşi oră. Când ne-am prezentat, doctorul, care era în conferinţă cu şeful Siguranţei, a binevoit totuşi să ne

primească.

— Tot ce pot să vă spun, mi-a răspuns domnia sa, este că am fost tratat cu cele mai mari menajamente. Cei trei tovarăşi ai mei sunt oameni încântători, de-o politeţe neîntrecută, spirituali şi interesanţi în conversaţie, ceea ce nu e de dispreţuit, dată fiind durata drumului.

— Cât a ţinut?

— Vreo patru ore.

— Şi scopul acestei călătorii?

— Am fost dus la un bolnav, a cărui stare făcea necesară o intervenţie chirurgicală imediată.

— Şi operaţia a reuşit?

— Da, dar poate avea consecinţe. Aici aş răspunde de bolnav. Acolo... în condiţiile în care se află...

— Condiţiile sunt grele?

— Mizerabile... O încăpere de han şi imposibilitatea, pot spune, absolută, de a primi îngrijiri.

— Atunci, ce-l poate salva?

— O minune... şi, apoi, constituţia sa de o forţă excepţională.

— Şi nu ne puteţi spune altceva despre acest ciudat client?

— Nu. Mai întâi că am jurat, şi apoi am primit suma de douăzeci de mii franci[1], în folosul clinicii mele populare. Dacă nu voi tăcea, suma aceasta mi se va lua.

— Serios? Credeţi?

— O, da! Cred. Oamenii aceia mi-au făcut impresia că sunt foarte serioşi.

Acestea sunt declaraţiile ce ne-au fost făcute de domnul doctor Delattre. Şi mai ştim pe de altă parte că şeful Siguranţei n-a reuşit până acum să obţină de la el informaţii mai precise asupra operaţiei făcute bolnavului pe care l-a îngrijit şi asupra ţinutului prin care a trecut automobilul. Pare deci foarte greu să se afle adevărul adevărat".

Acest „adevăr adevărat", pe care redactorul interviului se declară incapabil să-l descopere, spiritele oarecum agere îl ghiciră printr-o simplă apropiere a faptelor care se petrecuseră în ajun la castelul Ambrumésy şi pe care toate ziarele le relatară în aceeaşi zi în cele mai mici amănunte. Incontestabil că între dispariţia hoţului rănit şi răpirea celebrului chirurg era o coincidenţă de care trebuia să se ţină seama.

Ancheta, de altfel, demonstra justeţea ipotezei. Mergând pe urmele pseudo-vizitiului care fugise pe bicicletă, se stabili că el pătrunsese în pădurea Arques, situată la vreo cincisprezece kilometri, că de acolo – după ce-şi aruncase bicicleta într-un şanţ – se dusese în satul Saint-Nicolas şi că trimisese o telegramă cu următorul conţinut:

„A. L. N., BIROUL 45, PARIS". „Situaţia disperată. Operaţia urgentă. Expediaţi celebritatea prin naţionala patrusprezece".

Dovada era indiscutabilă. Preveniţi, complicii din Paris se grăbesc să ia măsurile de rigoare. La orele 10 seara, ei expediau celebritatea pe şoseaua

---

[1] Franci din 1909. – nota editorului francez.

națională nr. 14, care merge de-a lungul pădurii Arques şi ajunge la Dieppe. În acest timp, cu ajutorul incendiului pus, banda de hoți îşi răpeşte şeful şi îl transportă într-un han, unde operația are loc imediat după sosirea doctorului, adică pe la orele 2 dimineața.

În privința aceasta, nici o îndoială. La Pontoise, la Gournay, la Forges, inspectorul general Ganimard, trimis special de la Paris cu inspectorul Folenfant, constată trecerea unui automobil în cursul nopții precedente... De asemenea pe şoseaua care duce de la Dieppe la Ambrumésy; şi chiar dacă se pierdea subit urma maşinii la aproximativ o jumătate de kilometru de castel, se puteau totuşi vedea numeroase urme de paşi între portița parcului şi ruinele mânăstirii. De altfel, Ganimard constată că broasca porții fusese forțată.

Aşadar, totul se explica. Rămânea să se stabilească doar hanul de care vorbise doctorul, lucru uşor pentru un Ganimard, cercetător plin de răbdare şi vechi copoi al poliției. Numărul hanurilor e limitat şi cel căutat – dată fiind starea rănitului – nu se putea afla decât în apropiere de Ambrumésy. Ganimard şi caporalul de jandarmi porniră în căutare. Vizitară şi cercetară toate hanurile din împrejurimi, dar, împotriva tuturor aşteptărilor, muribundul se încăpățână să rămână invizibil.

Ganimard se îndârji. În seara de sâmbătă se duse să se culce la castel, cu intenția de a face duminică ancheta sa personală. Or, duminică dimineața află că un rond de jandarmi zărise în aceeaşi noapte o siluetă care se strecura pe drumul scorburos, dincolo de ziduri. Era oare un complice care se întorcea să ia informații? Sau se putea presupune că şeful bandei nu părăsise încă mânăstirea sau împrejurimile mânăstirii?

Seara, Ganimard se puse în fruntea secției de jandarmi care păzea lângă fermă şi se plasă, împreună cu Folenfant, dincolo de ziduri, lângă portiță.

Câteva minute înainte de miezul nopții, un individ ieşi din pădure, se strecură printre cei doi, păşi peste pragul portiței şi intră în parc. Trei ore în şir, îl văzură rătăcind printre ruine, aplecându-se, încălecând peste mormanele de pietre şi rămânând uneori minute întregi nemişcat. Apoi se apropie din nou de portiță şi trecu iar printre cei doi inspectori.

Ganimard îi puse mâna în gât, în vreme ce Folenfant îl apucă de mijloc. Omul nu se împotrivi, şi foarte docil lăsă să i se lege mâinile şi să fie condus la castel. Dar când începură să-l întrebe, el răspunse pur şi simplu că n-are să dea nici o socoteală şi că aşteaptă venirea judecătorului de instrucție.

Atunci îl legară zdravăn de piciorul unui pat, într-una din camerele învecinate cu acelea ocupate de ei.

Luni dimineață, la orele 9, de îndată ce sosi domnul Filleul, Ganimard anunță arestarea operată. Prizonierul fu coborât din odaia lui. Era Isidore Beautrelet.

— Domnul Isidore Beautrelet! exclamă domnul Filleul cu un aer încântat şi întinzând mâinile noului venit. Ce surpriză agreabilă! Excelentul nostru detectiv amator, aici! La dispoziția noastră!... Dar bine, asta e un adevărat noroc! Dragă domnule inspector general, dă-mi voie să-ți prezint pe domnul Beautrelet, elev de retorică la liceul Janson.

Ganimard părea oarecum consternat. Isidore îl salută foarte respectuos, ca pe un confrate pe care-l stimezi pentru valoarea lui şi întorcându-se spre domnul Filleul, zise:

— Se pare, domnule judecător de instrucție, că ați primit bune informații asupra mea...

— Excelente! în primul rând, te aflai într-adevăr la Veules-les-Roses în momentul când domnişoara de Saint-Véran a crezut că te vede pe drumul scorburos. Vom stabili, nu mă îndoiesc, identitatea sosiei dumitale. Apoi, eşti realmente Isidore Beautrelet, elev de retorică, şi încă elev admirabil, cu o purtare exemplară. Tatăl dumitale locuind în provincie, te duci o dată pe lună la corespondentul său, domnul Bernod, care e plin de elogii la adresa dumitale.

— Astfel că...

— Astfel că eşti liber.

— Absolut liber?

— Absolut. A! Totuşi voi pune o mică, o foarte mică condiție. Trebuie să înțelegi şi dumneata că nu pot da drumul unui domn care oferă narcotice, care evadează prin ferestre şi care apoi e prins în flagrant delict de vagabondaj pe proprietățile particulare, – că, repet, nu pot da drumul unui asemenea domn, fără o compensație.

— Aştept.

— Ei bine! Ne vom relua convorbirea întreruptă şi vei avea gentilețea să-mi spui unde ai ajuns cu cercetările dumitale. În decursul celor două zile de libertate, trebuie să fi ajuns departe, – nu?

Şi deoarece Ganimard se pregătea să iasă, afectând dispreț pentru acest fel de exerciții, judecătorul exclamă:

— Vai de mine. nu, domnule inspector! Locul dumitale e aici. Te asigur că domnul Isidore Beautrelet merită să fie ascultat. După informațiile mele, domnul Isidore Beautrelet şi-a creat la liceul Janson-de-Sailly reputația de a fi un observator, pe lângă care nimic nu poate trece neobservat, şi conşcolarii săi – mi s-a spus – îl consideră drept emulul dumitale, drept un rival al lui Herlock Sholmes.

— Serios? făcu Ganimard ironic.

— Aşa cum îți spun. Unul din ei mi-a scris: „Dacă Beautrelet declară că ştie, trebuie să-l credeți şi ceea ce vă va spune să nu vă lase pic de îndoială că este expresia exactă a adevărului". Domnule Beautrelet, acum ori niciodată a sosit momentul să justifici încrederea camarazilor dumitale. Te conjur să ne dai expresia exactă a adevărului.

Isidore asculta surâzând:

— Domnule judecător, sunteți cam crud. Vă bateți joc de nişte bieți liceeni care se amuză şi ei cum pot. Aveți însă toată dreptatea şi nu vă voi mai da alte motive de batjocură.

— Cu alte cuvinte, nu ştii nimic, domnule Isidore Beautrelet...

— Mărturisesc, în adevăr, foarte smerit, că nu ştiu nimic. Căci nu pot numi „a şti ceva" descoperirea a două sau trei puncte mai precise, care n-au putut, de altminteri, sunt sigur, să vă scape nici dumneavoastră.

— De exemplu?

— De exemplu, obiectul furtului.

— A! Serios? Cunoşti obiectul furtului?

— Ca şi dumneavoastră, nu mă îndoiesc. Acesta este de altminteri primul lucru pe care l-am studiat, deoarece mi se părea mai uşor din toate.

— Mai uşor?...

— O, Doamne, bineînțeles. Nu e vorba decât de un raționament.

— Numai atât?

— Numai atât.

— Şi acest raționament?

— Iată-l, fără nici un comentariu. Pe de o parte, furt a fost, aşa cum cele două dudui sunt de acord şi au văzut realmente doi oameni fugind cu obiecte.

— Furt a fost.

— Pe de altă parte, nimic n-a dispărut, din moment ce domnul de Gesvres o afirmă, şi el este cel mai în măsură s-o ştie.

— Nimic n-a dispărut.

— Din aceste două constatări rezultă inevitabil următoarea consecință: din moment ce furt a fost şi nimic n-a dispărut, înseamnă că obiectul luat a fost înlocuit cu un obiect identic. Se prea poate, mă grăbesc să v-o spun, ca raționamentul acesta să nu fie ratificat de fapte. Pretind însă că este primul care trebuie să ni se prezinte şi că n-avem dreptul să-l îndepărtăm decât după o examinare serioasă.

— Într-adevăr... într-adevăr..., murmură judecătorul de instrucție, vizibil interesat.

— Or, urmă Isidore, ce se afla în acest salon care să poată atrage lăcomia hoților? Două lucruri, în primul rând, goblenul. Dar nu poate fi vorba de el. Un goblen vechi nu se poate imita şi imitația v-ar fi sărit în ochi. Rămâneau cei patru Rubens.

— Ce spui?

— Spun că cei patru Rubens agățați de peretele acesta sunt falşi.

— Imposibil!

— Sunt falşi, a priori, fatalmente.

— Îți repet că e imposibil.

— Să tot fie un an, domnule judecător de instrucție. de când un tânăr, care-şi zicea Charpenais, a venit la castelul Ambrumésy şi a cerut permisiunea să copieze tablourile de Rubens. Permisiunea aceasta i-a fost acordată de domnul de Gesvres. În fiecare zi, timp de cinci luni, de dimineață şi până seara, Charpenais a lucrat în acest salon. Copiile făcute de el, cu rame şi pânze, au luat locul celor patru mari tablouri originale, lăsate moştenire domnului de Gesvres, de către unchiul său Bodabilla.

— Dovada!

— N-am nici o dovadă de dat. Un tablou e fals pentru că e fals, şi socotesc că nici măcar nu e nevoie să examinăm pe cele de aici.

Filleul şi Ganimard se uitară unul la altul, fără să-şi ascunde uimirea. Inspectorul general nu se mai gândea să plece.

În cele din urmă, judecătorul de instrucție zise:

— Ar trebui cerut avizul domnului de Gesvres.

Ganimard fu de aceeaşi părere, şi ei dădură ordin să fie rugat contele să vină în salon.

Fu o adevărată victorie aceea pe care o repurta tânărul retor licean. A constrânge pe doi oameni de meserie, pe doi profesionişti ca domnii Filleul şi Ganimard, să primească drept bune ipotezele sale, era un omagiu cu care oricare altul s-ar fi fudulit. Însă Beautrelet părea nesimțitor la aceste mici satisfacții de amor propriu şi, păstrându-şi surâsul pe buze, fără cea mai

mică ironie, aştepta. Domnul de Gesvres intră.

— Domnule conte, îi zise judecătorul de instrucție, urmarea anchetei noastre ne pune în fața unei eventualități cu totul neprevăzute, şi pe care v-o supunem cu toate rezervele. S-ar putea... repet: s-ar putea... ca hoții, pătrunzând aici, să fi voit să vă fure cei patru Rubens sau în tot cazul să-i înlocuiască cu patru copii... copii ce ar fi fost executate, acum un an, de către un pictor cu numele de Charpenais. Voiți să aveți amabilitatea de a examina tablourile acestea şi să ne spuneți dacă recunoaşteți în ele pe cele autentice?

Contele păru că înăbuşe o mişcare de nemulțumire, se uită la Beautrelet, apoi la domnul Filleul, şi răspunse fără a-şi lua osteneala de a se apropia de tablouri:

— Speram, domnule judecător de instrucție, că adevărul va rămâne ascuns. Deoarece nu e cazul, nu ezit să vă declar că aceste patru tablouri sunt într-adevăr false.

— Aşadar, ştiați?

— Din primul moment.

— De ce n-ați spus-o?

— Posesorul unui obiect nu se grăbeşte niciodată să spună că obiectul nu este... sau, mai degrabă, nu mai este autentic.

— Cu toate acestea, era singurul mijloc de a le regăsi.

— Există unul mai bun.

— Care?

— Acela de a nu da în vileag secretul, de a nu speria pe hoți şi de a le propune răscumpărarea tablourilor care, cu siguranță, îi cam încurcă.

— Dar cum să comunicați cu ei?

Deoarece contele nu răspunse imediat, dădu Isidore replica:

— Printr-o notiță publicată în ziare. Notița aceasta, apărută în „Le Journal" şi „Le Matin", e astfel concepută:

„Sunt dispus să răscumpăr tablourile".

Contele aprobă din cap. Pentru a doua oară, tânărul era mai tare decât copoii poliției. Domnul Filleul nu-şi pierdu cumpătul:

— Hotărât, dragă domnule, exclamă el, încep să cred că colegii dumitale au oarecare dreptate. Drace! Ce agerime! Ce intuiție! Dacă va merge tot astfel, domnul Ganimard şi cu mine nu vom avea nimic de făcut.

— O! Dar toate astea nu erau deloc complicate.

— Pe când restul e mai complicat, vrei să spui? Mi-aduc. Într-adevăr, aminte că la prima noastră întâlnire păreai a şti mai multe. După cât îmi amintesc, parcă afirmai că numele asasinului ți-e cunoscut...

— Exact.

— Cine l-a ucis pe Jean Daval? Omul acesta mai trăieşte? Unde se ascunde?

— E o mică neînțelegere între noi domnule judecător, sau mai bine zis: între dumneavoastră şi realitatea faptelor, şi asta încă de la început. Asasinul şi fugarul sunt doi indivizi deosebiți.

— Ce spui! exclamă domnul Filleul. Omul pe care domnul de Gesvres l-a văzut în buduar şi cu care a luptat, omul pe care domnişoarele l-au văzut în salon, şi asupra căruia domnişoara de Saint-Véran a tras, omul care a căzut în parc, pe care-l căutăm, omul acesta nu e asasinul lui Jean Daval?

— Nu.

— Ai descoperit dumneata urmele unui al treilea complice, care să fi dispărut înainte de sosirea domnişoarelor?

— Nu.

— Atunci nu mai înțeleg nimic... Cine e asasinul lui Jean Daval?

— Jean Daval a fost omorât de...

Beautrelet se întrerupse, rămase un moment gânditor şi zise apoi:

— Dar mai înainte trebuie să vă arăt calea pe care am urmat-o spre a ajunge la certitudine şi cauzele însăşi ale crimei... fără de care acuzația mea v-ar părea monstruoasă... şi nu este... nu, nu este... Există un amănunt care n-a fost remarcat şi care totuşi are cea mai mare importanță: acela că Jean Daval, în momentul când a fost lovit, era îmbrăcat complet, cu ghetele în picioare, într-un cuvânt: îmbrăcat cum este de obicei ziua, cu vestă, cravată şi bretele. Or, crima s-a săvârşit la orele 4 dimineața.

— Am remarcat ciudățenia aceasta, zise judecătorul. Dar domnul de Gesvres mi-a răspuns că Daval îşi petrecea o bună parte din noapte lucrând.

— Servitorii afirmă dimpotrivă, că se culca regulat foarte devreme. Dar să admitem că nu era culcat: de ce şi-a desfăcut patul – astfel ca să facă să se creadă că era culcat? Şi dacă era culcat, de ce – auzind zgomot – s-a mai ostenit să se îmbrace din cap până-n picioare, în loc să se îmbrace sumar? Am vizitat camera lui în prima zi, în vreme ce dumneavoastră erați la masă: papucii lui Daval se aflau în fața patului. Cine l-a împiedicat să-i pună, în loc să se îmbrace cu ghetele lui grele cu ținte?

— Până aici, nu văd...

— Până aici, într-adevăr, nu puteți vedea decât anomalii. Mie însă mi s-au părut cu mult mai suspecte când am aflat că pictorul Charpenais – acela care a copiat tablourile lui Rubens – a fost prezentat contelui de către însuşi Daval...

— Ei, şi?

— Ei, şi de aici până la a conchide că Jean Daval şi Charpenais erau complici nu e decât un pas. Pasul acesta eu l-am făcut în urma convorbirii noastre de atunci.

— Cam repede, mi se pare.

— Oricum, trebuia o probă materială. Or, descoperisem în camera lui Daval, pe una din foile sugative ale mapei pe care scria, următoarea adresă, care se mai găseşte încă acolo, copiată invers pe sugativă: „Domnului A. L. N., Biroul 45, Paris". A doua zi, se descoperi că telegrama trimisă din Saint-Nicolas de către falsul vizitiu avea aceeaşi adresă: „A. L. N. Biroul 45". Proba materială exista: Jean Daval era în corespondență cu banda care organizase furtul tablourilor.

Domnul Filleul nu făcu nici o obiecție.

— Bine, fie. Complicitatea e stabilită. Ce concluzie tragi?

— În primul rând că nu fugarul l-a ucis pe Jean Daval. pentru simplul motiv că Jean Daval era complicele său.

— Atunci?

— Domnule judecător de instrucție, aduceți-vă aminte prima frază pe care a pronunțat-o domnul de Gesvres când s-a trezit din leşin. Fraza aceasta, comunicată de domnişoara de Gesvres, se află consemnată în procesul verbal: „Nu sunt rănit. Dar Daval...? El mai trăieşte? Cuțitul?..." Şi vă rog s-o

puneți în legătură cu altă parte a povestirii sale, consemnată şi ea în procesul verbal, când domnul de Gesvres a povestit agresiunea. „Omul se repezi la mine şi mă ameți cu un pumn izbit în tâmplă”. Cum se poate ca domnul de Gesvres, care era leşinat, să poată şti, trezindu-se, că Daval a fost lovit cu un cuțit?

Beautrelet nu aşteptă răspuns la întrebarea sa. Făcea impresia că se grăbeşte să şi-l dea singur şi să taie scurt orice comentariu. El zise deci imediat:

— Aşadar, Jean Daval este acela care conduce pe cei trei hoți până în acest salon. În vreme ce se află aici cu acela pe care-l numesc şeful lor, se aude un zgomot în buduar. Daval deschide uşa. Recunoscându-l pe domnul de Gesvres, se repede la el înarmat cu cuțitul. Domnul de Gesvres reuşeşte să-i smulgă acest cuțit, îl loveşte cu el şi cade el însuşi izbit de un pumn dat de individul pe care cele două dudui l-au zărit după câteva minute.

Din nou, domnul Filleul şi inspectorul se uitară unul la altul. Ganimard clătină din cap, buimac. Judecătorul întrebă:

— Domnule conte... pot crede că versiunea aceasta este exactă?...

Domnul de Gesvres nu răspunse.

— Dar bine, domnule conte, tăcerea dumneavoastră ne-ar permite să presupunem...

Categoric, domnul de Gesvres rosti:

— Versiunea aceasta este exactă din punct în punct.

Judecătorul sări în sus:

— În cazul acesta, nu înțeleg pentru ce ați indus în eroare justiția! Pentru ce ați ascuns fapta pe care aveați dreptul s-o săvârşiți, aflându-vă în legitimă apărare?

— De douăzeci de ani! răspunse domnul de Gesvres, Daval a lucrat lângă mine. Aveam încredere într-însul. Mi-a făcut servicii neprețuite. Dacă m-a trădat, în urma nu ştiu căror ispite, n-am voit ca, cel puțin în amintirea trecutului, trădarea să fie cunoscută.

— Foarte bine! Trebuia totuşi...

— Nu sunt de părerea dumneavoastră, domnule judecător de instrucție. Din moment ce nici un nevinovat nu era acuzat de această crimă, dreptul meu absolut era să nu acuz pe acela care a fost în acelaşi timp şi vinovat şi victimă. E mort. Şi părerea mea e că moartea e o ispăşire destul de grea.

— Dar acum, domnule conte, acum că adevărul ne este cunoscut, puteți vorbi.

— Da. Iată aici două ciorne de scrisori scrise de el complicilor săi. Le-am scos din portofelul său, câteva minute după moartea lui.

— Dar mobilul furtului?

— Duceți-vă la Dieppe, la Nr. 18 din rue de la Barre. Acolo locuieşte o oarecare doamnă Verdier. Pentru această femeie, pe care a cunoscut-o acum doi ani, şi pentru a satisface nevoile ei de bani, a furat Daval.

Astfel se lămureau toate. Drama ieşea din beznă şi încetul cu încetul apărea în adevărata ei lumină.

— Să continuăm, zise domnul Filleul după ce contele se retrase.

— Dar, domnilor, zise Beautrelet vesel, eu am cam ajuns la capătul mosorului meu.

— Dar fugarul, dar rănitul?

— În privința aceasta, domnule judecător de instrucție, ştiți cât ştiu şi eu... Ați urmărit trecerea lui prin iarba mânăstirii... ştiți...

— Da, ştiu... dar de atunci l-au luat, şi ceea ce aş dori, ar fi să am oarecare indicații asupra hanului...

Isidore Beautrelet izbucni într-un hohot de râs:

— Hanul?... Dar hanul nu există! E un truc pentru a induce în eroare justiția, şi un truc ingenios, din moment ce a reuşit.

— Cu toate acestea, doctorul Delattre afirmă...

— Păi tocmai! exclamă Beautrelet foarte convins. Tocmai pentru că doctorul Delattre afirmă, nu trebuie crezut. Cum! Doctorul Delattre n-a voit să dea asupra întregii aventuri decât detaliile cele mai vagi, n-a voit să spună nimic care să poată compromite siguranța clientului său... şi iată că deodată atrage atenția asupra unui han! Vă rog să fiți siguri că dacă a pronunțat numele de han, lucrul acesta i-a fost impus. Fiți siguri că povestea ce ne-a servit-o i-a fost dictată sub amenințare de represalii teribile. Doctorul are o soție şi o fată. Şi le iubeşte prea mult pentru a nu se supune unor oameni a căror formidabilă putere a resimțit-o. Iată de ce a oferit eforturilor dumneavoastră cea mai precisă indicație.

— Atât de precisă, încât nu se poate găsi hanul.

— Atât de precisă, că nu încetați a-l căuta, împotriva oricărei aparențe de adevăr, iar ochii dumneavoastră s-au îndepărtat din singurul loc unde omul poate să fie, din acel loc misterios pe care nu l-a părăsit, pe care nu l-a putut părăsi, din momentul când, rănit de domnişoara de Saint-Véran, a reuşit să se strecoare înăuntru, ca un animal în vizuină.

— Dar unde, pentru numele lui Dumnezeu?...

— În ruinele vechii mânăstiri.

— Dar nu mai există nici un fel de ruină! Câteva ziduri dărăpănate! Câteva coloane!

— Acolo s-a îngropat, domnule judecător de instrucție! strigă Beautrelet cu toată forța. Acolo trebuie să vă mărginiți cercetările! Acolo, şi numai acolo, îl veți găsi pe Arsène Lupin.

— Arsène Lupin! exclamă domnul Filleul, sărind în sus.

Se produse o tăcere solemnă, în care se prelungiră silabele celebrului nume. Arsène Lupin, marele aventurier, regele apaşilor, – să fie oare cu putință ca el să fie adversarul învins, şi totuşi invizibil, pe care-l căutau cu îndârjire, zadarnic, de câteva zile, autoritățile? Dar Arsène Lupin prins în capcană, arestat, însemna pentru un judecător de instrucție avansarea, gloria.

Ganimard nu clipise din ochi; Isidore îi zise:

— Sunteți de părerea mea, nu este aşa, domnule inspector?

— Vezi bine!

— Şi nu este aşa că nici dumneavoastră nu v-ați îndoit nici un moment că el a organizat întreaga afacere?

— Nici un moment! I-am recunoscut semnătura. O lovitură dată de Lupin se deosebeşte de alta ca un obraz de alt obraz. Trebuie doar să-ți deschizi ochii.

— Crezi... crezi...? repetă domnul Filleul.

— Desigur! exclamă tânărul. Dacă n-ar fi decât faptul acesta mărunt: sub ce inițiale corespondează între ei oamenii aceştia? A. L. N., prin urmare

prima literă din numele Arsène, prima şi ultima din numele Lupin.

— A! făcu Ganimard. Nimic nu-ți scapă dumitale! Eşti un om şi jumătate şi însuşi bătrânul Ganimard e dezarmat în fața dumitale.

Beautrelet se roşi de plăcere şi strânse mâna pe care i-o întinse inspectorul.

Cei trei oameni se apropiaseră de balcon, şi privirea lor rătăcea pe câmpul de ruine. Domnul Filleul murmură:

— În cazul acesta, trebuie să fie aici.

— Este aici, zise Beautrelet cu vocea surdă. Este aici din clipa când a căzut. Din punct de vedere logic şi practic, nu putea scăpa fără a fi fost observat de domnişoara de Saint-Véran şi de cei doi servitori.

— Ce dovadă ai?

— Dovada ne-au dat-o complicii săi. În aceeaşi dimineață, unul din ei s-a deghizat în vizitiu şi v-a condus până aici...

— Spre a lua şapca, piesa de identitate.

— Exact, dar mai ales spre a veni la fața locului, spre a-şi da seama şi a vedea cu proprii lui ochi ce s-a întâmplat cu şeful.

— Şi şi-a dat seama?

— Presupun, pentru că el cunoştea ascunzătoarea. Şi presupun că starea disperată a şefului său i-a ajuns la cunoştință dacă – în tulburarea sa – a putut comite imprudența să scrie acest cuvânt de amenințare: *„Nenorocite domnişoarei dacă l-a ucis pe şef”.*

— Dar amicii săi l-au putut lua de acolo mai târziu...

— Când asta? Oamenii dumneavoastră n-au părăsit un moment ruinele. Şi apoi, unde să-l fi transportat? Cel mult la o distanță de câteva sute de metri, căci un muribund nu poate fi dus la distanțe mari... şi atunci l-ați fi găsit. Nu, vă repet, este aici. Nici gând ca amicii săi să-l fi îndepărtat din cea mai sigură ascunzătoare care există. Acolo l-au dus şi pe doctor, în vreme ce jandarmii dădeau fuga la foc, ca nişte copii.

— Dar cum o fi trăind? Ca să trăieşti, îți trebuiesc alimente, apă...

— Nu pot spune nimic... nu ştiu nimic... dar este aici, asta pot să v-o jur. Este aici, pentru că nu poate să nu fie aici. Sunt sigur, ca şi cum l-aş vedea, ca şi cum l-aş pipăi. Este aici.

Cu degetul întins spre ruine, desemna în aer un mic cerc care se micşora din ce în ce, până ce rămase doar un punct. Şi punctul acesta, cei doi tovarăşi îl căutau cu disperare, amândoi aplecați înainte asupra spațiului, amândoi covârşiți de aceeaşi credință ca şi Beautrelet şi cutremurați de ferma convingere pe care el le-o impusese. Da, Arsène Lupin era aici. În teorie ca şi în fapt, era aici; nici unul, nici celălalt, nu se puteau îndoi de aceasta. Era ceva impresionant şi tragic în acelaşi timp să ştii că într-o ascunzătoare întunecoasă, pe jos, fără ajutor, cuprins de friguri, sleit de puteri, zace celebrul aventurier.

— Şi dacă moare? pronunță domnul Filleul cu glasul coborât.

— Dacă moare, zise Beautrelet, şi dacă tovarăşii săi capătă certitudinea morții sale, vegheați asupra soartei domnişoarei de Saint-Véran, domnule judecător, căci răzbunarea va fi teribilă.

Câteva minute mai târziu, şi cu toate insistențele domnului Filleul, care s-ar fi acomodat bucuros cu acest prestigios auxiliar, Beautrelet, a cărui vacanță expira în aceeaşi zi – se întoarse la Dieppe. El ajunse la Paris pe la

orele 5, iar la orele 8 intra, împreună cu camarazii săi, pe poarta liceului.

După o explorare pe cât de minuțioasă pe atât de inutilă a ruinelor din Ambrumésy, Ganimard se întoarse şi el la Paris cu rapidul de seara. Sosit acasă, găsi următoarea scrisoare:

„Domnule inspector general,

Având puțin timp astăzi spre seară, am putut aduna câteva informații complementare care vă vor interesa cu siguranță.

De un an Arsène Lupin locuieşte la Paris sub numele de Etienne de Vaudreix. Este un nume pe care l-ați citit desigur adeseori în cronicile mondene şi în ecourile sportive. Mare călător, lipseşte răstimpuri îndelungate în decursul cărora se duce – după spusa lui – să vâneze tigri în Bengal sau vulpi albastre în Siberia. Se spune că se ocupă de afaceri, fără însă ca cineva să poată preciza ce anume afaceri.

Domiciliul său actual: 36, rue Marbeuf. (Vă rog să remarcați că rue Marbeuf este în apropiere de oficiul poştal, nr. 45). De joi 23 aprilie, ajunul zilei în care a avut loc agresiunea de la Ambrumésy, nu se mai ştie nimic de Etienne de Vaudreix.

Primiți, vă rog, domnule inspector general, împreună cu recunoştința mea pentru bunăvoința ce mi-ați arătat-o, asigurarea sentimentelor mele deosebite.

ISIDORE BEAUTRELET”.

„Post-scriptum. – Cea ce vă rog, este să nu credeți că mi-am dat prea mare osteneală ca să obțin aceste informații. În dimineața crimei, în vreme ce domnul Filleul făcea ancheta în fața câtorva privilegiați, am avut fericita inspirație să examinez şapca fugarului, înainte ca pseudo-vizitiul să vină s-o schimbe. Numele pălărierului mi-a ajuns, după cum prea bine vă dați seama, să găsesc filiera care să-mi dea putința să aflu numele cumpărătorului şi domiciliul său”.

În dimineața următoare, Ganimard se prezentă la nr. 36 din rue Marbeuf. După ce luă informații de la portăreasă, puse să i se deschidă apartamentul din dreapta, de la parter, apartament confortabil, elegant, unde de altminteri nu descoperi decât cenuşă în sobă. Cu patru zile înainte, doi prieteni veniseră să ardă toate hârtiile compromițătoare.

Dar în momentul când să iasă, Ganimard se lovi de factorul care aducea o scrisoare pentru domnul de Vaudreix. Era timbrată în America şi cuprindea următoarele rânduri, scrise în limba engleză:

„Domnule,

Vă confirm răspunsul pe care l-am dat agentului dumneavoastră. De îndată ce veți avea în posesia dumneavoastră cele patru tablouri ale domnului de Gesvres, expediați-le astfel cum am convenit. Puteți adăuga şi restul dacă veți reuşi, lucru de care mă îndoiesc.

Deoarece o afacere neprevăzută mă obligă să plec, voi sosi în acelaşi timp cu această scrisoare. Mă veți găsi la Grand Hotel.

HARLINGTON”.

În aceeaşi zi, Ganimard, prevăzut cu un mandat de arestare, ducea la penitenciar pe domnul Harlington, cetățean american, inculpat ca tăinuitor

şi pentru complicitate la furt.

Astfel, în decurs de douăzeci şi patru de ore, graţie indicaţiilor cu adevărat neaşteptate ale unui băieţandru de 17 ani, toate nodurile intrigii se dezlegau. În douăzeci şi patru de ceasuri, tot ce era inexplicabil devenea simplu şi luminos. În douăzeci şi patru de ore, planul complicilor de a-şi salva şeful era dejucat, prinderea lui Arsène Lupin, rănit, muribund, nu mai dădea loc la nici o îndoială, banda sa era dezorganizată, se cunoştea locuinţa sa de la Paris, masca pe care şi-o pusese, şi se cunoştea în detalii, pentru prima oară, mai înainte ca el s-o fi putut săvârşi până la capăt, una din loviturile sale cele mai meşteşugite şi mai îndelung studiate.

În public se produse o imensă zarvă de uimire, de admiraţie şi de curiozitate. Reporterul din Rouen, într-un foarte reuşit articol, relatase primul interogatoriu al tânărului retorice an, punând în lumină graţia sa deosebită, farmecul lui naiv şi siguranţa lui calmă. Indiscreţiile lui Ganimard şi ale domnului Filleul – indiscreţii pe care le făcură împotriva voinţei lor, antrenaţi de un elan mai puternic decât orgoliul lor profesional – lămuriră publicul asupra rolului lui Beautrelet în decursul micilor evenimente. El singur făcuse totul. Lui singur îi revenea întregul merit al victoriei.

Toată lumea se pasiona. Peste noapte, Isidore Beautrelet deveni un erou şi mulţimea, subit entuziasmată, ceru cele mai ample detalii asupra noului ei favorit. Pentru asta erau reporterii. Ei luară cu asalt liceul Janson-de-Sailly, pândiră pe externi la terminarea cursurilor şi aflară tot ce era, apropiat sau depărtat, în legătură cu numitul Beautrelet; şi se află în felul acesta reputaţia de care se bucura, printre camarazii săi, acela pe care ei îl numeau rivalul lui Herlock Sholmes. Prin raţionamente, prin logică şi fără alte informaţii decât cele citite în ziare, el anunţase în mai multe rânduri soluţia unor afaceri foarte complicate, pe care justiţia nu le descurcase decât multă vreme după dânsul.

Dar cea mai curioasă era cărţulia care fu găsită circulând printre elevii liceului, cărţulie semnată de el, scrisă la maşina de scris şi trasă în zece exemplare. Titlul: *„ARSÈNE LUPIN, metoda sa, în ce e clasic şi în ce e original – împreuna cu o paralelă între umorul englez şi ironia franceză”*. Era un studiu aprofundat al fiecăreia din aventurile lui Lupin, în care procedeele ilustrului apaş apăreau într-un relief extraordinar, în care se arăta însuşi mecanismul felului său de a proceda, tactica lui specială, scrisorile adresate ziarelor, ameninţările lui, anunţarea furturilor sale, într-un cuvânt: totalitatea trucurilor întrebuinţate de el pentru „prepararea” victimei alese şi punerea ei într-o asemenea stare de spirit încât aproape să se ofere singură loviturii îndreptate contra ei, astfel ca totul să se întâmple aproape cu consimţământul victimei.

Şi cele expuse în această carte erau atât de juste din punct de vedere critic, atât de pătrunzătoare, atât de vii şi străbătute de o ironie pe cât de ingenioasă pe atât de crudă, că imediat oamenii de spirit luară partea lui şi simpatia mulţimii trecu fără tranziţie de la Lupin la Isidore Beautrelet, astfel că în lupta care se angaja între ei, se proclama cu anticipaţie victoria tânărului retorician.

În tot cazul, atât domnul Filleul cât şi parchetul din Paris păreau decişi să-i stânjenească posibilitatea acestei victorii. Pe de o parte, nu se putea stabili identitatea domnului Harlington şi nici nu se puteţi găsi o probă

decisivă din care să reiasă că face parte din banda lui Lupin. Tovarăş ori ba, Harlington tăcea cu încăpățânare. Ceva mai mult: examinându-i-se scrisul, nu se putu afirma cu certitudine că el era autorul scrisorii interceptate. Un domn Harlington, prevăzut cu o valiză şi cu un portcart plin de bancnote, trăsese la Grand Hotel, – asta era tot ce se putea afirma.

Pe de altă parte, la Dieppe, domnul Filleul se odihnea pe pozițiile ce i le cucerise Beautrelet. Nu mai făcea nici un pas înainte. În jurul individului, pe care domnişoara de Saint-Véran îl luase drept Beautrelet în ajunul crimei, acelaşi mister. Aceleaşi neguri de asemenea în legătură cu tot ce privea furtul celor patru Rubens. Ce se întâmplase cu tablourile acestea? Dar automobilul care le dusese în aceea noapte ce drum apucase?

La Luneray, la Yerville, la Yvetot, se putuse stabili cu siguranță trecerea sa şi tot astfel la Caude-bec-en-Caux, unde trebuise să treacă Sena, în faptul zilei, pe un vaporaş. Dar când ancheta merse mai adânc, se constată că respectivul automobil era descoperit şi că ar fi fost imposibil să se îngrămădească într-însul patru tablouri mari, fără ca oamenii de pe vaporaş să nu bage de seamă. Era fără doar şi poate acelaşi automobil, dar atunci se punea din nou întrebarea: „Ce se întâmplase cu cei patru Rubens?”

Tot atâtea probleme pe care domnul Filleul le lăsa fără răspuns. În fiece zi, subalternii săi răscoleau patrulaterul ruinelor. Aproape zilnic, domnul Filleul venea în persoană să supravegheze săpăturile. Dar de aici şi până a descoperi azilul în care agoniza Lupin – admițând că părerea lui Beautrelet era justă, – de aici şi până a descoperi acest azil, era o prăpastie pe care excelentul magistrat nu părea de fel dispus s-o treacă.

Era deci foarte natural ca atenția tuturora să se întoarcă spre Isidore Beautrelet, din moment ce el singur reuşise să risipească întunericul care – în lipsa lui – devenea mai intens şi mai nepătruns. De ce nu ținea el să lămurească mai departe această afacere? La punctul unde o adusese, nu-i mai trebuia decât un mic efort ca s-o ducă până la capăt, întrebarea aceasta îi fu pusă de un redactor al lui „Grand Journal”, care se introdusese în liceul Janson sub numele fals de Bernod, corespondentul lui Beautrelet. Şi Isidore răspunse foarte cuminte:

— Dragă domnule, nu există numai Lupin în lume, nu există numai poveşti cu hoți şi detectivi; mai există şi acea realitate care se numeşte bacalaureatul. Or, trebuie să mă prezint în luna iulie. Suntem acum în mai. Şi nu vreau să cad. Ce va spune tatăl meu?

— Dar şi ce-ar spune dacă l-ai da pe Arsène Lupin pe mâna justiției?

— O doamne! E timp pentru toate. În vacanța viitoare...

— Vacanța de Rusalii?

— Da. Voi pleca sâmbătă 6 iunie, cu primul tren. Şi în aceeaşi seară Arsène Lupin va fi arestat.

Încrederea aceasta inexplicabilă, născută de ieri şi acum atât de puternică, fu resimțită de toată lumea în privința tânărului, deşi în realitate evenimentele n-o justificau decât până la un anumit punct. Dar ce are a face? Lumea credea. Din partea lui nimic nu părea dificil. Ea aştepta de la dânsul ceea ce se putea aştepta cel mult de la un fenomen de clarviziune şi intuiție, de experiență şi abilitate. 6 iunie! data aceasta apărea în toate ziarele. La 6 iunie, Isidore Beautrelet va lua rapidul de Dieppe şi în seara aceleiaşi zile Arsène Lupin va fi arestat.

— Numai dacă până atunci nu va evada... obiectară ultimii partizani ai aventurierului.

— Imposibil! Toate ieşirile sunt păzite.

— Numai dacă n-a murit din cauza rănilor! obiectau din nou partizanii care preferau moartea decât arestarea eroului lor.

Şi replica era imediată:

— Aida de! Dacă Lupin ar fi mort, complicii săi ar şti şi Lupin ar fi răzbunat. Aşa a spuse Beautrelet.

Şi ziua de 6 iunie sosi. O jumătate de duzină de ziarişti îl pândeau pe Isidore la gara Saint-Lazare. Doi dintr-înşii voiră să-l însoţească în călătoria sa. El îi rugă să renunţe.

Plecă deci singur. Compartimentul său era gol. Foarte obosit de mai multe nopţi de muncă, Beautrelet fu doborât îndată de un somn greu. În vis, avu impresia că trenul se oprea în diferite staţii şi că pasagerii se suiau şi coborau. Când se trezi, în apropiere de Rouen, era tot singur. Dar pe rezemătoarea canapelei din faţa lui, o foaie mare de hârtie, fixată cu un ac pe stofa cenuşie, îi atrase atenţia. Ea cuprindea următoarele cuvinte:

„Fiecare cu treburile lui. Dumneata ocupă-te de ale dumitale. Altminteri, cu atât mai rău pentru dumneata”.

— Perfect! exclamă el, frecându-şi mâinile. Asta înseamnă că merge prost în tabăra adversă. Ameninţarea aceasta este tot atât de stupidă şi de grosolană ca a pseudo-vizitiului. Şi ce stil! Se vede bine că n-a fost redactată de Lupin.

Trenul intră în tunelul care precede vechiul oraş normand. La gară, Isidore se plimbă de două-trei ori pe peron, spre a-şi dezmorţi picioarele. Tocmai se pregătea să se urce din nou în compartimentul său, când un strigăt îi scăpă. Trecând pe lângă chioşcul de ziare, citise în fugă, pe prima pagină a unei ediţii speciale a lui „Journal de Rouen”, următoarele rânduri, de a căror înspăimântătoare semnificaţie îşi dădu imediat seama:

„ULTIMA ORĂ. – Ni se telefonează din Dieppe că astă noapte răufăcători au pătruns în castelul Ambrumésy, au legat-o pe domnişoara de Gesvres şi au răpit-o pe domnişoara de Saint-Véran. Urme de sânge au fost găsite la cinci sute de metri de castel şi lângă ele o eşarfă pătată şi ea cu sânge. Sunt temeri că nenorocita fată a fost asasinată”.

Până la Dieppe, Isidore Beautrelet rămase nemişcat, încovoiat, cu coatele pe genunchi şi mâinile lipite de obraz, cugeta. La Dieppe, luă o trăsură. La Ambrumésy, dădu peste judecătorul de instrucţie care-i confirmă oribila ştire.

— Mai mult nu ştiţi? întrebă Beautrelet.

— Nimic. Acum am venit şi eu. În acelaşi moment, caporalul de jandarmi se apropie de domnul Filleul şi-i înmână o bucată de hârtie, mototolită, sfâşiată, îngălbenită, pe care o găsise nu departe de locul unde se descoperise eşarfa. Domnul Filleul o examină, apoi o întinse lui Isidore Beautrelet, cu cuvintele:

— Iată ceva care nu ne va ajuta prea mult în cercetările noastre.

Isidore suci şi învârti bucata de hârtie. Acoperită cu cifre, cu puncte şi semne, avea exact desenul pe care-l dăm mai jos.

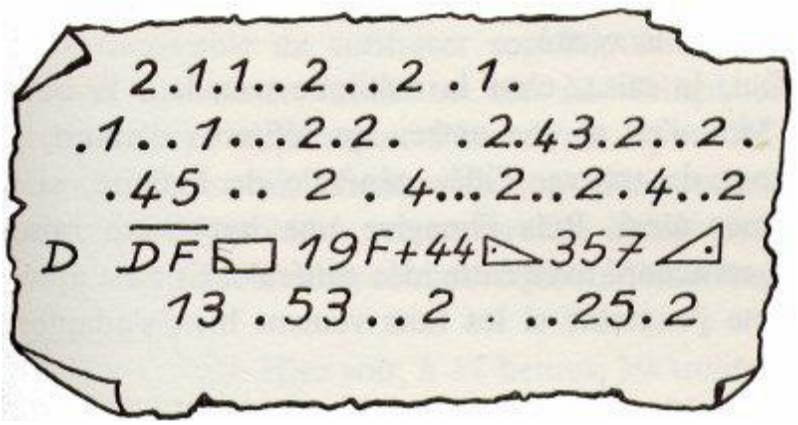

CAPITOLUL III CADAVRUL

Pe la orele 6 seara, după ce-şi termină operaţiile, domnul Filleul aştepta, împreună cu grefierul său, domnul Brédoux, trăsura care urma să-l aducă înapoi la Dieppe. Părea agitat şi nervos. De două ori întrebă:

— Nu l-ai văzut pe Beautrelet?

— Nu, domnule judecător.

— Unde naiba o fi? Toată ziua nu l-am văzut. Deodată, fu străbătut de o idee, îi lăsă lui Brédoux servieta sa, făcu în goană înconjurul castelului şi se îndreptă spre ruine.

Lângă arcada cea mare, întins pe burtă pe pământul acoperit cu ace de brad, cu un braţ sub cap, Isidore părea adormit.

— Ei! Ce e cu dumneata, tinere? Dormi?

— Nu dorm. Meditez.

— Ce rost are să meditezi? În primul rând trebuie să vezi. Trebuie să studiezi faptele, să cauţi indiciile, să stabileşti punctele de reper.

— Da, ştiu... asta este metoda obişnuită... cea bună, fără îndoială. Dar eu am alta... Eu mai întâi meditez şi caut înainte de toate să găsesc ideea generală a afacerii, dacă mă pot exprima astfel. Apoi îmi imaginez o ipoteză rezonabilă, logică, în acord cu această idee generală. Şi abia după aceea cercetez dacă faptele se adaptează ipotezei mele.

— Ciudată metodă!

— Metodă sigură, domnule Filleul, pe câtă vreme a dumneavoastră. nu este.

— Aida de! Faptele sunt fapte.

— Cu nişte adversari oarecare, poate. Dar de îndată ce inamicul are cât de puţină viclenie, faptele sunt acelea pe care le-a ales el. De faimoasele indicii pe care vă întemeiaţi dumneavoastră ancheta, el a fost liber să dispună după cum l-a tăiat capul. Şi vă daţi seama, atunci când e vorba de un om ca Lupin, unde vă poate duce aceasta, la ce greşeli şi la ce inepţii? Însuşi Sholmes a căzut în capcană.

— Arsène Lupin e mort.

— Fie. Dar rămâne banda sa şi elevii unui asemenea maestru sunt ei înşişi maeştri.

Domnul Filleul îl luă pe Isidore de braţ şi-l trase cu dânsul:

— Astea sunt vorbe, tinere. Să-ţi spun eu ceva important. Ascultă bine. Ganimard, reţinut la Paris în momentul acesta, nu va sosi decât peste câteva zile. Pe de altă parte, contele de Gesvres a telegrafiat lui Herlock Sholmes, care a făgăduit concursul său pentru săptămâna viitoare. Nu crezi, tinere, că ar fi o adevărată glorie pentru dumneata să spui acestor două celebrităţi, în ziua sosirii lor: „Îmi pare foarte rău, domnilor, dar n-am putut aştepta atât. Am făcut treaba singur”?

Cu neputinţă ca cineva să-şi mărturisească incapacitatea cu mai multă ingeniozitate decât o făcea bunul domn Filleul. Beautrelet îşi reţinu un surâs şi, prefăcându-se că nu-şi dă seama, răspunse:

— Trebuie să vă declar, domnule judecător de instrucție, că dacă n-am asistat la ancheta dumneavoastră, este pentru că nădăjduiam că-mi veți comunica rezultatele obținute. Ei bine: ce-ați aflat?

— Ascultă. Aseară, la orele 11, cei trei jandarmi lăsați de pază în castel de către caporalul Quevilion, au primit din partea zisului caporal un bilețele care-i chema de urgență la Ouville, unde se afla corpul lor. Ei încălecară imediat şi când sosiră...

— Constatară că fuseseră păcăliți, că ordinul era fals şi că nu le rămânea decât să se întoarcă la Ambrumésy.

— Ceea ce şi făcură, sub conducerea caporalului. Dar lipsa lor durase o oră şi jumătate şi în acest timp s-a săvârşit crima.

— În ce condiții?

— În condițiile cele mai simple. O scară luată de la dependințele fermei fu rezemată de etajul al doilea al castelului. Un geam fu tăiat şi o fereastră fu deschisă. Doi oameni, cu o lanternă oarbă, pătrunseră în camera domnişoarei de Gesvres şi o legară cobză, mai înainte ca ea să fi avut timpul să strige. Apoi deschiseră binişor uşa camerei unde dormea domnişoara de Saint-Véran. Domnişoara de Gesvres auzi un geamăt înăbuşit şi apoi zgomotul unei persoane care se zbate. Un minut după aceea, zări pe cei doi oameni ducând-o pe verişoara ei, legată şi ea, şi cu căluş în gură ca şi dânsa. Oamenii trecură prin fața ei şi ieşiră pe fereastră. Istovită, domnişoara de Gesvres leşină.

— Dar câinii? Domnul de Gesvres a cumpărat parcă doi dulăi...

— Au fost găsiți morți, otrăviți.

— Dar de cine? Nimeni nu se putea apropia de ei.

— Mister! Fapt este că cei doi oameni au trecut printre ruine, fără a fi împiedicați, şi au ieşit prin faimoasa portiță. Au străbătut crângul, ocolind vechile cariere... Abia la cinci sute de metri de castel, la rădăcina copacului numit Stejarul-cel-mare, s-au oprit... Şi acolo şi-au tradus proiectul în fapt.

— De ce, dacă au venit cu intenția de a o ucide de domnişoara de Saint-Véran, n-au omorât-o în camera ei?

— Asta nu ştiu. Poate că incidentul care i-a determinat s-o fi produs după ieşirea lor din castel. Poate că tânăra fată a reuşit să se descătuşeze. Astfel, după părerea mea, eşarfa găsită a fost aceea cu care i s-au legat mâinile. În tot cazul, e cert că la rădăcina Stejarului-cel-mare au lovit-o. Dovezile pe care le am, sunt indiscutabile...

— Dar corpul?

— Corpul n-a fost găsit, ceea ce de altminteri nu trebuie să ne surprindă prea mult. Urmele rămase m-au dus, într-adevăr, până la biserica din Varengeville, la vechiul cimitir de pe creasta râpei. Acolo e un abis... o prăpastie de mai bine de o sută de metri. Iar jos, stâncile şi marea. Peste o zi sau două, valurile vor arunca corpul pe stânci.

— Toate astea sunt foarte simple.

— Da, toate astea sunt foarte simple şi nu mi se pare deloc încurcate. Lupin a murit, complicii săi au aflat-o şi spre a se răzbuna exact cum au anunțat – au asasinat-o pe domnişoara de Saint-Véran... Toate acestea sunt faptele care n-aveau nici măcar nevoia să fie controlate.

— Dar Lupin?

— Lupin?

— Da, ce s-a întâmplat cu el?

— Probabil că tovarăşii săi au ridicat cadavrul său în acelaşi timp în care transportau şi pe tânăra fată, dar ce dovadă avem despre această răpire? Nici una. Tot atât de puţin ca şi despre şederea sa printre ruine, tot aşa de puţin ca despre moartea sau despre viaţa sa. Şi în asta e tot misterul, dragă Beautrelet. Asasinarea domnişoarei Raymonde nu e un deznodământ. Din contră, e o complicaţie. Ce s-a întâmplat de două luni încoace în castelul Ambrumésy? Dacă nu vom descifra enigma aceasta, vor veni alţii care ne-o vor lua înainte.

— În ce zi vor veni aceşti alţii?

— Miercuri... Marţi poate...

Beautrelet păru a face un calcul, după care declară:

— Domnule judecător de instrucţie, astăzi e sâmbătă. Luni seara trebuie să mă întorc la liceu. Ei bine! Luni dimineaţa, dacă binevoiţi să fiţi aici, exact la orele 10, voi căuta să vă expun cheia enigmei.

— Serios, domnule Beautrelet... Crezi? Eşti sigur?

— Aşa sper.

— Şi acum unde te duci?

— Mă duc să văd dacă faptele se acomodează cu ideea generală pe care am început s-o discern.

— Şi dacă nu se acomodează?

— Ei bine, domnule judecător de instrucţie, cu atât mai rău pentru ele! zise Beautrelet râzând. Voi căuta atunci altele mai docile. Aşadar pe luni, da?

— Pe luni.

După câteva minute, domnul Filleul era pe drum spre Dieppe, în vreme ce Isidore încăleca pe o bicicletă împrumutată de contele de Gesvres şi pedală pe şoseaua spre Yerville şi Caudebec-en-Caux.

Era un punct asupra căruia tânărul ţinea să-şi facă înainte de toate o părere precisă, dat fiind că punctul acesta i se părea punctul slab al inamicului. Nu se pot ascunde obiecte de dimensiunea celor patru Rubens. Tablourile trebuiesc deci să fie undeva. Dacă era imposibil pentru moment să fie regăsite, nu se putea cel puţin cunoaşte drumul pe unde dispăruseră?

Ipoteza lui Beautrelet era următoarea: automobilul încărcase, ce e drept cele patru tablouri, dar, înainte de a ajunge la Caudebec, le descărcase într-alt automobil care trecu Sena mai sus sau mai jos pe Caudebec.

Mai jos de Caudebec, prima barcă de trecere era aceea de la Quillebeuf, trecere frecventată şi prin urmare primejdioasă. Mai sus de Caudebec, era bacul de la Mailleraie, târg mare, izolat, despărţit de orice comunicaţie.

Pe la miezul nopţii, Isidore străbătuse cei optsprezece kilometri care îl despărţeau de Mailleraie, situat pe malul apei. Se culcă acolo, şi dimineaţa se interesă la oamenii bacului. Aceştia consultară lista pasagerilor. Nici un automobil nu trecuse joi 23 aprilie.

— Atunci o trăsură cu cai, insinua Beautrelet; o căruţă? un furgon?

— Nici asta.

Toată dimineaţa, Isidore cercetă. Era gata să plece la Quillebeuf, când argatul hanului, unde dormise, îi zise:

— În dimineaţa aceea, tocmai mă întorceam din concentrare şi am văzut o căruţă, dar n-a trecut Sena.

— Cum?

— Nu. A fost descărcată pe un fel de barcă caic[2], cum se spune pe aici – şi care era ancorată la chei.

— Şi căruța aceea de unde venea?

— Oh! am recunoscut-o numaidecât. Era a căruțaşului Vatinel.

— Şi unde locuieşte căruțaşul Vatinel?

— În cătunul Louvetot.

Beautrelet îşi aruncă ochii pe harta sa de stat-major. Cătunul Louvetot se afla situat la încrucişarea şoselei Yvetot-Caudebec cu un mic drum întortocheat care ducea prin pădure până la Mailleraie.

Abia pe la ora 6 seara Isidore reuşi să găsească, într-o cârciumă, pe căruțaşul Vatinel, unul din acei bătrâni normanzi şmecheri, care stau veşnic cu ochii în patru, care nu prea au încredere în străini, dar care nu ştiu să reziste ispitei unei monede de aur sau influenței câtorva păhăruțe.

— Ei bine, da, domnule, în dimineața aceea oamenii din automobil mi-au spus să fiu la ora 5 la răspântie. Mi-au pus patru pachete în căruță, uite atâta de mari. Unul din ei a mers cu mine. Şi împreună ne-am dus până la caic.

— Vorbeşti de ei ca şi cum i-ai cunoaşte.

— Păi cum să nu-i cunosc! E a şasea oară că am lucrat pentru dânşii.

Isidore tresări:

— Pentru a şasea oară spui?... De când asta?

— Păi în toate zilele înainte de ziua de care vorbim! Atât doar că atunci erau alte dihănii. Nişte bolovani mari de piatră., sau alții mai mititei şi lungăreți, pe care îi țineau înfăşurați şi-i duceau de parcă era sfânta cuminecătura. A! nu era voie să te atingi de alea... Dar ce e cu dumneata? Te-ai făcut alb ca varul!

— Nu e nimic... căldura...

Beautrelet ieşi clătinându-se. Bucuria, şi neprevăzutul descoperirii îl ameți seră.

Se întoarse foarte liniştit, dormi noaptea în satul Varengeville, stătu a doua zi dimineață de vorbă o oră la primărie, cu învățătorul, şi se înapoie la castel. Acolo îl aştepta o scrisoare „prin bunăvoința domnului conte de Gesvres”.

Ea cuprinde următoarele rânduri:

„Al doilea avertisment. Să taci. De nu...”

— Hm! murmură el. Va trebui să iau oarecare precauții pentru siguranța mea personală, de nu, vorba lor...

Era ora 9, Beautrelet se plimbă printre ruine, apoi se lungi lângă arcada cea mare şi închise ochii.

— Ei bine, tinere, eşti mulțumit de excursia dumitale?

Era domnul Filleul care sosise la ora fixată.

— Încântat, domnule judecător de instrucție.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte, sunt gata să-mi țin făgăduiala... cu toate cele scrise în

[2] Ambarcaţie îngustă, cu vele, cu două catarge, cu pupa şi prora ascuţite, mai înalte decât restul bordajului.

scrisoarea aceasta care nu mă obligă la nimic.

Şi-i arătă domnului Filleul scrisoarea.

— A! fleacuri! exclamă acesta. Sper că asta n-o să te împiedice...

— Să vă spun ceea ce ştiu? Nu, domnule judecător de instrucție. Am făgăduit şi mă voi ține de cuvânt. În decurs de zece minute, vom afla... o parte din adevăr.

— O parte?

— Da, pentru că după părerea mea ascunzătoarea lui Lupin nu constituie întreaga problemă. Dar după aceea vom vedea.

— Domnule Beautrelet, din partea dumitale nimic nu mă mai miră. Dar cum ai putut descoperi!...

— O, foarte simplu. În scrisoarea adresată de domnul Harlington domnului Etienne de Vaudreix sau mai bine zis lui Lupin.

— Scrisoarea interceptată?

— Da. E în scrisoarea aceasta o frază care m-a intrigat foarte mult. Următoarea: „La expediere, puteți adăuga şi restul dacă veți reuşi, lucru de care mă îndoiesc".

— Aşa e, mi-aduc aminte.

— Despre ce rest era vorba? Un obiect de artă, o curiozitate? Castelul nu oferea nimic prețios afară de cei patru Rubens şi de goblenuri. Atunci ce? Şi, pe de altă parte, se putea oare admite că nişte oameni ca Lupin, de o îndemânare atât de prodigioasă, să nu fi reuşit să adauge şi acel rest, pe care evident îl propuseseră? Întreprindere dificilă, probabil, excepțională, se poate, dar posibilă, deci sigură, din moment ce Lupin o voia.

— Cu toate acestea, a dat greş; n-a dispărut nimic.

— N-a dat greş: ceva a dispărut.

— Da, Rubens... însă...

— Rubens şi încă ceva... ceva ce-a fost înlocuit cu un obiect identic cum s-a făcut şi pentru Rubens, ceva mult mai extraordinar, ceva mai rar şi mai prețios decât Rubens.

— Ei, ce? Mă pui la tortură.

Tot umblând printre ruine cei doi oameni se îndreptaseră spre portiță şi mergeau pe lângă capelă. Beautrelet se opri.

— Vreți să ştiți, domnule judecător de instrucție?

— Sigur că vreau!

Beautrelet avea în mână un baston, mai degrabă un ciomag zdravăn şi noduros. Brusc, o izbitură a acestei bâte făcu să sară în țăndări una din statuetele care împodobeau portalul capelei.

— Dumneata trebuie să fii nebun exclamă domnul Filleul scos din fire şi repezindu-se la țăndările statuetei, îți lipseşte o doagă! Sfântul acesta era admirabil...

— Admirabil! strigă Isidore, rotindu-şi din nou bastonul şi răsturnând statuia Fecioarei Măria...

Domnul Filleul îl luă în brațe

— Tinere! Nu te las să comiți...

Un rege mag se clătină şi el, apoi un leagăn al Mântuitorului.

— Încă o mişcare, şi trag.

Apăruse contele de Gesvres care ținea revolverul întins.

Beautrelet izbucni în râs.

— Trageți într-astea, domnule conte... trageți într-astea, ca la Moşi. Ochiți-l pe sfântul acesta care-şi poartă capul în mâini.

Şi sfântul Ioan Botezătorul se rostogoli la pământ.

— A! răcni contele, ochindu-l cu revolverul. O asemenea profanare a unor atari capodopere!

— Imitații, domnule conte.

— Ce? Ce spui? urlă domnul Filleul, dezarmându-l pe conte.

— Imitații, surogate!

— A! Să fie cu putință?

— Vânt! Gol! Neant!

Contele se aplecă şi ridică o țandăra de statuie.

— Uitați-vă bine, domnule conte... e gips! Gips patinat, înverzit ca piatra veche... iată ce-au făcut în decurs de câteva zile!... Iată ce domnul Charpenais, pictorul care a copiat Rubens, a pregătit acum un an.

Şi la rândul lui, Beautrelet îl apucă pe domnul Filleul de braț:

— Ce spuneți de asta, domnule judecător de instrucție. Nu e frumos? Nu e enorm? Gigantic? Biserica mutată din loc! O întreagă biserică gotică ridicată piatră cu piatră! O legiune întreagă de statui în captivitate! Şi înlocuite cu figuri de gips! Unul din cele mai superbe exemplare ale unei epoci de artă incomparabilă, confiscat... O capelă! Nu e formidabil? A, domnule judecător de instrucție, e un geniu omul acesta!

— Te aprinzi repede, domnule Beautrelet.

— Nu ne putem aprinde de ajuns, domnule, când e vorba de asemenea oameni. Toți care depăşesc mijlocia, trebuie admirați. Dar aceasta se ridică mai presus de toți. În furtul acesta e o bogăție de concepție, o forță, o îndemânare care îmi dau fiori.

— Păcat că a murit, rânji domnul Filleul, căci altfel ar fi sfârşit prin a fura turnurile catedralei Notre-Dame.

Isidore dădu din umeri:

— Nu râdeți, domnule. Chiar mort, omul acesta vă aiureşte.

— Nu te contrazic, domnule Beautrelet, şi mărturisesc că nu fără oarecare emoție mă pregătesc să-l contemplu, dacă tovarăşii săi n-au făcut să dispară cadavrul lui.

— Şi admițând mai ales, observă contele de Gesvres, că el e acela pe care l-a rănit biata mea nepoată.

— El e, domnule conte, afirmă Beautrelet; el e acela care a căzut printre ruine, izbit de glonțul tras de domnişoara de Saint-Véran; pe el l-a văzut domnişoara ridicându-se, şi el a căzut din nou şi s-a târât până la arcada cea mare, spre a se ridica o ultimă oară – asta printr-un miracol, pe care vi-l voi explica imediat – şi spre a ajunge până la acest refugiu de piatră... care avea să fie mormântul său.

Şi cu bastonul său, Beautrelet izbi în pragul capelei.

— Cum? Ce spui? exclamă domnul Filleul încremenit. Mormântul său?... Dumneata crezi că impenetrabila ascunzătoare...

— Se află aici... aici..., repetă Beautrelet.

— Dar am scotocit-o...

— Prost.

— Nu există nici o ascunzătoare aici, protestă domnul de Gesvres. Eu cunosc capela.

— Ba da, domnule conte, există una. Duceți-vă la primăria din Varengeville, unde se află toate hârtiile ce se găseau în vechea parohie din Ambrumésy, şi veți afla, datorită acestor hârtii care datează din veacul al optsprezecelea că sub capelă există o criptă. Cripta aceasta există, fără îndoială, de pe vremea capelei romane, în locul căreia a fost construită aceasta.

— Dar de unde să fi cunoscut Lupin detaliul acesta? întrebă domnul Filleul.

— Foarte simplu... Cu ocazia lucrărilor pe care a trebuit să le efectueze la îndepărtarea capelei.

— Haide, haide, domnule Beautrelet! Exagerezi. Lupin n-a îndepărtat toată capela. Convinge-te şi dumneata că nici una din aceste pietre fundamentale n-a fost atinsă.

— Evident! Lupin n-a imitat şi n-a luat decât ce avea valoare artistică, pietrele cioplite, sculpturile, statuetele, comorile micilor coloane şi ale ogivelor cizelate. Lupin nu s-a ocupat de temelia bisericii. Fundamentele rămân.

— Prin urmare, domnule Beautrelet, Lupin n-a putut pătrunde până la criptă.

În acest moment, domnul de Gesvres, care chemase un servitor, se întoarse cu cheia capelei. Descuie uşa, şi cei trei bărbați intrară.

După o scurtă examinare, Beautrelet zise:

— Lespezile de jos, cum era firesc, au fost respectate. Este însă uşor să ne dăm seama că pristolul este doar o imitație. Or, de obicei, scara care duce în cripte, începe în fața pristolului şi trece sub el.

— Şi de aici tragi concluzia...

— De aici trag concluzia că lucrând în acest loc, Lupin a descoperit cripta.

Cu ajutorul unui hârleț pe care contele trimise să i-l aducă, Beautrelet izbi în pristol. Bucățile de gips săriră în dreapta şi în stânga.

— Drace! murmură domnul Filleul. Nerăbdător mai sunt să ştiu...

— Şi eu, zise Beautrelet a cărui față era palidă de nerăbdare.

El iuți izbiturile. Şi deodată, hârlețul său – care până atunci nu întâlnise nici o rezistență – se lovi de o materie mai dură şi sări îndărăt. Se auzi un zgomot ca de prăbuşire, şi ceea ce mai rămase din pristol, se prăvăli în gol în urma unui bloc de piatră, în care izbise hârlețul. Beautrelet se plecă. Un val de aer proaspăt izbi fața. El aprinse un chibrit şi-l plimbă deasupra golului:

— Scara începe mai în față decât mi-aş fi închipuit; sub lespezile de la intrare. Văd aici ultimele trepte.

— E adânc?

— Trei sau patru metri... Treptele sunt foarte înalte... şi lipsesc câteva din ele.

— Nu e admisibil, zise domnul Filleul, ca în timpul scurtei absențe a celor trei jandarmi, atunci când era răpită domnişoara de Saint-Véran, nu e admisibil ca atunci complicii să fi avut timpul să scoată cadavrul din hruba aceasta... Şi apoi, de ce ar fi făcut-o în definitiv? Nu, după părerea mea, Lupin e aici.

Un servitor le aduse o scară pe care Beautrelet o introduse în gaură şi pe care o înfipse, dibuind, printre sfărâmăturile căzute. Apoi ținu cu putere cele două stinghii:

— Vreți să coborâți, domnule Filleul?

Judecătorul de instrucție, ținând în mână o lumânare, se aventură. Contele de Gesvres îl urmă.

La rândul lui, Beautrelet puse piciorul pe prima treaptă.

Erau în total optsprezece pe care Beautrelet le numără maşinal, în vreme ce ochii săi examinau cripta în care flacăra lumânării lupta cu bezna adâncă. Jos, un miros violent, infect, îl izbi, unul din acele mirosuri de putreziciune, a căror amintire te obsedează ulterior.

O, mirosul acesta făcu să-l cuprindă ameţeala...

Şi deodată, o mână tremurătoare i se încleştă pe umăr.

— Ei bine? Ce este?

— Beautrelet, bolborosi domnul Filleul.

Judecătorul nu putea vorbi, sugrumat de groază.

— Ce este, domnule judecător de instrucție? Veniți-vă în fire...

— Beautrelet... este aici...

— Cum?

— Da... era ceva sub piatra cea mare care s-a desprins din pristol... Am împins piatra... şi am atins... O! Nu voi uita niciodată...

— Unde e?

— În partea aceasta... Simți mirosul?... Şi apoi... priveşte...

Ridică în sus lumânarea şi lăsă lumina ei să cadă pe un trup întins pe jos.

— O! exclamă Beautrelet cu un accent de groază.

Cei trei bărbați se aplecară dintr-odată. Pe jumătate gol, cadavrul se întindea slab, înfricoşător. Carnea verzuie, cu tonuri de ceară moale, apărea ici-colo, între vestmintele zdrențuite. Dar ce era mai grozav, ceea ce smulsese tânărului strigătul de oroare, era capul pe care blocul de piatră îl strivise, capul diform, masă oribilă, din care nimic nu se mai putea distinge... şi când ochii lor se obişnuiră cu întunericul, văzură milioane de viermi mişunând pe carnea în descompunere...

În patru salturi, Beautrelet sui scara şi fugi afară, la aer liber. Domnul Filleul îl regăsi din nou culcat pe burtă, cu mâinile lipite de obraz. El îi zise:

— Complimentele mele, Beautrelet. Afară de descoperirea ascunzătoarei, mai sunt două puncte în care am putut controla exactitatea afirmațiilor dumitale. În primul rând, omul asupra căruia a tras domnişoara de Saint-Véran era într-adevăr Arsène Lupin, astfel cum ai spus-o de la început. În al doilea rând, e adevărat că sub numele de Etienne de Vaudreix a trăit la Paris. Rufele poartă în monogramă inițialele E şi V. Şi cred că dovada aceasta este suficientă...

Isidore nu se mişca.

— Domnul conte s-a dus să poruncească să se pună caii la trăsură. Va pleca cineva după doctorul Jouet, care va face constatările de rigoare. După mine moartea a intervenit acum cel puțin opt zile. Starea de descompunere a cadavrului... Dar îmi face impresia că nu mă asculți...

— Ba da, ba da.

— Ceea ce-ți spun, se sprijină pe motive peremptorii. Aşa, de pildă...

Domnul Filleul îşi continuă demonstrația, fără a obține însă dovezi mai precise de atenție din partea lui Beautrelet. Întoarcerea domnului de Gesvres întrerupse monologul său.

Contele venea cu două scrisori. Una din ele îi anunța sosirea lui Herlock

Sholmes pentru a doua zi...

— De minune! exclamă domnul Filleul bine dispus. Inspectorul Ganimard va sosi şi el. O să fie delicios.

— Scrisoarea cealaltă este pentru dumneavoastră, domnule judecător de instrucție, zise contele.

— Şi mai bine! zise domnul Filleul după ce citi... Domnii aceştia nu vor mai avea nimic de făcut. Dragă Beautrelet, mi se anunță din Dieppe că pescarii au găsit azi dimineață, pe stânci, cadavrul unei tinere femei.

Beautrelet tresări:

— Ce spuneți? Cadavrul...

— Unei tinere femei... un cadavru mutilat oribil, mi se precizează, şi a cărui identitate n-ar fi cu putință de stabilit, dacă la brațul drept n-ar fi rămas o mică brățară de aur, foarte fină, care s-a încrustat în pielea putrezită. Or, domnişoara de Saint-Véran purta la brațul drept o brățară de aur. E vorba deci, fără doar şi poate, de nefericita dumneavoastră nepoată, pe care marea a târât-o până acolo. Dumneata ce spui, Beautrelet?

— Nimic... nimic... adică ba da... toate se înlănțuie, după cum vedeți; nu mai lipseşte nimic argumentării mele. Toate faptele, unul după altul, chiar şi cele mai contradictorii, chiar şi cele mai uimitoare, sprijină ipoteza pe care am imaginat-o din primul moment.

— Nu înțeleg bine.

— Veți înțelege îndată. Aduceți-vă aminte că v-am făgăduit adevărul întreg.

— Dar mi se pare...

— Puțintică răbdare. până acum n-ați avut să vă plângeți de mine. Vremea e frumoasă. Plimbați-vă, luați masa la castel, fumați-vă pipa. Eu mă voi întoarce pe la orele 4 sau 5. Cât priveşte liceul meu, n-am ce-i face: voi lua trenul de noapte.

Ajunseseră la dependințe, îndărătul castelului. Beautrelet încălecă pe o bicicletă şi se depărtă.

La Dieppe, se opri la redacția ziarului „La Vigie", unde ceru să i se arate numerele din ultimele două săptămâni. Apoi plecă la Envermeu, târg situat la vreo zece kilometri. La Envermeu avu câte o convorbire cu primarul, cu preotul, cu paznicul. La biserica orăşelului ceasul bătu ora 3. Beautrelet îşi terminase ancheta. Se întoarse la Ambrumésy, cântând de bucurie. Picioarele sale apăsau unul după altul, în ritm egal şi puternic, pe cele două pedale, iar pieptul său se deschidea cu poftă, aspirând aerul proaspăt care sufla dinspre mare. Şi uneori, Beautrelet uita de sine atât de mult, încât scotea strigăte de triumf, gândindu-se la ținta urmărită şi la eforturile sale încoronate de succes.

Ambrumésy îi apăru. Beautrelet porni cu toată viteza pe povârnişul care precede castelul. Copacii care mărginesc drumul, în patru rânduri, păreau că vin întru întâmpinarea lui şi că dispar imediat după el. Şi deodată, Beautrelet dădu un strigăt. Subit, el văzu o funie întinsă de la un copac la celălalt, de-a curmezişul şoselei.

Bicicleta, izbită, se opri brusc. Beautrelet fusese aruncat înainte, cu o violență nemaipomenită, şi el avu impresia că numai întâmplarea îl făcuse să evite un maldăr de pietre, de care capul său ar fi trebuit să se spargă.

Rămase câteva secunde fără cunoştință. Apoi, plin de vânătăi, cu

genunchii zdreliți, el examină locul. O pădurice se întindea la dreapta, şi pe acolo – fără îndoială – agresorul fugise de frică. Beautrelet deznodă funia. Pe copacul din stânga, de trunchiul căruia fusese legată, era fixată o hârtiuță. El o desfăcu şi citi:

„Al treilea şi ultimul avertisment”.

Beautrelet se întoarse la castel, puse câteva întrebări servitorilor şi-l găsi apoi pe judecătorul de instrucție într-o cameră de la parter, la capătul aripii din dreapta, unde domnul Filleul avea obiceiul să stea în timpul anchetelor sale. Domnul Filleul scria şi grefierul şedea în fața lui. La un semn, grefierul ieşi şi judecătorul strigă:

— Dar ce e cu dumneata, domnule Beautrelet? Ai mâinile pline de sânge.

— Nu e nimic, nu e nimic, răspunse tânărul... O simplă cădere, provocată de funia aceasta, ce mi s-a întins în fața bicicletei. Vă rog doar să băgați de seamă că funia este din castel. Acum douăzeci de minute, a servit la uscatul rufelor lângă spălătorie.

— Să fie cu putință?

— Domnule, este precis că de aici sunt supravegheat, de către cineva care se găseşte în mijlocul castelului, care mă vede, care mă aude, şi care, minut de minut, asistă la faptele mele şi-mi cunoaşte intențiile.

— Crezi?

— Sunt sigur. Datoria dumneavoastră este să-l descoperiți, şi cred că nu vă va veni greu. În ce mă priveşte, țin să sfârşesc şi să vă dau explicațiile făgăduite. Am mers mai repede decât se aşteptau adversarii noştri, şi sunt convins că, la rândul lor, vor proceda acum cu toată tăria. Cercul se strânge în jurul meu. Primejdia se apropie, presimt aceasta precis.

— Haide, haide, Beautrelet...

— Bine, bine, o să vedeți! Pentru moment, să ne grăbim! Şi mai întâi, o întrebare asupra unui punct pe care vreau să-l înlătur imediat. N-ați vorbit cu nimeni despre documentul pe care l-a găsit caporalul, şi pe care vi l-a înmânat în prezența mea?

— Nu, cu nimeni. Dumneata acorzi o valoare oarecare acelui document?

— O foarte mare valoare. E o idee de a mea, o idee care – mărturisesc – nu se întemeiază pe nici o dovadă... căci până acum n-am reuşit să descifrez acel document. De aceea vă şi vorbesc de el... ca să nu mai revenim niciodată asupra lui.

Beautrelet puse mâna pe aceea a domnului Filleul şi-i şopti cu glasul coborât:

— Tăceți... suntem spionați... afară...

Nisipul scrâşni. Beautrelet dădu fuga la fereastră şi se aplecă.

— Nu mai e nimeni... dar iarba e călcată în picioare... se va putea lua cu uşurință amprenta încălțămintei.

Închise fereastra şi se aşeză din nou:

— După cum vedeți, inamicul nu mai ia nici măcar precauții... nu mai are vreme pentru asta... simte şi el că nu mai e timp de pierdut... Să ne grăbim deci şi să vorbim, din moment ce ei nu vor să vorbesc.

Beautrelet puse pe masă documentul şi-l desfăcu:

— Înainte de toate, o observație. Pe hârtia aceasta, afară de puncte, nu

sunt decât cifre. Şi în primele trei rânduri, precum şi în al cincilea – singurele de care trebuie să ne ocupăm, căci al patrulea pare de natură cu totul diferită – nici una din aceste cifre nu e mai mare de 5. Avem deci toate şansele ca fiecare din aceste litere să reprezinte una din cele cinci vocale, în ordinea alfabetică. Să notăm rezultatul.

Şi Beautrelet scrise pe o hârtie separată:

e . a . a . . e . . e . a .
. a . . a . . . e . e . . e . o i . e . . e .
. o u . . e . o . . . e . . o . . e
a i . u i . . e . . e u . e

Apoi Beautrelet vorbi din nou:

— După cum vedeți, asta nu prea dă mare lucru. Cheia e foarte uşoară – din moment ce autorul s-a mulțumit să înlocuiască vocalele cu cifre şi consoanele cu puncte, – dar şi foarte dificilă, ba se poate spune chiar: imposibilă, pentru că autorul nu s-a străduit să complice mai mult problema.

— Mărturisesc că şi aşa e destul de obscură.

— Să căutăm s-o lămurim. Rândul al doilea e împărțit în două părți, şi a doua parte se prezintă în aşa fel încât e foarte probabil să reprezinte un singur cuvânt. Dacă încercăm acum să înlocuim punctele intermediare cu consoane, vom ajunge la concluzia – după oarecare dibuiri – că singurele consoane care pot servi în mod logic ca reazem vocalelor existente, nu pot da în mod logic decât un singur cuvânt, cuvântul „domnişoarele”[3].

— Ar fi vorba în cazul acesta de domnişoara de Gesvres şi de domnişoara de Saint-Véran.

— Fără doar şi poate.

— Altceva n-ai mai descoperit?

— Ba da. Notez încă o soluție de continuitate în mijlocul ultimului rând şi. dacă efectuez aceeaşi lucrare la începutul rândului, văd numaidecât că între cei doi diftongi ai şi ui, singura consoană care poate înlocui punctul este un g, şi că, formând începutul acestui cuvânt: aigui, este natural şi indiscutabil că, cu ajutorul celor două puncte următoare şi al e-ului final, ajung la cuvântul *„aiguille”*.

— Într-adevăr... cuvântul *„aiguille”*[4] se impune.

— În sfârşit, pentru ultimul cuvânt, am trei vocale şi trei consoane. Dibuiesc încă, încerc toate literele unele după altele, şi pornind de la principiul că primele două litere sunt consoane, constat că în limba franceză numai patru cuvinte se pot adapta acestui aranjament: cuvintele fleuve, preuve, pleure şi creuse. Înlătur cuvintele fleuve, preuve şi pleure, pentru că nu le văd în nici o legătură cu cuvântul *aiguille*, şi opresc cuvântul *„creuse”*[5].

— Ceea ce dă: ***aiguille creuse (acul scobit)***. Drace! Admit că soluția dumitale este justă, şi admit pentru că nu văd cum n-ar fi, dar întrucât soluția aceasta ne avansează cu ceva?

---

[3] În original <demoiselles>.

[4] Aiguille – ac.

[5] Creuse – gol, scobit.

— Nu ne avansează deloc, răspunse Beautrelet gânditor. Deloc... pentru moment... Mai târziu, vom vedea... După părerea mea, o mulțime de lucruri poate fi cuprinsă în alăturarea enigmatică a acestor două cuvinte: *aiguille creuse*. Ceea ce mă preocupă mai mult, este materia documentului, hârtia de care s-a servit autorul acestei enigme... Se mai fabrică oare în zilele noastre hârtie pergament de felul acesta? Şi apoi, culoarea aceasta de ivoriu... şi cutele acestea... cele patru cute uzate... şi apoi uitați-vă şi dumneavoastră, urmele acestea de ceară roşie pe dos...

În momentul acesta, Beautrelet fu întrerupt. Era grefierul Brédoux care deschise uşa, anunțând sosirea subită a procurorului general.

Domnul Filleul se ridică:

— Domnul procuror general este jos?

— Nu, domnule judecător de instrucție. Domnul procuror general nu s-a dat jos din trăsură. A trecut doar pe aici, şi vă roagă să binevoiți a vă duce la dânsul, la poartă. Spune că vrea să vă comunice doar două vorbe.

— Foarte ciudat! murmură domnul Filleul. În sfârşit... vom vedea. Scuză-mă te rog, Beautrelet; mă duc şi mă întorc.

Şi domnul Filleul se duse. Se auziră paşii săi îndepărtându-se. În clipa aceasta, grefierul încuie uşa, scoase cheia şi-o băgă în buzunar.

— Ce este asta? exclamă Beautrelet foarte surprins. Ce faci acolo?

— Cred că în felul acesta vom fi mai în voie pentru cele ce avem să discutăm, ripostă Brédoux.

Beautrelet se repezi la o altă uşă care dădea în camera vecină. Înțelesese. Complicele era Brédoux, însuşi grefierul judecătorului de instrucție.

Brédoux hohoti:

— Nu-ți mai zdreli degetele, amice! Am şi cheia acestei uşi în buzunar.

— Mai rămâne fereastra! strigă Beautrelet.

— Prea târziu! ripostă Brédoux, înfigându-se în fața geamului, cu revolverul în mână.

Retragerea era tăiată. Lui Beautrelet nu-i mai rămânea nimic de făcut, nimic altceva decât să se apere împotriva inamicului, care se demasca cu o îndrăzneală atât de brutală. Isidore, pe care-l sugruma un simțământ de teamă necunoscut până atunci, îşi încrucişa brațele.

— Aşa! glăsui grefierul. Şi acum să fim scurți.

Îşi scoase ceasul:

— Excelentul domn Filleul se va duce până la poartă. La poartă nimeni, bineînțeles, nici urmă de procuror. Atunci se va întoarce. Asta ne dă patru minute. Un minut îmi trebuie ca să scap prin fereastra aceasta, s-o tulesc pe portița de lângă ruine şi să sar pe motocicleta care mă aşteaptă. Ne rămân deci trei minute. E de ajuns.

Era un om cu o înfățişare ciudată, slut, care ținea în echilibru, pe picioarele sale foarte lungi şi foarte subțiri, un bust enorm, bombat ca un torace de păianjen şi prevăzut cu nişte brațe imense. O față osoasă, o frunte joasă şi încăpățânată, indicau îndărătnicia dârză a personajului.

Beautrelet se clătină pe picioarele care i se muiaseră brusc. Trebui să se aşeze:

— Vorbeşte. Ce doreşti?

— Hârtia. De trei zile o caut.

— N-o am.

— Minți. Când am intrat, te-am văzut băgând-o în portofel.

— Şi apoi?

— Apoi? Te voi obliga să stai cuminte. Ne cam plictiseşti, băieţaş. Lasă-ne în pace şi ocupă-te de treburile tale. Am ajuns la capătul răbdării.

Cu aceste cuvinte înaintase ținând revolverul mereu ațintit asupra tânărului, vorbind cu glasul surd, sacadând silabele, cu un accent de o nemaipomenită energie. Ochiul îi era aspru, iar surâsul crud.

Beautrelet se cutremură. Pentru prima oară avea senzația primejdiei. Şi încă ce primejdie! Se simțea în fața unui inamic ireductibil, a unei forțe oarbe şi irezistibile.

— Şi apoi? întrebă el cu glasul stins.

— Apoi? Nimic... Vei fi liber.

După o pauză, Brédoux vorbi din nou:

— Nu mai avem decât un minut. Trebuie să te hotărăşti. Haide, băieţaş, nu face prostii... Noi suntem cei mai tari, totdeauna şi pretutindeni... Repede, hârtia!...

Isidore nu se clintea, livid, încremenit, stăpân totuşi pe el însuşi şi cu creierul lucid, deşi nervii îl părăsiseră. La douăzeci de centimetri în fața ochilor săi se afla țeava neagră a revolverului. Degetul, îndoit, stătea gata să apese trăgaciul. Nu era nevoie decât de un mic efort...

— Hârtia, repetă Brédoux... De nu...

— Iat-o! zise Beautrelet.

Scoase din buzunar portofelul şi-l întinse grefierului, care-l luă.

— Perfect! Eşti un băiat de înțeles. Hotărât, e treabă de făcut cu tine... Cam fricos, dar cu destul bun simț. Voi vorbi despre tine cu camarazii mei. Şi acum o şterg. Adio.

Băgă revolverul în buzunar şi întoarse cârligul ferestrei. În momentul acesta se auzi zgomot pe culoar.

— Adio. repetă el... Nu mai am o clipă de pierdut.

Dar o idee îl opri. Cu un gest, verifică conținutul portofelului.

— Mii şi milioane de draci! scrâşni el. Hârtia nu e înăuntru... Ți-ai bătut joc de mine.

Şi sări înapoi în odaie.

Se auziră două detunături. Isidore, la rândul lui, pusese mâna pe revolverul său şi trăsese.

— N-ai nimerit, iubitule! urlă Brédoux. Îți tremură mâna... ți-e frică!...

Se încăierară şi se rostogoliră pe parchet.

În uşă, se auziră bătăi violente.

Isidore îşi pierdu cumpătul, dominat imediat de adversarul său. I se apropia sfârşitul. O mână se ridică deasupra capului său, înarmată cu un cuțit, şi se năpusti asupră-i. O durere violentă îi fripse umărul. Beautrelet dădu drumul adversarului.

Avu impresia că era scotocit în buzunarul dinăuntru al hainei şi că i se lua documentul. Apoi, prin vălul coborât al pleoapelor, ghici că omul sărea peste balustrada ferestrei...

Aceleaşi ziare care, a doua zi dimineață, relatau ultimele episoade survenite la castelul Ambrumésy, schimbarea obiectelor de valoare din biserică, descoperirea cadavrului lui Arsène Lupin şi a cadavrului Raymondei, precum şi înjunghierea lui Beautrelet de către Brédoux, grefier

al judecătorului de instrucție, aceleaşi ziare dădeau următoarele două ştiri:

Dispariția lui Ganimard şi răpirea, ziua în amiaza mare, în plin centru al Londrei, în momentul când se ducea să ia trenul spre Dover, răpirea lui Herlock Sholmes.

Astfel, banda lui Lupin – dezorganizată un moment, grație extraordinarei ingeniozități a unui băiețandru de şaptesprezece ani – relua ofensiva, şi din primul moment, pretutindeni şi în toate punctele, înregistra victorii. Cei doi mari adversari ai lui Lupin, Sholmes şi Ganimard, îndepărtați. Beautrelet, scos din luptă. Justiția, neputincioasă. Nu mai rămânea nimeni care să aibă posibilitatea să lupte cu inamici de asemenea talie.

CAPITOLUL IV FAŢĂ ÎN FAŢĂ

Şase săptămâni după aceste evenimente, într-o seară, dădusem servitorului meu voie să iasă în oraş. Era în ajunul zilei de 14 iulie. Se lăsase o căldură apăsătoare, amenințând cu furtună şi ideea de a ieşi nu-mi surâdea deloc. Cu ferestrele balconului deschise, cu lampa de masă aprinsă, mă instalai într-un fotoliu şi – cum nu citisem încă ziarele – începui să le parcurg cu ochii.

Bineînțeles că ele vorbeau de Arsène Lupin. Din ziua încercării de asasinat, a cărei victimă fusese bietul Isidore Beautrelet, nu trecuse o zi fără ca ziarele să nu discute afacerea de la Ambrumésy. O rubrică zilnică îi era consacrată. Niciodată opinia publică nu fusese surescitată în asemenea măsură de o serie atât de mare de evenimente precipitate şi de lovituri de teatru neaşteptate. Domnul Filleul care, hotărât, accepta cu o meritorie bună-credință rolul său subaltern, destăinui reporterilor cele realizate de tânărul său sfetnic, în cursul celor trei memorabile zile, astfel că lumea se putea deda celor mai temerare supoziții.

Şi într-adevăr, lumea excela în acestea. Specialişti şi tehnicieni ai crimei, romancieri şi dramaturgi, magistrați şi foşti şefi ai Siguranței, polițişti în retragere şi detectivi în perspectivă, fiecare avea teoria sa şi o expunea în articole copioase. Fiecare reîncepea şi completa instrucția.

Toate acestea pe baza celor descoperite de Isidore Beautrelet, elev de retorică.

Căci într-adevăr, toată lumea era de acord asupra acestui punct – existau toate elementele adevărului. Misterul... În ce consta el? Se cunoştea ascunzătoarea unde se refugiase Arsène Lupin şi unde agonizase, şi asupra acestui punct nici o îndoială: doctorul Delattre, care se ascundea încă îndărătul secretului profesional şi care refuza să facă orice depoziție, mărturisi totuşi intimilor săi – a căror primă grijă fusese să vorbească – că realmente într-o criptă fusese dus, la un rănit pe care complicii săi i-l prezentaseră sub numele de Arsène Lupin. Şi acum, în aceeaşi criptă, se găsise cadavrul lui Etienne de Vaudreix – care Etienne de Vaudreix nu era altul decât Arsène Lupin, după cum o dovedise instrucția – identitatea dintre Arsène Lupin şi rănit primea în felul acesta un supliment de. demonstrație.

Aşadar, Lupin fiind mort şi cadavrul domnişoarei de Saint-Véran recunoscut grație brățării ce-o purta, drama se sfârşise.

Totuşi, nu se sfârşise. Nu se ştia de ce nu se sfârşise, dar datorită aserțiunii tânărului, misterul rămânea întreg. Mărturia realității nu valora cât afirmația unui Beautrelet. Exista desigur ceva ce nu se cunoştea şi acest ceva toată lumea era convinsă că Beautrelet va fi capabil să-l explice.

De aceea, toată lumea aştepta cu o îngrijorare nespusă, la început, buletinele medicale pe care le publicau doctorii din Dieppe, cărora contele le încredințase pe bolnav. Ce dezolare în primele zile, când se crezu că viața sa e în primejdie! Şi ce entuziasm în dimineața când ziarele anunțară că orice pericol era înlăturat!

Cele mai mici amănunte pasionau opinia publică. Lumea se înduioşa aflând că Beautrelet era îngrijit de bătrânul său tată, pe care o telegramă îl chemase de urgenţă şi se admira de asemenea devotamentul domnişoarei de Gesvres care petrecu nopţi întregi la căpătâiul rănitului.

După aceea veni convalescenţa rapidă şi voioasă, în sfârşit, lumea avea să afle ce o pasiona! Se va şti ceea ce Beautrelet promisese să-i destăinuiască domnului Filleul şi soluţiile definitive pe care cuţitul criminalului îl împiedicase să le pronunţe! Şi se va şti de asemenea tot ceea ce – în afară de drama însăşi – rămânea nepătruns sau inaccesibil eforturilor justiţiei.

Beautrelet fiind liber şi vindecat de rana sa va da certitudini cu privire la domnul Harlington, enigmaticul complice al lui Arsène Lupin, care urma să fie reţinut la închisoarea Santé. Se va afla ce s-a întâmplat după crimă cu grefierul Brédoux, acest alt complice, a cărui îndrăzneală fusese într-adevăr înfricoşătoare.

Beautrelet fiind liber, lumea îşi va putea face o idee precisă cu privire la dispariţia lui Ganimard şi la răpirea lui Sholmes. Cum de se putuseră produce două atentate de acest fel? Detectivii englezi, ca şi colegii lor din Franţa, n-aveau nici un indiciu în legătură cu aceasta. În duminica Rusaliilor, Ganimard nu se întorsese acasă, şi nici luni, şi nici şase săptămâni după aceea.

La Londra, în lunea Rusaliilor, la orele 4 seara, Herlock Sholmes lua o trăsură ca să se ducă la gară. De abia se suise, că se şi grăbi să coboare, dându-şi probabil seama de primejdie. Dar în aceeaşi clipă doi indivizi escaladaseră trăsura din dreapta şi din stânga, îl răsturnară şi-l ţinură între ei, mai degrabă sub ei, dată fiind îngustimea trăsurii. Şi asta faţă de zece martori care n-avusese timpul să intervină. Trăsura se depărtă în galop. După aceea? După aceea nimic. Nu se ştia nimic. Şi poate, de asemenea, graţie lui Beautrelet, se va avea explicaţia completă a documentului, a acelei hârtii misterioase, căreia grefierul Brédoux îi acorda atâta importanţă, încât ţinea să pună mâna pe ea, cu riscul de a-l asasina pe posesorul ei. Problema „Acul scobit", cum o numeau nenumăraţii Edipi care, aplecaţi deasupra cifrelor şi punctelor, încercau să extragă din ele o semnificaţie... Acul scobit! Ce puteau însemna aceste două cuvinte? Să fie doar o expresie fără sens, rebusul unui şcolar care mâzgăleşte un colţ de hârtie? Sau aceste două cuvinte erau magice şi prin ele se putea lămuri întreaga mare aventură a marelui aventurier Arsène Lupin. Nimeni nu putea răspunde la aceasta.

Dar răspunsul avea să vină. De câteva zile, ziarele anunţau sosirea iminentă a lui Beautrelet. Lupta era gata să reînceapă, şi de astă dată fără milă din partea tânărului care ardea să se revanşeze.

Şi tocmai numele său, imprimat cu litere mari, îmi atrase atenţia. „Grand Journal" publica în fruntea coloanelor sale notiţa următoare: „Am obţinut din partea domnului Isidore Beautrelet asigurarea că va rezerva ziarului nostru întâietatea revelaţiilor sale. Mâine, miercuri, mai înainte ca justiţia să fie informată, „Grand Journal" va publica adevărul integral asupra dramei din Ambrumésy".

— Interesant, nu? Ce zici, dragul meu? Nu-i aşa?

Mă cutremurai în fotoliul meu. Lângă mine pe un scaun, şedea cineva, cineva pe care nu-l cunoşteam.

Mă ridicai şi căutai eu ochii o armă. Dar cum atitudinea necunoscutului

părea cu totul inofensivă, mă abținui şi mă apropiai de el.

Era un tânăr cu fața energică, cu părul lung şi blond şi a cărui barbă de nuanță roşcată se răsfira în două. Îmbrăcămintea sa amintea costumul sobru al unui preot englez, şi întreaga sa ființă de altminteri avea ceva auster şi grav care inspira respect.

— Cine eşti dumneata? îl întrebai.

Şi cum străinul nu răspunse, repetai:

— Cine eşti? Cum ai intrat aici? Ce cauți aici? El mă privi şi zise:

— Nu mă recunoşti?

— Nu...

— Hm! Foarte ciudat!... Caută bine... unul din amicii dumitale... un amic care nu prea seamănă cu ceilalți... cam special, ca să zic aşa... totuşi

Îl apucai de braț cu vioiciune:

— Minți!... Nu eşti cel care pretinzi că eşti! Nu e adevărat!...

— Atunci de ce te gândeşti la acela mai mult decât la altul? zise el râzând.

A! Râsul acesta! Râsul acesta tânăr şi limpede a cărui ironie amuzantă mă înveselise de atâtea ori! Simții cum mă trec fiori. Să fie cu putință?

— Nu, nu! protestai eu cuprins ca de teamă. Nu se poate...

— Nu se poate să fiu eu, pentru că sunt mort nu este aşa, şi pentru că dumneata nu crezi în strigoi?..

Şi râse din nou:

— Crezi că eu sunt dintre aceia care mor, dragul meu?... Să mor aşa, de un glonț tras pe la spate de către o fată?... Ce Dumnezeu, atât de puțin mă prețuieşti?... Adică cum! Mă crezi pe mine capabil să consimt la un asemenea sfârşit?

— Aşadar, dumneata eşti! bolborosii eu, încă neîncrezător şi totuşi foarte emoționat... Nu reuşesc să te identific...

— În cazul acesta, glăsui el voios, sunt liniştit. Dacă singurul om căruia m-am arătat sub adevăratul meu aspect nu mă recunoaşte astăzi, oricare altă persoană care mă va vedea de aici înainte, astfel cum mă prezint azi, nu mă va putea recunoaşte când mă va vedea sub înfățişarea mea reală... dacă de o înfățişare reală poate fi măcar vorba la mine...

Îi recunoscui glasul, acum că nu-i mai schimba timbrul, şi îi recunoscui ochii şi expresia feții şi întreaga sa atitudine şi însăşi ființa sa sub învelişul care-l transforma complet.

— Arsène Lupin... murmurai eu.

— Da, Arsène Lupin! exclamă el ridicându-se. Singurul ți unicul Arsčne Lupin, întors din împărăția umbrelor, pentru că se pare că am agonizat şi murit într-o criptă. Arsène Lupin trăind cu toate forțele vieții sale, acționând cu toată voința sa, fericit şi liber şi hotărât mai mult ca oricând să se bucure de această fericită libertate într-o lume în care n-a întâlnit până acum decât favoruri şi privilegii.

Râsei şi eu:

— Da, da, dumneata eşti, şi mai voios de astă dată decât în ziua când am avut plăcerea să te văd anul trecut...

Făceam aluzie la ultima sa vizită – vizită cu care mă onorase după faimoasa aventură cu diadema[6] – la căsătoria sa desfăcută, la fuga sa cu

---

[6] Arsène Lupin – piesă de teatru în patru acte.

Sonia Krisnow şi la moartea oribilă a tinerei rusoaice, în ziua aceea, văzusem un Arsène Lupin pe care nu-l cunoşteam, slab, abătut, cu ochii obosiți de plâns, căutând un pic de simpatie şi de tandrețe...

— Taci! zise el. Trecutul e depărtat.

— A fost abia acum un an. observai eu...

— A fost acum zece ani, insistă el. Anii lui Arsène Lupin contează de zece ori mai mult decât ai celorlalți oameni.

Nu mai stăruii, ci schimbai vorba:

— Dar, cum ai intrat?

— O, Doamne! Ca toată lumea: pe uşă. Şi cum n-am văzut pe nimeni, am trecut prin salon şi am luat-o pe balcon.

— Bine, dar cheia uşii?

— Nu există uşi pentru mine, după cum prea bine ştii. Aveam nevoie de apartamentul dumitale şi am intrat.

— La ordinele dumitale. Vrei să te las singur?

— O nu! Prezența dumitale nu e de prisos. Pot chiar să-ți spun că seara va fi foarte interesantă..

— Aştepți pe cineva?

— Da, am dat o întâlnire aici...

Îşi scoase ceasornicul:

— Zece. Dacă telegrama a sosit, persoana nu va întârzia...

În vestibul se auzi soneria.

— Ce ți-am spus? Nu, nu te deranja... mă duc singur.

Cui naiba îi putuse da întâlnire? Şi la ce scenă dramatică sau burlescă aveam să asist? Pentru ca Lupin însuşi să o considere vrednică de interes, nu încăpea îndoială că situația era excepțională.

După câtva timp, se întoarse şi lăsă să treacă înainte un tânăr slab, înalt şi foarte palid.

Fără a rosti o vorbă, cu o anumită solemnitate în gesturi, care mă tulbura, Lupin aprinse toate lămpile electrice. Odaia fusese inundată de lumină. Atunci cei doi oameni se priviră, profund, ca şi cum – cu întreg efortul ochilor lor arzători – ar fi încercat să se pătrundă unul pe celălalt.

Era un spectacol impresionant să-i vezi astfel, gravi şi tăcuți. Dar cine oare putea fi acest nou venit?

Însă chiar în momentul când eram pe punctul de a o ghici, grație asemănării pe care o avea cu o fotografie publicată recent, Lupin se întoarse spre mine, şi-mi zise:

— Dragă prietene, dă-mi voie să-ți prezint pe domnul Isidore Beautrelet.

Şi îndată după aceea, adresându-se tânărului:

— Țin să-ți mulțumesc, domnule Beautrelet, în primul rând pentru că ai binevoit, în urma scrisorii mele, să amâni revelațiile dumitale până după această întrevedere, şi în al doilea rând pentru gentilețea ce ai avut-o de a-mi acorda această întrevedere.

Beautrelet zâmbi:

— Te rog să notezi că gentilețea mea constă doar în a mă supune ordinelor dumitale. Amenințarea pe care mi-o adresai în scrisoarea cu pricina, era cu atât mai peremptorie, cu cât nu mi se adresa mie, ci privea pe tatăl meu.

— De, răspunse Lupin râzând, procedează omul cum poate şi trebuie să ne servim de mijloacele de acțiune care ne stau la îndemână. Ştiam din

experiență că propria dumitale siguranță ți-este indiferentă, din moment ce ai rezistat la argumentele lui Brédoux. Rămânea deci tatăl dumitale... tatăl dumitale, la care ții atât de mult... A trebuit să cânt pe coarda aceasta.

— Şi iată-mă! zise Beautrelet.

Le făcui semn să se aşeze. Ei consimțiră şi Lupin zise cu acel ton de imperceptibilă ironie care-i este caracteristică:

— În orice caz, domnule Beautrelet, dacă nu accepți mulțumirile mele, sper că nu vei refuza cel puțin scuzele mele.

— Scuze?... Dar pentru ce, Doamne?

— Pentru brutalitatea pe care a dat-o la iveală Brédoux față de dumneata.

— Mărturisesc că gestul său m-a surprins. Aceasta nu era maniera obişnuită a lui Lupin. O lovitură de cuțit...

— Nici nu sunt amestecat în gestul acesta. Brédoux este un recrut proaspăt. Amicii mei, în timpul când dirijau afacerile noastre, au crezut că ne poate fi util.

— Amicii dumitale au avut dreptate.

— Într-adevăr, Brédoux care fusese ataşat special la persoana dumitale, mi-a fost prețios. Dar cu acea ardoare caracteristică oricărui începător care vrea să se distingă, Brédoux a împins zelul său ceva prea departe şi mi-a încurcat planurile, permițându-şi din proprie inițiativă să te lovească.

— O! Nu e cine ştie ce nenorocire.

— Ba da, ba da, şi l-am admonestat sever. Trebuie totuşi să spun în favoarea lui că a fost surprins de repeziciunea realmente neaşteptată a anchetei dumitale. Dacă ne-ai fi lăsat câteva ceasuri mai mult, ai fi scăpat de acest atentat de neiertat...

— Şi aş fi avut marele avantaj, fără îndoială, de a împărți soarta domnilor Ganimard şi Herlock Sholmes?

— Exact! exclamă Lupin izbucnind în râs. Iar eu n-aş fi suferit torturile grozave pe care mi le-a pricinuit rănirea dumitale. Am trecut, ți-o jur, prin ceasuri cumplite, şi astăzi încă paloarea dumitale îmi dă remuşcări...

— Dovada de încredere, răspunse Beautrelet, pe care mi-o dai prezentându-mi-te aşa – mi-ar fi fost doar atât de uşor să aduc cu mine câțiva prieteni de-ai lui Ganimard! – această dovadă de încredere şterge tot.

Vorbea serios? Mărturisesc că nu mai înțelegeam nimic. Lupta între cei doi oameni începea în chip cu totul ciudat. Eu care asistasem la prima întâlnire dintre Lupin şi Sholmes[7], în restaurantul de lângă gara Saint-Lazare, nu mă puteam împiedica de a-mi aminti atitudinea dârză a celor doi combatanți, izbirea înspăimântătoare a orgoliilor lor, sub atitudinea politicoasă a manierelor, gravele lovituri ce şi le dădeau, trucurile lor de prefăcătorie, aroganța.

Aici, nimic de felul acesta. Lupin nu se schimbase. Aceeaşi tactică şi aceeaşi afabilitate ironică. Dar de ce ciudat adversar se izbea acum! Era oare măcar un adversar? Beautrelet n-avea nici tonul, nici aparența unui adversar vrednic de Arsène Lupin. Foarte calm, dar de un calm real, care nu masca necumpătarea unui om care se stăpâneşte, foarte politicos, însă fără exagerare, surâzător, dar fără ironie. Beautrelet se afla în cel mai perfect contrast cu Arsène Lupin, atât de perfect, încât însuşi Lupin părea tot atât

---

[7] Arsène Lupin contra Herlock Sholmès.

de uluit ca şi mine.

Nu, hotărât, în faţa acestui adolescent slăbuţ, cu obrazul roz de fată, cu ochii candizi şi senini, Lupin n-avea siguranţa sa obişnuită. De mai multe ori observai la dânsul trăsături de jenă. Şovăia, nu ataca pe faţă şi pierdea vremea cu fraze dulcege.

Îţi făcea impresia că-i lipseşte ceva. Părea că aşteaptă, că ar căuta ceva. Ce? Ce ajutor?

Se auzi din nou sunând. Fără să stea un moment şi foarte repede, Lupin se duse să deschidă. Se întoarse cu o scrisoare.

— Îmi permiteţi, domnilor? ne întreabă el. Desfăcu plicul. Înăuntru se afla o telegramă. Lupin o citi.

Imediat se produse o transformare într-însul. Faţa i se lumină, trupul i se înălţă şi văzui vinele frunţii sale umflându-se. Regăseam pe atlet, pe dominator, sigur pe el, stăpân pe evenimente şi pe oameni.

Puse telegrama pe masă şi izbind-o cu pumnul, strigă:

— Şi acum, între noi doi!

Beautrelet luă atitudinea omului care ascultă, şi Lupin începu, cu glasul măsurat, însă sec şi poruncitor:

— Să aruncăm măştile, nu este aşa? Şi să lăsăm ipocriziile! Suntem doi inamici care ştim perfect ce trebuie să credem unul despre celălalt; ca inamici luptăm unul împotriva celuilalt şi, prin urmare, ca inamici se cade să tratăm unul cu celălalt.

— Să tratăm? făcu Beautrelet surprins.

— Da, să tratăm. N-am pronunţat cuvântul la întâmplare, şi-l repet, oricât m-ar costa. Şi te asigur că mă costă destul. E prima oară că-l întrebuinţez de faţă cu un adversar. Dar ţin să-ţi spun imediat că este şi ultima oară. Profită de ocazie. Nu voi pleca de aici decât cu o promisiune din partea dumitale. De nu, începem războiul.

Beautrelet părea din ce în ce mai surprins. El zise blajin:

— Nu mă aşteptam la aceasta... Îmi vorbeşti foarte ciudat! E cu totul altfel de cum m-am aşteptat!... Da, mi te-am închipuit cu totul altfel... De ce mânia, ameninţările astea? Suntem oare inamici pentru că împrejurările ne fac să ne ciocnim? Inamici... de ce?

Lupin păru că se cam fâstâceşte, dar aplecându-se asupra tânărului, zise:

— Ascultă, tinere, nu stăm acum să ne alegem expresiile. E un fapt, un fapt cert şi indiscutabil. Anume: de zece ani, nu m-am lovit încă de un adversar cu forţa dumitale; cu Ganimard, cu Herlock Sholmes, m-am jucat cum te joci cu nişte copii. Faţă de dumneata, sunt silit să mă apăr, trebuie să spun chiar: să dau îndărăt. Da, în momentul acesta, dumneata şi cu mine ştim foarte bine că eu, Arsène Lupin, trebuie să mă consider învins. Isidore Beautrelet l-a biruit pe Arsène Lupin. Planurile mele sunt răsturnate. Tot ce-am încercat să las în penumbră, dumneata ai scos la lumina zilei. Dumneata mă stingherești, îmi astupi drumul. Ei bine! m-am săturat... Brédoux ţi-a spus-o fără nici un folos. Eu ţi-o spun din nou, şi insist să ţii socoteală. M-am săturat!

Beautrelet îşi înălţă capul:

— Bine, dar ce vrei dumneata?

— Pace! Fiecare la treburile sale, pe tărâmul lui.

— Cu alte cuvinte, dumneata liber să jefuieşti după pofta inimii, şi eu liber

să mă întorc la învățătura mea.

— La învățătură... la tot ce pofteşti... nu mă priveşte... Pe mine însă să mă laşi în pace...

— Dar cu ce te tulbur?

Lupin îi apucă mâna cu violență:

— Ştii foarte bine! Nu te face că nu ştii. Eşti actualmente posesorul unui secret pe care-l consider de cea mai mare importanță. Secretul acesta erai în drept să-l ghiceşti, dar n-ai nici un drept să-l răspândeşti în public.

— Eşti sigur că-l cunosc?

— Îl cunoşti, sunt foarte sigur: zi cu zi, ceas cu ceas, am urmărit mersul gândirii şi progresele anchetei dumitale. Chiar în momentul când Brédoux te-a lovit, erai gata să-l destăinuieşti. De dragul tatălui dumitale, ai amânat apoi revelațiile făgăduite. Dar astăzi sunt promise ziarului acesta. Articolul e gata. Peste o oră va fi cules. Mâine va apare.

— Exact.

Lupin se ridică şi spintecând aerul cu un gest al mâinii:

— Nu va apare! strigă el.

— Va apare! zise Beautrelet, ridicându-se în acelaşi moment.

În sfârşit, cei doi oameni se aflau unul în fața celuilalt. Avusei impresia unei izbiri, ca şi cum s-ar fi încăierat corp la corp. O energie subită îl înflăcăra pe Beautrelet. Era ca şi cum o scânteie ar fi aprins în el simțăminte noi, îndrăzneală, amor propriu, voluptatea luptei, beția primejdiei.

Cât despre Lupin, simții în fulgerarea privirii sale, bucuria lui de spadasin care întâlneşte în sfârşit sabia rivalului detestat.

— Articolul e dat?

— Încă nu.

— Îl ai aici... la dumneata?

— Nu sunt atât de nerod! De mult nu l-aş mai fi avut.

— Atunci?

— Unul din redactori îl are, în două plicuri. Dacă la miezul nopții nu voi fi la redacție, articolul va fi dat la cules.

— A! păcătosul, murmură Lupin. La toate s-a gândit.

Furia sa clocotea, vădit, înspăimântător.

Beautrelet hohoti, ironic la rândul lui şi îmbătat de triumf.

— Taci odată, țâncule! urlă Lupin. Nu ştii cine sunt eu? Şi că dacă aş vrea... Pe cuvântul meu, îndrăzneşte să râdă!

Se făcu o mare tăcere. Apoi Lupin înaintă şi cu glasul surd, cu ochii în ochii lui Beautrelet, zise:

— Te vei duce imediat la „Grand Journal”...

— Nu.

— Vei rupe articolul.

— Nu.

— Îl vei căuta pe redactorul şef.

— Nu.

— Îi vei spune că te-ai înşelat.

— Nu.

— Şi vei scrie alt articol, în care vei da versiunea oficială a afacerii, aceia pe care a acceptat-o toată lumea.

— Nu.

Lupin apucă o linie de fier care se afla pe biroul meu şi fără efort o sparse în două.

Paloarea lui era înspăimântătoare. Îşi şterse picături de sudoare care-i periau fruntea. El care nu cunoscuse niciodată o opunere la voința sa, simțea că înnebuneşte în fața încăpățânării acestui copil.

Îşi puse mâinile pe umărul lui Beautrelet şi sacadă:

— Vei face toate acestea, Beautrelet! Vei spune că ultimele tale descoperiri te-au convins că sunt mort şi că nu există nici o îndoială asupra acestui punct. Vei spune asta pentru că o voiesc şi pentru că lumea trebuie să creadă că sunt mort. Vei spune-o mai ales pentru că dacă nu o vei spune...

— Pentru că dacă n-o voi spune...?

— Tatăl tău va fi răpit în noaptea aceasta, întocmai cum au fost Ganimard şi Herlock Sholmes.

Beautrelet zâmbi.

— Nu râde... răspunde!

— Răspund că mi-e foarte dezagreabil să te contrazic, dar am făgăduit să vorbesc şi voi vorbi.

— Vorbeşte în sensul indicat de mine.

— Voi vorbi în sensul adevărului! strigă Beautrelet cu patimă. Există un lucru pe care dumneata nu-l poți înțelege: plăcerea, nevoia mai degrabă, de a spune ceea ce este şi de a o spune cu glas tare. Adevărul este aici, în creierul acesta, care l-a ghicit şi l-a descoperit, şi va țâşni de aici, în toată goliciunea lui, vibrând. Articolul se va publica deci aşa cum l-am scris eu. Se va afla că Lupin trăieşte şi se va afla şi motivul pentru care a voit să se creadă că e mort.

Şi Beautrelet adăugă calm:

— Şi tatăl meu nu va fi răpit.

Tăcură din nou amândoi, cu privirile ațintite unul asupra celuilalt. Se supravegheau. Spadele erau încrucişate până la mâner. Şi tăcerea era grea ca aceea care procedează o lovitură de moarte. Care din amândoi avea s-o dea?

Lupin murmură:

— În noaptea asta, la orele 3 dimineața, afară de un contraordin din partea mea, doi din amicii mei au porunca să pătrundă în camera tatălui tău, să pună mâna pe el cu voie sau fără voie, să-l ia şi să-l ducă acolo unde se află Ganimard şi Herlock Sholmes.

Un hohot de râs strident îi răspunse.

— Dar bine, tâlharule, nu înțelegi, strigă Beautrelet, că mi-am luat şi eu precauțiile mele? Îți închipui că sunt atât de naiv ca să-l trimit prosteşte, stupid, pe tatăl meu acasă la el, în căsuța izolată pe care o ocupă în plin câmp?

O! Ce frumos râs ironic însufleța în clipa aceasta fața tânărului! Râs nou pe buzele sale, râs în care se simțea influența lui Lupin... Şi tutuirea insolentă care-l punea deodată la nivelul adversarului său!... El reluă:

— Vezi tu, Lupin? Marea ta greşeală este că-ți creezi combinațiile infailibile. Te declari învins? Ce glumă! Eşti convins că în cele din urmă, şi totdeauna, tu vei fi învingător... şi uiți că şi ceilalți pot avea combinații ca şi tine! A mea e foarte simplă.

Era un deliciu să-l auzi vorbind. Umbla de colo până colo, cu mâinile în

buzunare, cu obrăznicia şi dezinvoltura unui băieţandru care chinuieşte fiara sălbatică închisă în cuşcă. Realmente, în clipa aceasta, Beautrelet răzbuna, cu cea mai teribilă din răzbunări, pe toate victimele marelui aventurier.

Şi el încheie:

— Lupin, tatăl meu nu e în Savoia. Este la celălalt capăt al Franţei, în centrul unui mare oraş, păzit de douăzeci din amicii noştri care au ordin să nu-l lase din ochi până la terminarea bătăliei noastre. Vrei şi amănunte? Este la Cherbourg, în casa unuia din funcţionarii arsenalului – arsenal care este închis noaptea şi unde nu se poate pătrunde ziua decât cu autorizaţie şi în tovărăşia unei călăuze.

Beautrelet se oprise în faţa lui Lupin şi-l sâcâia ca un copil care se schimonoseşte la un camarad:

— Ce mai zici, maestre?

Şi câteva minute, Lupin rămăsese nemişcat. Nici un muşchi al feţei sale nu se mişcase. La ce se gândea? Ce avea să hotărască? Pentru oricine cunoştea violenţa sălbatică a orgoliului său, numai un singur deznodământ era posibil: zdrobirea totală, imediată şi definitivă a inamicului său. Degetele mi se crispară. Avusei o clipă senzaţia că se va repezi la el şi că-l va sugruma.

— Ce mai zici, maestre? repetă Beautrelet. Lupin luă telegrama care se afla pe masă, o întinse şi zise, foarte stăpân pe sine:

— Ţine asta, băieţaş, şi citeşte!

Beautrelet se întunecă subit, impresionat de blândeţea gestului. El desfăcu hârtia şi în clipa următoare, ridicându-şi ochii, murmură:

— Ce-nseamnă...? Nu înţeleg...

— Înţelegi totdeauna foarte bine primul cuvânt, zise Lupin... primul cuvânt al telegramei... adică numele locului de unde a fost expediată... Priveşte... Cherbourg.

— Da... da... bolborosi Beautrelet. Da... Cherbourg... şi apoi?

— Şi apoi?... Mi se pare că urmarea nu e mai puţin lămurită: „Ridicarea coletului terminată... Camarazii plecat cu el aşteaptă instrucţiuni până la 8 dimineaţa. Totul merge bine". Ce ţi se pare obscur în toate astea? Cuvântul colet? Ce Dumnezeu! Nu se putea scrie „Domnul Beautrelet tatăl". Atunci ce? Felul cum s-a săvârşit operaţia? Minunea graţie căreia tatăl tău a fost luat din arsenalul de la Cherbourg, cu toate că era păzit de douăzeci de inşi? O Doamne! Astea sunt fleacuri! Fapt precis este că a fost expediat coletul. Ce mai zici, băieţaş?

Cu întreaga sa fiinţă încordată, cu toate eforturile de voinţă de care era capabil, Isidore se străduia să nu-şi piardă cumpătul. Dar i se vedea tremurul buzelor, fălcile contractate, ochii care încercau zadarnic să se fixeze asupra unui punct. El bolborosi câteva cuvinte, tăcu, şi deodată, pierzându-şi cumpătul îşi duse mâinile la faţă şi izbucni în hohote de plâns:

— O tată... tată...

Deznodământ neprevăzut, care era tocmai zdrobirea de care avea nevoie amorul propriu al lui Lupin, dar care mai era şi altceva, ceva nesfârşit de înduioşător şi nesfârşit de naiv. Lupin avu un gest de enervare şi-şi luă pălăria, ca şi cum criza aceasta neobişnuită de sensibilitate l-ar fi plictisit. Dar în pragul uşii se opri, se întoarse, pas cu pas, încet.

Zgomotul duios al plânsului se auzea ca un vaiet trist de copil pe care durerea îl covârşeşte. Umerii lui Beautrelet erau scuturați de ritmul plânsului. Lacrimi apăreau între degetele încrucişate. Lupin se aplecă, şi fără a-l atinge pe Beautrelet, îi zise cu un glas în care nu era nici cel mai mic accent de batjocură, nici măcar acea milă ofensatoare a învingătorului:

— Nu plânge, puiule. Aceasta este una din loviturile la care trebuie să te aştepți când te arunci într-o bătălie cu capul înainte, astfel cum ai făcut-o tu. Dezastrele cele mai cumplite te pândesc... Acesta este destinul nostru de luptători şi trebuie să-l suportăm cu curaj.

Apoi, cu blândețe, continuă:

— Ai avut dreptate, vezi tu... noi nu suntem inamici. Ştiu asta de multă vreme... Din primul moment, am simțit pentru tine, pentru ființa inteligentă care eşti, o simpatie involuntară... admirație... Şi iată de ce aş vrea să-ți spun următoarele... Nu te supăra mai ales... aş fi dezolat dacă te-ai supăra... dar trebuie să-ți spun... Ei bine! renunță de a mai lupta împotriva mea... Nu din vanitate ți-o spun... şi nici pentru că te disprețuiesc... dar vezi tu, lupta e prea inegală... Tu nu cunoşti... nimeni nu cunoaşte toate resursele de care dispun eu... Aşa, secretul cu Acul scobit, pe care cauți de atâta vreme să-l descifrezi..., admite un moment că este o comoară formidabilă, inepuizabilă... sau un refugiu invizibil, prodigios, fantastic... sau chiar amândouă la rigoare... Gândeşte-te la forțele supraomeneşti ce le pot obține de acolo! Şi, afară de asta, nu cunoşti nici măcar toate resursele din mine, tot ceea ce voința şi imaginația mea îmi permit să întreprind şi să reuşesc. Gândeşte-te că viața mea întreagă e îndreptată spre acelaşi țel, că am muncit ca un ocnaş înainte de a fi ceea ce sunt şi spre a realiza în toată perfecțiunea tipul pe care am voit să-l creez..., pe care am reuşit să-l creez. Atunci... ce vrei tu să faci? În momentul chiar când vei crede că obții victoria, ea îți va scăpa... va fi totdeauna ceva la care nu te vei fi gândit... o nimica toată... grăuntele de nisip pe care eu îl voi fi plasat unde trebuie, fără ştirea ta... Te rog să renunți... voi fi nevoit să-ți fac rău şi asta mă întristează... Şi punându-i mâna pe frunte, repetă:

— Pentru a doua oară, puiule, renunță! Îți voi face rău. Cine ştie dacă capcana în care vei cădea inevitabil, nu s-a deschis înaintea ta!

Beautrelet îşi luă mâinile de pe față. Nu mai plângea. Ascultase el oare cuvintele lui Lupin? Judecând după aerul său distrat, te puteai îndoi. Două sau trei minute, rămase tăcut. Părea că pune la cântar hotărârea ce are de gând s-o ia, că examinează pro şi contra chestiunea şi calculând şansele favorabile şi pe cele nefavorabile.

În sfârşit, îi zise lui Lupin:

— Dacă schimb sensul articolului meu, dacă confirm versiunea morții dumitale şi dacă mă oblig să nu dezmint niciodată versiunea falsă pe care o voi acredita, juri că tatăl meu va fi liber?

— Ți-o jur. Amicii mei au dus cu automobilul pe tatăl tău într-alt oraş de provincie. Mâine dimineață la orele 7, dacă articolul din „Grand Journal" va fi aşa cum ți-l cer, le telefonez, şi ei îl vor pune pe tatăl tău în libertate.

— Bine, zise Beautrelet, mă supun.

Şi repede, ca şi cum ar fi găsit inutil, după acceptarea înfrângerii sale, să mai prelungească convorbirea, Beautrelet se ridică, îşi luă pălăria, mă salută, îl salută pe Lupin şi ieşi.

Lupin se uită după dânsul, ascultă zgomotul uşii care se închidea, şi murmură:

— Bietul băiat...

A doua zi dimineaţă, la orele 8, trimisei pe servitorul meu să-mi aducă un „Grand Journal”. Mi-l aduse abia după douăzeci de minute, deoarece majoritatea chioşcarilor nu mai aveau exemplare.

Desfăcui ziarul cu înfrigurare. În frunte, era articolul lui Beautrelet. Iată-l, astfel cum fusese reprodus de ziarele din toată lumea:

DRAMA DIN AMBRUMÉSY

„Scopul acestor rânduri nu este să explice în detaliu activitatea de meditări şi de cercetări, graţie căreia am reuşit să reconstitui drama sau mai bine zis îndoita dramă din Ambrumésy. După părerea mea, felul acesta de lucru şi comentariile pe care le comportă, deducţii, inducţii, analize etc., toate acestea nu oferă decât un interes relativ şi în tot cazul foarte banal. Nu, eu mă voi mulţumi să expun cele două idei care au fost ideile conducătoare ale eforturilor mele, şi prin aceasta chiar se va vedea că, expunându-le şi rezolvând cele două probleme ridicate de ele, voi fi povestit afacerea aceasta în toată simplicitatea, urmând însăşi ordinea faptelor care o constituie.

Se va observa poate că unele din aceste fapte nu sunt dovedite şi că las o parte destul de însemnată ipotezei. E adevărat. Dar socotesc că ipoteza mea e întemeiată pe un număr destul de mare de certitudini, pentru ca înlănţuirea faptelor, chiar a celor nedovedite, să se impună cu o rigoare inflexibilă. Apa se pierde uneori sub nisip, dar asta nu ne împiedică ca aceeaşi apă s-o revedem la intervale şi ca în ea să se răsfrângă albastrul cerului...

Enunţ dar prima enigmă care m-a preocupat: cum se face că Lupin – rănit de moarte se poate spune – a trăit cel puţin patruzeci de zile, fără îngrijire, fără medicamente, fără alimente, în fundul unei pivniţe întunecate?

S-o luăm de la început. Joi 16 aprilie, la orele 4 dimineaţa, Arsène Lupin, surprins în mijlocul uneia din cele mai îndrăzneţe furturi ale sale, se refugie pe drumul ruinelor şi căzu rănit de un glonţ. El se târăşte anevoie, cade şi se ridică, în speranţa îndârjită de a ajunge până la capelă. Acolo se află cripta pe care întâmplarea i-a relevat-o. Dacă se va putea cuibări acolo, poate să scape. Cu toată energia, se apropie de ea, e la câţiva metri de dânsa, când un zgomot de paşi se apropie. Hărţuit, pierdut, el se lăsă în voia soartei. Inamicul soseşte. Este domnişoara Raymonde de Saint-Véran.

Acesta este prologul dramei.

Ce s-a întâmplat între ei? Este cu atât mai uşor de ghicit, cu cât urmarea aventurii ne dă toate indicaţiile. La picioarele tinerei fete se află un om rănit, pe care suferinţa îl istoveşte şi care în două minute va fi prins. Pe omul acesta ea l-a rănit. Îl va preda ea justiţiei?

Dacă el este asasinul lui Jean Daval, da, ea nu-l va cruţa. Dar în câteva fraze repezi, el îi comunică adevărul asupra acestui asasinat legitim, săvârşit de unchiul ei, domnul de Gesvres. Ea îl crede. Ce va face? Nimeni nu-i poate vedea. Servitorul Victor păzeşte portiţa. Celălalt, Albert, postat la fereastra din salon, i-a pierdut din vedere pe amândoi. Va preda ea justiţiei pe omul pe care l-a rănit?

Un irezistibil simţământ de milă pe care toate femeile îl vor înţelege cuprinde pe tânăra fată. Condusă de Lupin, cu câteva mişcări, ea pansează rana cu

batista ei, spre a evita urmele lăsate de sânge. Apoi, servindu-se de cheia dată de el, domnişoara de Saint-Véran deschide uşa capelei. El intră, susținut de tânăra fată. Ea încuie la loc şi se depărtează. Albert soseşte.

Dacă s-ar fi cercetat capela în acel moment sau, în tot cazul, în minutele următoare, Lupin, care nu avusese timpul să-şi revină în puteri, să ridice lespedea şi să dispară pe scara criptei, Lupin ar fi fost prins... Dar cercetarea aceasta nu se produse decât şapte ore mai târziu şi în chip cât se poate de superficial. Lupin e salvat, şi salvat de către cine? De către aceea care era cât pe aici să-l omoare.

De acum încolo, cu voia sau fără voia ei, domnişoara de Saint-Véran e complicea lui. Nu numai că ea nu-l mai poate preda justiției, dar trebuie să-şi continue opera începută, fără de care rănitul va pieri în adăpostul unde ea l-a ajutat să se ascundă. Şi ea continuă.

De altminteri, dacă instinctul ei de femeie îi face sarcina aceasta obligatorie, el i-o uşurează. Domnişoara de Saint-Véran are toate delicatețele şi prevede tot. Ea dă judecătorului de instrucție semnalmente false asupra lui Arsène Lupin (amintiți-vă divergența de opinie dintre cele două verişoare în privința aceasta). Tot ea este aceea, evident, care după anumite indicii pe care nu le cunosc, ghiceşte sub deghizarea sa de vizitiu pe complicele lui Lupin. Şi ea îl pune la curent. Ea îi semnalează urgența unei operații. Tot ea, fără îndoială, înlocuieşte o şapcă cu alta. Şi tot ea pune să se scrie faimosul bilet, în care e desemnată şi amenințată personal. Cum ar mai fi putut fi, după aceea, bănuită?

Ea este aceea care, în momentul când mă pregăteam să-i comunic judecătorului de instrucție primele mele impresii, pretinde că m-a văzut în ajun, în crâng, neliniştindu-l pe domnul Filleul asupra mea şi reducându-mă la tăcere. Manevră periculoasă, neapărat, pentru că îmi atrage atenția şi mi-o îndreaptă asupra aceleia care mi-aruncă o acuzație pe care o ştiu falsă, însă totodată manevră eficace, căci e vorba în primul rând să se câştige timp şi să mi se închidă gura.

Şi tot ea este aceea care, patruzeci de zile în şir, îl hrăneşte pe Lupin, îi aduce medicamente (să fie întrebat farmacistul din Ourville; el va arăta rețetele făcute pentru domnişoara Saint-Véran); ea, în sfârşit, îngrijeşte pe bolnav, îl pansează, îl veghează şi-l vindecă.

Iată aşadar rezolvată prima din cele două probleme, şi totodată expunerea dramei. Arsène Lupin a găsit, lângă ea, chiar în castel, ajutorul care-i era indispensabil, în primul rând spre a nu fi descoperit şi apoi spre a trăi.

Acum trăieşte. Ori, aici se pune a doua problemă a cărei soluționare mi-a servit drept fir conducător şi care corespunde la a doua dramă din Ambrumésy. De ce oare Lupin, trăind, liber, din nou în capul bandei sale, atotputernic ca înainte, de se oare Lupin face eforturi atât de disperate, eforturi de care mă izbesc în continuu, spre a impune justiției şi publicului ideea că e mort?

Trebuie să ne amintim că domnişoara de Saint-Véran e foarte frumoasă. Fotografiile reproduse de ziare după dispariția ei, nu dau decât o idee vagă a frumuseții acestei eroine a dramei. Se întâmplă deci ceva ce era inevitabil să se întâmple. Lupin care, patruzeci de zile în şir, vede pe această frumoasă fată, care doreşte prezența ei când nu e de față, şi care, când e lângă dânsul, se află sub farmecul nurilor şi grației ei, Lupin se îndrăgosteşte de îngrijitoarea

sa. Recunoştinţa se transformă în dragoste, admiraţia în pasiune. Fata aceasta este salvatoarea, dar e şi bucuria ochilor săi. Visul ceasurilor lui de singurătate, speranţa, lumina, viaţa sa însăşi.

Lupin o respectă atât de mult încât nu îndrăzneşte să exploateze devotamentul tinerei fete şi să se slujească de dânsa pentru conducerea complicilor săi. Şi într-adevăr, în clipele acestea se remarcă o oarecare nesiguranţă în actele săvârşite de bandă. Însă Lupin o iubeşte şi, încetul cu încetul, scrupulele sale se micşorează, şi cum domnişoara de Saint-Véran nu se lasă tulburată de o dragoste care o jigneşte, cum ea îşi distanţează vizitele pe măsură ce ele devin mai puţin necesare şi cum încetează de a-l mai vedea pe Lupin în ziua în care acesta e vindecat... deznădăjduit, înnebunit de durere, Lupin ia o hotărâre teribilă. Iese din ascunzătoarea lui, pregăteşte lovitura şi sâmbătă 6 iunie, ajutat de complicii săi, răpeşte pe domnişoara de Saint-Véran.

Dar asta nu e tot. Răpirea aceasta nu trebuie să fie cunoscută. E necesar ca toate cercetările să dea greş, toate supoziţiile şi speranţele să fie risipite: prin urmare, domnişoara de Saint-Véran trebuie să treacă drept moartă. Se simulează un asasinat şi se oferă astfel probe investigaţiilor. Crima e certă. Crimă prevăzută de altfel, crimă anunţată de complici, crimă pusă la cale pentru răzbunarea morţii şefului, şi prin aceasta chiar – vedeţi ingeniozitatea concepţiei! – prin aceasta chiar se statorniceşte credinţa în moartea ei.

Dar nu e suficient să se suscite doar o credinţă; trebuie impusă o certitudine. Lupin prevedea intervenţia mea. El ştie că voi ghici trucarea capelei. Ştie că voi descoperi cripta. Şi când voi găsi cripta goală, întreaga înscenare va da greş.

Prin urmare, cripta nu va fi goală.

De asemenea, moartea domnişoarei de Saint-Véran nu va fi definitivă, decât dacă marea va arunca la mal cadavrul ei.

Marea va arunca deci la mal cadavrul domnişoarei de Saint-Véran!

Dificultatea e imensă? Îndoitul obstacol e dificil? Da, pentru oricare altul decât Lupin, nu însă pentru Lupin...

Tocmai aşa cum prevăzuse, eu ghicesc trucarea capelei, descopăr cripta şi cobor în vizuina în care s-a refugiat Lupin. Cadavrul său e acolo!

Oricine ar fi admis posibilitatea morţii lui Lupin, ar fi fost derutat. Eu însă n-am admis nici o secundă o asemenea eventualitate. Subterfugiul devenea deci inutil şi toate combinaţiile zadarnice. Eu îmi spusesem numaidecât că blocul de piatră, deplasat de hârleţ, fusese pus acolo cu o precizie foarte ciudată, că cea mai mică izbitură trebuia să-l facă să cadă, şi că, rostogolindu-se, trebuia să facă, inevitabil, piftie capul falsului Arsène Lupin, astfel ca el să nu mai poată fi recunoscut.

Altă descoperire. O jumătate de oră după aceea, aflu că trupul neînsufleţit al domnişoarei de Saint-Véran a fost găsit pe stâncile din Dieppe... sau mai bine zis un cadavru, despre care se crede că ar fi al domnişoarei de Saint-Véran, pentru simplul motiv că are o brăţară asemănătoare cu aceea a tinerei fete. Este de altfel singurul semn de identitate, căci cadavrul e de nerecunoscut.

În faţa acestor fapte, încep să-mi amintesc şi să înţeleg. Cu câteva zile înainte, într-un număr din „La Vigie de Dieppe", am citit că doi tineri americani, soţ şi soţie, în sejur la Envermeu, s-au otrăvit şi că în noaptea

sinuciderii cadavrele lor au dispărut. Dau fuga la Envermeu. Povestea e adevărată, mi se confirmă acolo, afară de dispariția cadavrelor, deoarece înşişi fraţii celor două victime au venit să ceară cadavrele şi au plecat cu ele, după constatările de uzanță.

Nu încape îndoială că aceşti fraţi se cheamă Arsène Lupin & Co.

Prin urmare, dovada e făcută. Cunoaştem motivul pentru care Lupin a simulat asasinarea tinerei fete, şi a acreditat zvonul propriei sale morți. Arsène Lupin iubeşte, şi nu vrea să se ştie acest lucru. Şi pentru ca să nu se ştie, nu se dă îndărăt de la nimic, merge atât de departe, încât comite furtul acesta de necrezut al celor două cadavre, de care are nevoie spre a juca rolul său şi pe acela al domnişoarei de Saint-Véran. În felul acesta, va avea linişte. Nimeni nu-l mai poate deranja. Nimeni nu va mai bănui vreodată adevărul pe care Arsène Lupin ține să-l înăbuşe.

Nimeni? Ba da... Trei adversari, la nevoie, ar putea nutri oarecare bănuieli: Ganimard, a cărui venire e aşteptată, Herlock Sholmes care urmează să străbată canalul Minerii, şi eu care mă aflu la fața locului. Există deci o întreită primejdie.

Arsène Lupin o suprimă. Îl răpeşte pe Ganimard. Îl răpeşte pe Herlock Sholmes. Îl pune pe Brédoux să-mi administreze o lovitură de cuțit mie.

Un singur punct rămâne obscur. De ce Lupin a pus atâta încăpățânare ca să-mi ia documentul privitor la Acul scobit. Nu putea avea pretenția, luându-mi-l, să şteargă din memoria mea textul celor cinci rânduri care îl alcătuiesc. Atunci de ce? S-a temut oare că însăşi calitatea hârtiei sau orice alt indiciu mi-ar putea servi ca material de informații?

Oricum ar fi, acesta este adevărul asupra afacerii din Ambrumésy. Repet că ipoteza joacă un anumit rol în explicația pe care o dau, după cum un mare rol a jucat în ancheta mea personală. Dar dacă am aştepta dovezi şi fapte spre a-l combate pe Lupin, am risca mult, sau să le aşteptăm până în pânzele albe sau să descoperim dovezi şi fapte care aranjate de Lupin ar duce exact la capătul opus.

Sunt încredințat că faptele, îndată ce vor fi cunoscute toate, vor confirma ipoteza mea în toate punctele".

Aşadar, Beautrelet, dominat o clipă de Arsène Lupin, tulburat de răpirea tatălui său şi resemnat la înfrângere, Beautrelet nu putuse până la urmă să se decidă a păstra tăcerea. Adevărul era prea frumos şi prea straniu, dovezile pe care le putea da, prea logice şi prea concludente, pentru ca el să accepte să le modifice. O lume întreagă aştepta revelațiile sale. Beautrelet se simți dator să vorbească.

În seara zilei când articolul său apăru, ziarele anunțară răpirea domnului Beautrelet tatăl. Isidore fusese înştiințat despre aceasta printr-o telegramă din Cherbourg, primită la orele 8.

CAPITOLUL V URMĂRIREA

Violența loviturii îl zăpăci pe tânărul Beautrelet. În fond, deşi – publicându-şi articolul – el se lăsase dus de una din acele mişcări irezistibile care te fac să disprețuieşti orice prudență, în fond el nu crezuse că o asemenea răpire este cu putință. Precauțiile sale fuseseră luate cu prea multă seriozitate. Prietenii din Cherbourg n-aveau numai consemnul să-l păzească pe Beautrelet tatăl, ci trebuiau să-l supravegheze pas cu pas, să nu-l lase să iasă niciodată singur şi chiar să nu-i înmâneze nici o scrisoare, înainte de a o fi deschis ei. Nu, nu era nici o primejdie. Lupin se fudulea, Lupin – dornic să câştige timp – căuta să-şi intimideze adversarul.

Lovitura fusese deci aproape neprevăzută, şi toată seara, în neputința în care se afla de a face ceva, Beautrelet simțea cu atât mai dureroasă lovitura. Un singur gând îl susținea: să plece, să se ducă acolo, să vadă cu ochii lui ce se întâmplase şi să reia ofensiva.

Trimise o telegramă la Cherbourg. Pe la orele 8, sosi la gara Saint-Lazare. După câteva minute, plecă cu expresul.

Abia după o oră, desfăcând maşinal un ziar de seară, cumpărat pe peron, luă cunoştință de faimoasa scrisoare, prin care Lupin răspundea la articolul său de dimineață:

„Domnule director,

Nu tăgăduiesc că modesta mea persoană care, hotărât, în vremuri mai eroice, ar fi trecut cu desăvârşire nebăgată în seamă, a putut căpăta oarecare relief în epoca noastră de mediocritate şi lipsită de vlagă. Există însă o limită pe care curiozitatea nesănătoasă a mulțimii nu trebuie s-o treacă, dacă nu vrea să se facă vinovată de cea mai necinstită indiscreție. Dacă nu se mai respectă zidul vieții particulare, care rămâne scutul cetățeanului?

Se va invoca poate interesul superior al adevărului? Slab pretext în ce mă priveşte, din moment ce adevărul e cunoscut şi că eu nu fac nici o dificultate, subscriind oficial la afirmarea lui. Da, domnişoara de Saint-Véran e în viață. Da, o iubesc. Da, sufăr că nu sunt iubit de ea. Da, ancheta tânărului Beautrelet e admirabilă ca precizie. Da, suntem de acord în toate punctele. Nu mai există nici o enigmă. Ei bine, şi dacă?...

Atins în străfundurile sufletului meu, sângerând încă de rănile morale cele mai crude, cer să nu se mai dea pradă răutății publice sentimentele mele cele mai intime şi speranțele mele cele mai secrete. Cer să fiu lăsat în pace, în pacea care mi-este necesară spre a cuceri afecțiunea domnişoarei de Saint-Véran şi spre a şterge din amintirea ei miile de mici necazuri pe care avea să le sufere din partea unchiului şi verişoarei ei – lucru care n-a fost spus până acum – datorită situației ei de rudă săracă. Domnişoara de Saint-Véran va uita acest trecut detestabil. Tot ce va putea dori, fie cel mai frumos giuvaer din lume, fie comoara cea mai inaccesibilă, eu i le voi pune la picioare. Domnişoara de Saint-Véran va fi fericită. Domnişoara de Saint-Véran mă va iubi.

Dar spre a reuşi, încă o dată, am nevoie de linişte, în acest scop depun

armele şi în acest scop vin la duşmanii mei cu ramura de măslin, – prevenindu-i totodată, cu toată generozitatea, că un refuz din partea lor ar putea atrage pentru dânşii cele mai grave consecinţe.

Încă un cuvânt, în privinţa domnului Harlington. Sub acest nume se ascunde un băiat excelent, secretarul miliardarului american Cooley, însărcinat de el să pună mâna în Europa pe toate obiectele de artă antică, pe care va fi în stare să le descopere. Neşansa a voit ca domnul Harlington să dea peste amicul meu Lupin, alias eu. În felul acesta el a aflat – ceea ce de altfel era inexact – că un oarecare domn de Gesvres ţine să se dezbare de patru Rubens, cu condiţia ca ei să fie înlocuiţi prin copii şi ca nimeni să nu afle târgul la care consimţea. Amicul meu Vaudreix se făcea forte să-l convingă pe domnul de Gesvres să vândă tezaurele capelei. Tratativele urmară cu cea mai deplină bună credinţă din partea amicului meu Vaudreix şi cu o încântătoare ingenuitate din partea domnului Harlington, până în ziua când Rubens-urile şi sculpturile din capelă se aflară la loc sigur... iar domnul Harlington la închisoare. Ar fi deci drept ca nefericitul american să fie eliberat, din moment ce s-a mulţumit doar cu modestul rol de păcălit; ca miliardarul Cooley să fie vestejit, din moment ce – de teama şicanelor posibile – n-a protestat contra arestării secretarului său şi ca amicul meu Etienne de Vaudreix, alias eu, să fie felicitat, din moment ce a răzbunat morala publică, păstrând cei o sută de mii de franci, pe care i-a primit ca avans din partea puţin simpaticului Cooley.

Vă rog să iertaţi lungimea acestei scrisori, stimate domnule director, şi să primiţi expresia sentimentelor mele de consideraţie.

ARSÈNE LUPIN".

E foarte probabil că Isidore a cântărit cele cuprinse în această scrisoare cu aceeaşi minuţiozitate cu care a studiat documentul „Acul scobit". El plecă de la principiul – a cărui justeţe era uşor de demonstrat – că niciodată Lupin nu-şi dăduse osteneala să trimită măcar una singură din amuzantele sale scrisori adresate ziarelor, fără o nevoie absolută, fără un motiv pe care evenimentele să-l pună în lumină într-o zi sau alta. Care putea fi motivul acesteia? Pentru care motiv ascuns îşi mărturisea el dragostea şi insuccesul în acest amor? Aici se cădea să caute sau mai degrabă în explicaţiile cu privire la domnul Harlington sau şi mai curând între rânduri, îndărătul tuturor acestor cuvinte a căror semnificaţie aparentă n-avea poate alt scop decât de a sugera acea mică idee rea, perfidă, derutantă?...

Ceasuri întregi, tânărul Beautrelet meditã, neliniştit. Scrisoarea aceasta îi inspira neîncredere ca şi cum ar fi fost scrisă numai pentru el, ca şi cum ar fi fost sortită să-l inducă în eroare numai pe el. Pentru prima oară, şi asta pentru că se afla în faţa nu unui atac direct, ci a unui procedeu echivoc, insesizabil, de luptă, Beautrelet avu senzaţia netă a fricii. Şi gândindu-se la bătrânul său tată, răpit din vina sa, se întreba cu teamă dacă nu era oare o nebunie să continue un duel atât de inegal. Rezultatul nu era oare cert? De mai înainte, Lupin n-avea el oare partida câştigată?

Scurtă slăbiciune! Când coborî din compartiment, la orele 6 dimineaţa, întărit de câteva ceasuri de somn, Beautrelet îşi recâştigase toată încrederea de sine.

Pe peron, Froberval, funcţionar în portul militar, care găzduise pe bătrânul Beautrelet, îl aştepta însoţit de fiica sa Charlotte, o fetiţă de

doisprezece-treisprezece ani.

— Ei bine? întrebă Beautrelet.

Cum Froberval începu să se vaite, Beautrelet îl întrerupse, îl duse într-o cafenea vecină, ceru să li se dea cafele şi începu imediat, fără a permite interlocutorului său cea mai mică digresiune:

— Tatăl meu n-a fost răpit, aşa este? Era şi imposibil.

— Imposibil. Cu toate acestea a dispărut.

— De când?

— Nu ştim.

— Cum asta?

— Uite, aşa. Ieri dimineaţă, la orele 6, văzând că nu coboară ca de obicei, am deschis uşa camerei sale. Nu mai era acolo.

— Dar alaltăieri mai era?

— Da, alaltăieri n-a ieşit din camera sa. Era cam obosit, şi Charlotte i-a dus dejunul şi cina la orele 7 seara.

— Aşadar, între orele 7 seara, alaltăieri, şi orele 6 dimineaţă ieri, a dispărut?

— Da, noaptea dinaintea ăsteia. Decât...

— Decât?

— Păi să vezi... Noaptea nu se poate ieşi din arsenal.

— Asta înseamnă că n-a ieşit...

— Imposibil! Camarazii mei şi cu mine am scotocit întregul port militar.

— Asta înseamnă că a ieşit.

— Imposibil! Paza e strictă. Beautrelet medită puţin şi zise apoi:

— În cameră, patul era desfăcut?

— Nu.

— Şi camera era în ordine?

— Da. Am regăsit pipa lui în acelaşi loc, şi nemişcate tutunul şi cartea pe care o citea. Ba, în mijlocul acelei cărţi, se afla şi această mică fotografie a dumitale.

— Ia s-o văd.

Froberval îi dădu fotografia. Beautrelet avu un gest de surpriză. Pe fotografie se recunoscu, în picioare, cu amândouă mâinile în buzunare, şi în jurul lui o peluză cu copaci şi ruine.

Froberval adăugă:

— Trebuie să fie ultima dumitale fotografie pe care i-ai trimis-o.

— Nu, răspunse Beautrelet; nici nu cunosc fotografia asta. A fost făcută fără ştirea mea printre ruinele din Ambrumésy, de către grefierul judecătorului de instrucţie care era complicele lui Arsène Lupin.

— Cu alte cuvinte?

— Cu alte cuvinte fotografia aceasta a fost paşaportul, talismanul, graţie căruia a fost înşelată încrederea tatălui meu.

— Dar cine... cine a putut pătrunde la mine?

— Nu ştiu, însă tatăl meu a căzut în capcană. I s-o fi spus, şi el a crezut, că mă aflu în apropiere şi că doresc să-l văd. El s-a dus, şi atunci au pus mâna pe dânsul. Asta e.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, din moment ce n-a părăsit camera sa toată ziua de alaltăieri!

— L-ai văzut dumneata?

— Eu nu, însă Charlotte, îți repet, îi ducea mâncarea...

Se produse o lungă tăcere. Ochii tânărului şi ai fetiței se întâlniră, cu multă duioşie. Beautrelet puse mâna pe aceea a fetiței. Ea îl privi două sau trei secunde, rătăcită, în culmea emoției. Apoi, ascunzându-şi brusc capul între brațele îndoite, izbucni în plâns.

— Ce e cu tine? întreabă Froberval aiurit.

— Lasă-mă pe mine, porunci Beautrelet.

El o lăsă pe Charlotte să plângă, şi după câtva timp îi zise:

— Tu ai făcut toate astea, nu este aşa? Tu ai servit de intermediară? Tu i-ai adus fotografia?. Mărturiseşti, nu este aşa? Şi când spuneai că tatăl meu este în camera sa, alaltăieri, ştiai bine că nu este aşa, din moment ce chiar tu l-ai ajutat să iasă...

Ea nu răspundea. El îi zise:

— De ce ai făcut asta? Ți s-a oferit bani, desigur... ca să-ți poți cumpăra panglici... o rochiță...

Beautrelet desfăcu brațele Charlottei şi-i ridică capul. El văzu o față brăzdată de lacrimi, fața plină de grație, neliniştitoare şi mobilă, a fetițelor destinate tuturor ispitelor şi tuturor căderilor.

— Haide, haide, vorbi din nou Beautrelet. Acum s-a sfârşit, să nu mai vorbim de asta... Tatăl tău nu te va certa. Va trebui însă să-mi spui tot ce-mi va putea fi folositor. Ai surprins ceva... vreo vorbă a acelor oameni? Cum s-a efectuat răpirea?

Ea răspunse numaidecât:

— Cu automobilul... i-am auzit vorbind.

— Şi ce drum au apucat?

— A! Asta nu ştiu.

— N-au pronunțat în fața ta nici un cuvânt care ar putea să ne vină într-ajutor?

— Nici unul... a fost totuşi unul care a spus: „Nu e vreme de pierdut... mâine dimineață la 8 şeful trebuie să telefoneze de acolo...”

— Unde „acolo?...” Adu-ți aminte... Era un nume de oraş, nu?

— Da... un nume... Începea cu Château...

— Châteaubriant?... Château-Thierry?

— Nu... nu...

— Châteauroux?

— Da... Châteauroux...

Beautrelet nu aşteptă s-o audă pronunțând ultima silabă. Sări în sus, şi fără a-i păsa de Froberval, fără a se mai ocupa de fetiță, deschise uşa şi dădu fuga la gară:

— Châteauroux... doamnă... un bilet pentru Châteauroux...

În dimineața următoare, Isidore Beautrelet debarca la Châteauroux deghizat, cu desăvârşire de nerecunoscut. Era un englez de vreo treizeci de ani, îmbrăcat într-un costum cafeniu cu carouri mari, cu pantaloni scurți, ciorapi de lână, şapcă de voiaj, cu obrazul roşu şi cu o mică barbă roşcată în jurul bărbiei.

După amiază, ştia din spusele unor martori care nu sufereau dezmințire, că o limuzină, venind din direcția Tours, străbătuse târgul Buzangais, apoi oraşul Châteauroux, şi se oprise afară din oraş, la marginea pădurii. Pe la orele 10, o cabrioleta condusă de un individ, se oprise lângă limuzină şi se

îndepărtase apoi spre sud, prin valea Bouzanne. În acest moment, o altă persoană se afla alături de vizitiu. Automobilul, apucând drumul opus, se îndreptase spre nord, spre Issoudun.

Isidore descoperi cu uşurinţă pe proprietarul cabrioletei.

Dar acest proprietar nu putu spune nimic. Închiriase trăsura şi calul său unui individ care i le adusese a doua zi înapoi.

Din toate acestea rezulta în mod absolut că bătrânul Beautrelet se afla în împrejurimi. Altminteri, cum se putea admite că nişte oameni au putut face cinci sute de kilometri de-a curmezişul Franţei, spre a veni să telefoneze la Châteauroux şi a o apuca apoi, în unghi ascuţit, pe drumul Parisului?

Călătoria aceasta formidabilă avea un scop precis: să transporte pe bătrânul Beautrelet în locul care-i era desemnat.

„Şi locul acesta e la îndemâna mea", îşi zicea Isidore înfiorat de nădejde. „La zece kilometri, la cincisprezece kilometri de aici, tatăl meu aşteaptă să-i vin în ajutor. Este aici. Respiră acelaşi aer ca şi mine".

Dar după cincisprezece zile de cercetări infructuoase, entuziasmul său începu să se răcească, şi Beautrelet îşi pierdu toată încrederea. Succesul întârziind, el îl socoti imposibil, şi deşi îşi continua investigaţiile, ar fi resimţit o adevărată surpriză, dacă străduinţele lui ar fi dus la cel mai mic rezultat.

Mai trecură câteva zile, monotone şi descurajante. Beautrelet află din ziare că contele de Gesvres şi fiica sa plecaseră din Ambrumésy şi se instalaseră în apropiere de Nisa. Mai află liberarea din închisoare a domnului Harlington, a cărui nevinovăţie se dovedise întocmai cum indicase Arsène Lupin.

Isidore îşi schimbă cartierul general, stabilindu-se două zile la La Châtre şi două zile la Argenton.

Dar nici manevra aceasta nu dădu vreun rezultat.

În momentul acesta fu gata să renunţe la eforturile sale Probabil că cabrioleta care-l duse pe tatăl său, nu făcuse decât o singură etapă, după care urmase o altă etapă, urmată de altă trăsură. Şi tatăl său era departe.

Beautrelet se gândi să plece.

Or, într-o luni dimineaţă, pe plicul unei scrisori netimbrate, care i se trimitea din Paris, văzu un scris care-l uimi. Emoţia lui fu atât de mare câteva minute, încât nu îndrăzni s-o deschidă, de teama unei decepţii. Mâna îi tremura. Să fie cu putinţă? Nu era oare o cursă pe care i-o întindea infernalul său adversar? Dar brusc, rupse plicul. Era într-adevăr o scrisoare a tatălui său, scrisă de el însuşi. Scrisul avea particularităţile, toate ticurile scrisului pe care-l cunoştea atât de bine. Şi el citi:

„Rândurile acestea te vor ajunge oare, scumpul meu băiat? Nici nu îndrăznesc să cred.

Toată noaptea răpirii am mers cu automobilul, iar dimineaţa cu trăsura. N-am putut vedea nimic. Aveam ochii legaţi. Castelul în care sunt închis, trebuie să fie – judecând după construcţia sa şi vegetaţia din parc – în centrul Franţei. Camera pe care o ocup e la etajul al doilea, e o cameră cu două ferestre, dintre care una e aproape astupată de o perdea de glicine. După amiaza sunt lăsat, la anumite ore, să mă plimb în parc, dar sub o supraveghere care continuă permanent.

Îți scriu scrisoarea aceasta la întâmplare şi o leg de o piatră. Poate că într-o zi o voi putea arunca peste zid şi vreun țăran o va ridica.

Dar nu te nelinişti. Sunt tratat cu toate menajamentele.

Bătrânul tău tată care te iubeşte şi care e întristat la gândul că-ți face atâtea griji.

BEAUTRELET"

Isidore se uită imediat la mărcile poştale. Ştampila era din Cuzion, departamentul Indre.

Departamentul Indre... departamentul pe care de săptămâni de zile el îl cerceta cu de-amănuntul, locşor cu locşor!

Consultă un mic ghid de buzunar, care nu-l părăsea niciodată. Cuzion cătun din Eguzon... Trecuse şi pe acolo.

Ca măsură de precauție, îşi schimbă deghizarea sa de englez, cu care începea să fie cunoscut în ținut, se îmbrăcă ca muncitor şi dădu fuga la Cuzion. Era un sat de mică importanță. Acolo îi va fi uşor să descopere pe trimițătorul scrisorii.

Norocul îi veni în ajutor.

— O scrisoare aruncată la cutie miercurea trecută?... întrebă primarul, burghez de treabă, căruia Beautrelet i se încredință şi care se puse la dispoziția sa. Ia stai... Mi se pare că-ți pot da o informație prețioasă... sâmbăta trecută, un tocilar bătrân, Charel, cu care m-am încrucişat la capătul satului, m-a întrebat: „Domnule primar, o scrisoare netimbrată se poate trimite?" „Te cred!" – „Şi ajunge la destinație?" – „Sigur. Se plăteşte doar o taxă; asta e tot".

Beautrelet întrebă:

— De unde venea tocilarul Charel?

— De la Fresselines, unde se duce în fiecare zi de câtva timp.

— Prin urmare de-a lungul acestui drum a găsit scrisoarea?

— E foarte probabil.

Chiar a doua zi, Isidore dejuna la Fresselines şi zări pe un bătrân care străbătea piața împingând un mic cărucior de tocilar. Îl urmări imediat, la oarecare distanță.

Bătrânul Charel se opri în două locuri vreme îndelungată, ascuțind zeci de cuțite. Dar în cele din urmă o luă pe drumul care duce spre Crozant şi Eguzen.

Beautrelet o luă pe acelaşi drum, în urma lui. Dar după vreo cinci minute avu impresia că nu e singurul care urmăreşte pe tocilar. Un individ umbla între ei şi se oprea când se oprea şi bătrânul Charel şi pleca când pleca şi el, fără a-şi da prea multă osteneală ca să nu fie văzut.

„E supravegheat", îşi zise Beautrelet, „s-a aflat că omul a găsit o scrisoare şi vor să ştie acum dacă se opreşte în fața zidului castelului".

Inima îi bătea. Evenimentul se apropia.

Toți trei, unul după altul, suiau şi coborau pantele acestui ținut accidentat şi sosiră la Crozant. Aici, bătrânul Charel poposi o oră. Apoi coborî la râu şi trecu podul. Dar atunci se produse un fapt care-l surprinse pe Beautrelet. Individul nu trecu şi el apa, ci se mulțumi doar să se uite după tocilar şi, când îl pierdu din ochi, apucă un drum care-l duse pe câmp.

Ce să facă? Beautrelet şovăi câteva secunde, apoi brusc se hotărî. Porni în

urmărirea individului.

„Trebuie să fi constatat”, îşi zise el, „că bătrânul Charel a luat-o drept înainte. E liniştit şi a plecat. Unde? La castel?”

Se afla aproape de țintă. Simțea aceasta dintr-o bucurie tainică, care-l însufleța.

Individul pătrunse într-o pădure întunecată care domina râul, apoi apăru din nou în plină lumină, în zarea potecii. Când Beautrelet, la rândul lui, ieşi din pădure, fusese foarte surprins că nu-l mai zăreşte pe individ. Îl căută cu ochii şi deodată dădu un strigăt, după care – cu un salt înapoi – ajunse la linia copacilor pe care o părăsise. La dreapta sa, zărise un zid înalt, întrerupt la distanțe egale de foişoare masive.

Acolo era! Acolo! Zidurile acestea ascundeau pe tatăl său! Găsise locul secret, unde Lupin îşi ținea victimele.

Beautrelet nu mai îndrăzni să părăsească adăpostul pe care i-l ofereau frunzişurile dese ale pădurii, încet de tot, pe patru labe, o luă spre dreapta şi ajunse astfel în vârful unui deluşor care era la înălțimea creştetelor copacilor vecini. Zidurile erau aici şi mai înalte. Totuşi, el putu distinge acoperişul castelului pe care ele îl înconjurau, un acoperiş vechi în stil Ludovic al XIII-lea, deasupra căruia se ridicau mici clopotnițe subțiri, aranjate ca un coşuleț în jurul unui vârf mai ascuțit şi mai înalt.

Pentru ziua aceasta, Beautrelet se mulțumi cu atât. Simțea nevoia să mediteze şi să-şi pregătească planul de atac. Superior lui Lupin, se socotea în drept să aleagă el acum ora şi felul luptei.

Plecă.

Lângă pod, se încrucişa cu două țărănci care duceau doniți pline cu lapte. El le întrebă:

— Cum îi zice castelului care e acolo, îndărătul copacilor?

— Acolo, domnişorule, este castelul Aiguille. Beautrelet pusese întrebarea fără a-i da prea multă importanță. Răspunsul îl ului.

— Castelul Aiguille... Ah!... Dar unde ne aflăm aici? În departamentul Indre?

— A nu! Departamentul Indre începe dincolo de râu... Aici este departamentul Creuse.

Isidore avu o străfulgerare. Castelul Aiguille! Departamentul Creuse! Aiguille creuse! Acul scobit! Cheia însăşi a documentului! Victoria asigurată, definitivă, totală... Fără a mai adăuga un cuvânt, întoarse spatele celor două femei şi plecă, clătinându-se ca un bețiv.

CAPITOLUL VI UN SECRET ISTORIC

Hotărârea lui Beautrelet fu imediată: va proceda singur. A preveni justiția, era prea periculos. Afară de faptul că nu putea oferi decât presupuneri, se temea de încetineala justiției, de indiscrețiile sigure şi de toată acea anchetă prealabilă, în decursul căreia Lupin – avertizat fără doar şi poate – ar fi avut tot timpul să-şi organizeze retragerea în ordine.

A doua zi, la orele 8, cu bagajul sub braț, Beautrelet părăsi hanul în care locuia lângă Cuzion, intră în primul boschet ce-i veni în cale, se dezbrăcă de zdrențele sale de muncitor, redeveni tânărul pictor englez care fusese înainte şi se prezentă notarului din Eguzon, cel mai mare târg al ținutului.

Îi spuse acestuia că regiunea îi place şi că, dacă ar găsi o locuință convenabilă, s-ar instala cu plăcere aici, cu părinții săi. Notarul îi indică mai multe domenii. Beautrelet insinua că i se vorbise de castelul Aiguille, de pe malul râului Creuse.

— Desigur, însă castelul Aiguille, care aparține de cinci ani unuia din clienții mei, nu e de vânzare.

— Clientul dumneavoastră locuieşte acolo?

— Locuia, sau mai bine zis mama lui locuia. Dar cum aceasta găsea castelul cam trist, nu i-a mai plăcut şi anul trecut s-au mutat.

— Şi acum nu locuieşte nimeni acolo?

— Ba da, un italian, căruia clientul meu i l-a închiriat pentru toată vara; e un baron Anfredi.

— A! Baronul Anfredi, un om încă tânăr, cu un aer destul de bățos...

— Mărturisesc că nu ştiu nimic... Clientul meu a tratat direct cu dânsul. Nu s-a făcut un contract în regulă... ci numai o simplă scrisoare.

— Nu-l cunoaşteți deloc pe baron?

— Nu, nu iese niciodată din castel... Cu automobilul câteodată, şi noaptea după cât se pare. Târguielile sunt făcute de o bătrână bucătăreasă care nu vorbeşte cu nimeni. Oameni foarte ciudați...

— Credeți că clientul dumneavoastră ar consimți să-şi vândă castelul?

— Nu cred.

— Puteți să-mi spuneți numele lui?

— Louis Valméras, rue du Mont-Thabor. Beautrelet luă trenul de Paris la stația cea mai apropiată. Peste două zile, după trei vizite infructuoase, îl găsi în sfârşit pe Louis Valméras. Era un om de vreo treizeci de ani, cu fața deschisă şi simpatică. Beautrelet, socotind că e de prisos s-o ia pe ocolite, îşi declină calitatea şi povesti eforturile sale şi scopul demersurilor.

— Am toate motivele să cred, încheie el că tatăl meu e închis în castelul Aiguille, desigur împreună cu alte victime. Şi am venit să vă întreb ce ştiți despre locatarul dumneavoastră, baronul Anfredi.

— Nu mare lucru. L-am întâlnit pe baronul Anfredi iarna trecută la Monte Carlo. Aflând din întâmplare că sunt proprietarul unui castel şi cum dorea să-şi petreacă vara în Franța, îmi propuse să-l ia cu chirie.

— E un om încă tânăr...

— Da, cu ochi foarte energici şi cu părul blond.

— Poartă barbă?

— Da, o barbă despicată în două, care cade pe un guler închis la spate, ca gulerele preoților englezi.

— El e, murmură Beautrelet; el e, aşa cum l-am văzut; acesta este semnalmentul exact.

— Cum?... Credeți?...

— Nu cred; sunt sigur că locatarul dumneavoastră nu e altul decât Arsène Lupin.

Afacerea aceasta îl amuză pe Louis Valméras. El cunoştea toate aventurile lui Lupin şi peripețiile luptei sale cu Beautrelet. Îşi frecă mâinile:

— Bravo! Castelul Aiguille va deveni celebru. Numai...

— Numai?

— V-aş ruga să procedați cu cea mai mare prudență. Ce v-ați face dacă locatarul meu n-ar fi Lupin?

Beautrelet îşi expuse planul. Se va duce singur în timpul nopții, va escalada zidul, se va ascunde în parc...

Louis Valméras îl opri imediat:

— Nu vei putea escalada cu atâta uşurință ziduri de înălțimea acelora ale castelului Aiguille. Dacă vei reuşi, vei fi primit de doi dulăi enormi care aparțin mamei mele şi pe care i-am lăsat la castel.

— Vai de mine! Un cocoloş de carne...

— Foarte mulțumesc! Dar să admitem chiar că nu ți-ar face nimic. După aceea? Cum vei intra în castel? Uşile sunt masive, ferestrele au zăbrele. Şi după aceea, odată intrat, cine te va conduce? Sunt optzeci de camere.

— Da, dar camera aceea cu două ferestre de la etajul al doilea?...

— O cunosc, noi îi zicem camera glicinelor. Dar cum o vei găsi dumneata? Sunt trei scări şi un labirint de culoare. Oricâte indicații ți-aş da, te-ai rătăci.

— Veniți dumneavoastră cu mine! zise Beautrelet râzând.

— Imposibil. Am făgăduit mamei mele să mă duc la dânsa în sudul Franței.

Beautrelet se întoarse la hotelul unde trăsese. şi-şi începu pregătirile. Dar spre seară, tocmai când era gata să plece, primi vizita lui Valméras:

— Mai vrei să mă iei cu dumneata?

— Evident!

— Ei bine! Te însoțesc. Da, expediția aceasta mă ispiteşte. Am impresia că n-o să ne plictisim şi-mi face o deosebită plăcere să mă vâr în chestii de astea... Uite aici un început de colaborare.

Şi arătă o cheie mare, mâncată aproape toată de rugină şi de înfățişare venerabilă.

— Şi cheia aceasta deschide...? întrebă Beautrelet.

— O uşă tainică, ascunsă între două proptele de zid, părăsită de secole, şi pe care n-am crezut cu cale s-o indic locatarului meu. Ea dă pe câmp, exact la marginea pădurii...

Beautrelet îl întrerupse brusc:

— Cei din castel cunosc portița aceasta. Probabil că pe acolo a intrat în parc individul pe care l-am urmărit. Să mergem, partida e frumoasă şi o s-o câştigăm. Însă trebuie să fim cu ochii în patru şi să jucăm strâns!

După două zile, trasă de un cal leşinat de foame, sosea la Crozant o căruță de țigani pe care conducătorul obținu autorizația s-o adăpostească la capătul satului, sub un vechi şopron. Afară de conducător, care nu era altul decât Valméras, mai erau în căruță trei tineri care împleteau scaune din nuiele de răchită: Beautrelet şi doi din camarazii săi.

Stătură acolo trei zile, aşteptând o noapte propice şi dând raite izolate împrejurul parcului. O dată, Beautrelet zări portița tainică. Pusă între două proptele de zid, ea se confunda aproape – îndărătul perdelei de bălării care o masca – cu desenul format de pietrele zidului.

În sfârşit, în a patra seară, cerul se acoperi cu nori groşi şi negri şi Valméras hotărî să pornească în recunoaştere, cu riscul de a se întoarce dacă împrejurările nu erau favorabile.

Toți patru străbătură păduricea. Apoi Beautrelet se strecură printre buruieni şi ridicându-se pe jumătate, încet, băgă cheia în broască. Binişor, o întoarse. Uşa se deschise, fără scârțâit, fără efort. Beautrelet se afla în parc.

— Aici eşti, Beautrelet? întrebă Valméras. Aşteaptă-mă. Iar voi, amici, păziți poarta, ca să nu ni se taie retragerea.

Îl luă de mână pe Beautrelet şi pătrunseră în umbra deasă a tufişurilor. În acest moment, o rază de lună se ivi şi ei văzură castelul cu clopotnițele sale subțiri, aşezate de jur împrejurul vârfului mai ascuțit care avea formă de ac şi din pricina aceasta dăduse numele de Aiguille (Acul). Nici o lumină la ferestre. Nici un zgomot. Valméras îşi încleştă mâna pe brațul tovarăşului său:

— Taci!

— Cum?

— Câinii... colo... uită-te...

Se auzi un mârâit. Valméras fluieră foarte încet. Două siluete albe tăbărâră asupra lor şi în patru salturi fură la picioarele stăpânului.

— Binişor, copii, culcat!... Nu mişcați...

Şi Valméras îi zise lui Beautrelet:

— Acum sunt liniştit.

— Eşti sigur de drum?

— Da. Ne apropiem de terasă. La parter e un oblon care nu se închide bine şi care se poate deschide de afară.

Şi într-adevăr, când ajunseră acolo, după o mică smucitură, oblonul cedă. Cu un vârf de diamant, Valméras tăie o fereastră. Apoi învârti mânerul. Unul după altul, escaladară balconul. Acum se aflau în castel.

— Vii, Beautrelet?

— Da, da.

— Văd că nu vii... Ce ai?

— Mi-e frică.

— Ți-e frică?

— Da, mărturisi Beautrelet cu naivitate... Nu mă mai țin nervii... Uneori îi pot stăpâni... dar astăzi tăcerea... emoția... Şi apoi de când cu lovitura de cuțit a grefierului... Dar o să treacă... uite, a şi trecut...

Reuşi într-adevăr să se ridice şi Valméras îl scoase din cameră. O luară dibuind pe un culoar, atât de încet, încât unul nu simțea prezența celuilalt.

O lumină slabă părea totuşi să lumineze vestibulul spre care se îndreptau. Valméras se uită. Era o lămpiță aşezată la capătul de jos al scării, pe un

piedestal care se zărea printre crengile plăpânde ale unui palmier.

— Stai! susură Valméras.

Lângă lămpiță se afla un om de santinelă, în picioare, cu o puşcă.

Să-i fi văzut el? Tot ce se poate. În tot cazul, ceva păru că-l nelinişteşte, căci luă arma la umăr.

Beautrelet căzuse în genunchi lângă un ghiveci de arbust şi nu mai mişca, iar inima îi bătea în piept, gata să se spargă.

Tăcerea şi nemişcarea lucrurilor sfârşiră prin a-l nelinişti pe omul de santinelă. El lăsă arma jos. Capul său rămase însă îndreptat spre ghiveciul de arbust.

Trecură câteva minute îngrozitoare; zece, cincisprezece. O rază de lună se strecurase printr-o fereastră a scării. Şi deodată Beautrelet băgă de seamă că raza se deplasa încetul cu încetul şi că, înainte de alte cincisprezece, de alte zece minute, va fi pe el, luminându-l întreg.

Picături de sudoare îi alunecară de pe față pe mâinile tremurânde. Spaima sa era atât de mare, că fu cât pe-aici să se ridice şi să fugă. Amintindu-şi însă că Valméras era acolo, îl căută cu ochii şi rămase uimit văzându-l sau mai bine-zis ghicindu-l târându-se prin întuneric. În momentul acesta, era aproape de capătul de jos al scării, la câțiva paşi de santinelă.

Ce-avea de gând să facă? Voia să treacă, cu toate acestea? Să meargă singur ca să-l scape pe prizonier? Dar va putea oare să treacă? Beautrelet nu-l mai vedea şi avea impresia că ceva urma să se întâmple, ceva ce însăşi tăcerea, mai grea, mai teribilă, părea că presimte.

Şi deodată, o umbră tăbărî asupra santinelei, lampa se stinse, zgomotul unei lupte... Beautrelet dădu fuga. Cele două corpuri se rostogoliseră pe lespezi. El voi să se aplece, dar auzi un geamăt răguşit, un suspin, şi în clipa următoare unul din adversari se ridică.

— Repede... să mergem!

Era Valméras. Suiră două etaje şi ajunseră la capătul unui coridor pe care-l astupa un covor.

— La dreapta, sufla Valméras... A patra uşă pe stânga.

După câtva timp, găsiră uşa acestei camere. După cum se aşteptaseră, captivul era încuiat cu cheia. Le trebui o jumătate de oră de eforturi înăbuşite şi de încercări surde ca să forțeze broasca. În sfârşit, intrară.

Pe dibuite, Beautrelet găsi patul. Tatăl său dormea, îl deşteptă binişor:

— Eu sunt... eu sunt... Isidore... cu un prieten... Nu te teme... scoală-te... nici o vorbă...

Tatăl său se îmbrăcă, dar în momentul când era să iasă, el zise cu glasul coborât:

— Nu sunt singur în castel...

— A! Cine mai e? Ganimard, Sholmes?

— Nu... cel puțin eu nu i-am văzut.

— Atunci cine?

— O fată.

— Domnişoara de Saint-Véran, fără îndoială.

— Nu ştiu... am zărit-o de departe, de mai multe ori, prin parc... şi apoi, când mă aplec din fereastra mea, o văd pe a ei. Mi-a făcut semne.

— Ştii unde e camera ei?

— Da, pe culoarul acesta, pe dreapta.

— Camera albastră, murmură Valméras. Uşa are două canaturi; o să ne vină mai uşor s-o deschidem.

Şi într-adevăr, unul din canaturi cedă. foarte repede. Bătrânul Beautrelet se însărcină s-o vestească pe tânăra fată.

După zece minute ieşi din cameră, împreună cu dânsa, şi spuse fiului său:

— Ai avut dreptate... e domnişoara de Saint-Véran. Coborâră toți patru. La capătul de jos al scării,

Valméras se opri şi se aplecă asupra santinelei, apoi îi atrase pe ceilalți spre camera de pe terasă şi zise:

— Nu e mort; va trăi.

— A! făcu Beautrelet uşurat.

— Din fericire, lama cuțitului meu s-a încovoiat... şi lovitura nu e mortală.

Această primă victorie nu-i putea ajunge lui Beautrelet. După ce-l instală pe tatăl său şi pe tânăra fată, îi întrebă asupra oamenilor care locuiau în castel şi în special asupra obiceiurilor lui Arsène Lupin. Află astfel că Lupin nu venea decât la trei, patru zile, sosind cu automobilul şi plecând apoi dis-de-dimineață. Ori de câte ori venea, îi vizita pe cei doi prizonieri şi amândoi erau de acord în a lăuda menajamentele şi afabilitatea lui extraordinară. În momentul acesta, probabil că nu se află la castel.

— Sunt însă complicii săi, zise Beautrelet. Este şi aceasta o pradă care nu trebuie disprețuită. Şi ca să nu ne pierdem vremea...

Sări pe o bicicletă, pedală până la Eguzon, îi trezi pe jandarmi, puse toată lumea în mişcare, ceru să se sune încălecarea şi se întoarse la Crozant la orele 3, urmat de caporal şi de şase jandarmi.

Prea târziu. Poarta era larg deschisă. Un țăran le spuse cum, cu o oră înainte, văzuse ieşind din castel un automobil.

Şi într-adevăr, percheziția nu dădu nici un rezultat. După toate probabilitățile, banda se instalase în bivuac. Se găsiră câteva zdrențe, câteva rufe, obiecte de menaj şi atât.

Ceea ce îi miră mai mult pe Beautrelet şi pe Valméras era dispariția rănitului. Nu putură găsi nici cea mai mică urmă de luptă, nici cea mai mică picătură de sânge pe lespezile scării.

Într-un cuvânt, nici o probă materială n-ar fi putut dovedi trecerea lui Lupin prin castelul Aiguille, şi oricine ar fi avut dreptul să tăgăduiască afirmațiile lui Beautrelet şi ale tatălui său, ale lui Valméras şi ale domnişoarei de Saint-Véran, dacă în cele din urmă nu s-ar fi descoperit, într-o cameră învecinată cu aceea a tinerei fete, o jumătate de duzină de buchete superbe, de care se aflau prinse câte o carte de vizită a lui Arsène Lupin. Buchete respinse de dânsa, vestejite, uitate... Unul din ele avea, în afară de cartea de vizită, o scrisoare pe care Raymonde n-o văzuse. După amiaza, când ea fusese deschisă de către judecătorul de instrucție, se găsiră zece pagini de rugăminți, de implorări, de promisiuni, de amenințări, de deznădejde, întreaga nebunie a unei iubiri care n-a cunoscut decât disprețul şi repulsia.

Şi scrisoarea se termină astfel: „Voi veni marți seara, Raymonde. până atunci, meditează. Eu unul nu vreau să mai aştept şi sunt hotărât la orice”.

Marți seara era seara zilei când Beautrelet o liberase pe domnişoara de Saint-Véran.

Toată lumea îşi aminteşte formidabila explozie de uimire şi entuziasm, care se produsese în lumea întreagă la ştirea acestui neprevăzut deznodământ: domnişoara de Saint-Véran liberă! Fata dorită de Lupin, pentru care pusese la cale cele mai machiavelice combinaţii, smulsă din ghiarele sale! Liber de asemenea şi tatăl lui Beautrelet, omul pe care Lupin, în dorinţa exagerată a unui armistiţiu, de care avea nevoie pentru satisfacerea pasiunii sale, omul pe care Lupin şi-l alesese ca zălog! Liberi amândoi!

Şi secretul castelului Aiguille, pe care toată lumea îl crezuse de nepătruns, era cunoscut şi publicat în cele patru colţuri ale Universului.

Cu drept cuvânt, lumea se amuza. Aventurierului învins i se dedicară şansonete.

„Amorul lui Lupin!", „Lacrimile lui Lupin!", „Apaşul amorezat!", „Plânsul tunarului!". Titlurile acestea se strigau pe bulevarde, cântecele acestea se fredonau prin ateliere.

Încolţită de întrebări, urmărită de reporteri, Raymonde răspunse în cea mai mare rezervă. Dar ce importanţă avea? Existase scrisoarea, existau buchetele de flori şi întreaga penibilă aventură! Lupin, batjocorit, ridiculizat, se prăbuşi de pe piedestalul său.

Şi Beautrelet deveni idolul mulţimii. El văzuse, el proorocise, el lămurise tot. Depoziţia făcută de domnişoara de Saint-Véran înaintea judecătorului de instrucţie, cu privire la răpirea ei, confirmă ipoteza imaginată de tânărul Beautrelet. În toate punctele, realitatea părea că se supune celor decretate de el în prealabil. Lupin îşi găsise naşul.

Beautrelet ceru tatălui său înainte de a se întoarce în munţii săi din Savoia, să se odihnească câteva luni la soare, şi-l conduse el însuşi, împreună cu domnişoara de Saint-*Véran*, în apropiere de Nisa, unde contele de Gesvres şi fiica sa Suzanne se instalaseră pentru sezonul de iarnă. A doua zi, Valméras aduse pe mama sa la noii săi prieteni, şi ei compuseră astfel o mică colonie, grupată în jurul vilei contelui de Gesvres, colonie pe care o păzeau zi şi noapte şase oameni angajaţi de conte.

La începutul lui octombrie, Beautrelet, elev de retorică, se duse la Paris să reînceapă cursurile sale şi să-şi pregătească examenele. Şi viaţa reîncepu, calmă de astă dată şi fără incidente. Ce putea de altfel să se întâmple? Războiul nu se isprăvise oare?

Probabil că Lupin avea, la rândul lui, senzaţia precisă că nu-i mai rămâne decât să se resemneze, căci într-o bună zi celelalte două victime ale sale, Ganimard şi Herlock Sholmes, reapărură. Întoarcerea lor în lumea aceasta fusese însă cu totul lipsită de strălucire. Un măturător de stradă îi găsi, în faţa prefecturii poliţiei, adormiţi şi legaţi cobză.

După o săptămână de completă zăpăceală, cei doi reuşiră să redevină stăpâni pe gândurile lor şi povestiră – sau, mai bine zis, Ganimard povesti, căci Sholmes se închise într-o tăcere ermetică – că făcuseră pe bordul yacht-ului „l'Hirondelle" o călătorie în jurul Africii, călătorie superbă, instructivă, în decursul căreia se putuseră considera ca şi liberi, afară de câteva ore pe care trebuiseră să le petreacă în fundul vasului, când echipajul debarca în porturi exotice.

Cât despre aterizarea lor în faţa prefecturii poliţiei, nu-şi mai aminteau de nimic, adormiţi probabil de mai multe zile.

Această punere în libertate era mărturisirea completă a înfrângerii. Şi nemailuptând, Lupin o proclama fără restricţie.

Un eveniment, de altfel, o făcu şi mai strălucită: logodna lui Louis Valméras cu domnişoara de Saint-Véran. În intimitatea pe care o creau între ei condiţiile actuale ale vieţii lor, cei doi tineri se îndrăgostiră unul de altul. Valméras se amorează de farmecul melancolic al Raymondei, iar ea, rănită de viaţă, dornică de protecţie, fu învinsă de forţa şi energia aceluia care contribuise atât de eroic la salvarea ei.

Se aşteptă ziua cununiei cu oarecare teamă. Lupin nu va încerca oare să reia ofensiva? Va accepta el de bunăvoie pierderea iremediabilă a femeii pe care o iubea? Ceremonia avu loc în ziua şi la ora fixată şi Raymonde de Saint-Véran deveni doamna de Valméras.

Era ca şi cum destinul însuşi ar fi luat partea lui Beautrelet şi ar fi contrasemnat buletinul victoriei sale. Mulţimea simţi atât de bine, că în acest moment porni din mijlocul admiratorilor săi ideea unui mare banchet, care să i se ofere şi care să sărbătorească triumful său şi înfrângerea lui Lupin. Idee admirabilă care stârni entuziasm. În decurs de cincisprezece zile, se adunară trei sute de adeziuni. Se lansară invitaţii tuturor liceelor din Paris, invitându-se câte doi elevi din fiecare clasă de retorică. Presa intonă imnuri. Şi banchetul fusese ceea ce trebuise să fie: o apoteoză.

Dar o apoteoză fermecătoare şi simplă pentru că Beautrelet era eroul ei. Prezenţa sa fusese de ajuns ca să pună lucrurile la punct. El apăru modest ca de obicei, oarecum surprins de uralele excesive, oarecum jenat de elogiile exagerate în care se celebra superioritatea sa asupra celor mai iluştri poliţişti... oarecum jenat, dar şi foarte emoţionat. El spuse aceasta în câteva cuvinte care plăcură tuturor şi cu tulburarea unui copil care se roşeşte când se uită cineva la el, îşi exprimă bucuria, îşi exprima mândria. Şi într-adevăr, oricât de rezonabil, oricât de stăpân pe el însuşi era, Beautrelet cunoscuse în împrejurarea aceasta clipe neuitate de beţie. Surâdea prietenilor şi camarazilor de la Janson, surâdea domnului Valméras, venit anume pentru ca să-l aplaude, surâdea domnului de Gesvres, surâdea tatălui său.

Or, tocmai în momentul când îşi sfârşea discursul şi stătea încă cu paharul în mână, un zgomot de voci se auzi la capătul sălii şi se văzu cineva care gesticula cu un ziar în mână. Se restabili liniştea, turbulentul se aşeză la loc, dar un freamăt de curiozitate se întinse cu iuţeala fulgerului de jur împrejurul mesei, ziarul trecea din mână în mână şi, ori de câte ori unul din invitaţi îşi arunca ochii pe pagina gazetei, se auzeau exclamaţii:

— Citiţi! Citiţi! strigau cei din partea cealaltă.

Cei de la masa de onoare se ridicară. Tatăl lui Beautrelet se dusese să ia ziarul şi-l întinse fiului său.

— Citiţi! Citiţi! se strigă şi mai tare.

Şi alţii le acopereau glasurile:

— Tăceţi! Ascultaţi! începe să citească!

Beautrelet, în picioare, cu faţa la public, căuta cu ochii în ziarul de seară pe care tatăl său i-l dăduse, articolul care produsese o asemenea zarvă şi deodată, zărind titlul subliniat cu creion albastru, ridică mâna spre a cere linişte şi citi cu un glas pe care emoţia îl schimba din ce în ce mai mult revelaţiile uimitoare de mai jos, care reduceau la zero toate străduinţele sale, răsturnând toate ideile sale asupra problemei „Acul scobit” şi dovedind

inutilitatea luptei sale contra lui Arsène Lupin:

„Scrisoare deschisă din partea domnului Massiban de la Academia de Inscripții şi Belle Arte.

Domnule director.

La 17 martie 1679, am spus bine 1679, adică sub Ludovic al XIV-lea. a apărut o cărticică cu următorul titlu:

MISTERUL „ACULUI SCOBIT”

Întregul adevăr denunțat pentru prima oară. O sută de exemplare tipărite de mine însumi şi pentru lămurirea Curții.

În ziua aceea de 17 martie, la orele 6 dimineața, autorul, un tânăr bine îmbrăcat, al cărui nume nu se cunoaşte, se dusese să depună cartea aceasta la principalii membrii ai Curții. La orele 10, după ce făcuse patru din aceste demersuri, fusese arestat de un căpitan de gardă., care-l dusese în cabinetul regelui şi plecase apoi imediat să caute cele patru exemplare distribuite. Când cele o sută de exemplare fuseseră readunate, numărate, răsfoite cu grijă şi verificate, regele le aruncă el însuşi în foc, afară de unul, pe care-l păstră pentru sine.

Apoi însărcină pe căpitanul din gardă să-l conducă pe autorul cărții la domnul de Saint-Mars, care Saint-Mars închise pe prizonierul său mai întâi la Pignerol, iar apoi în fortăreața de pe insula Sainte-Marguerite. Omul acesta nu era altul, evident, decât faimosul om cu Masca de fier.

Niciodată adevărul n-ar fi fost cunoscut, sau cel puțin o parte a adevărului dacă acel căpitan din gardă care asistase la întrevedere, profitând de un moment când regele era întors cu spatele, n-ar fi avut ispita să scoată din cămin, mai înainte ca focul să-l fi atins, un al doilea exemplar.

După şase luni, căpitanul fusese găsit mort pe şoseaua care duce de la Gaillon la Mantes. Asasinii săi îi jefuiseră veşmintele, uitând totuşi în buzunarul său din dreapta o bijuterie care fusese descoperită mai târziu, un diamant de o frumusețe rară şi de o valoare considerabilă.

Printre hârtiile sale se găsi o notiță în manuscris, în notița acesta nu vorbea de cartea smulsă din flăcări, dar dădea un rezumat al primelor capitole.

Era vorba de un secret cunoscut de regii Angliei, pierdut de ei în momentul când coroana bietului nebun Henri al VI-lea trecu asupra ducelui de York, destăinuit apoi regelui Franței, Carol al VII-lea, de către Ioana d'Arc şi devenit acum secret de stat, era transmis din suveran în suveran printr-o scrisoare pusă mereu într-alt plic, care se găsea pe patul de moarte al defunctului cu mențiunea: Pentru regele Franței.

Secretul acesta era privitor la existența şi locul unde se află un tezaur formidabil, posedat de regi şi care creştea din secol în secol.

O sută paisprezece ani mai târziu, Ludovic al XVI-lea, prizonier la Temple, luă la o parte pe unul din ofițerii însărcinați cu supravegherea familiei regale şi-i zise:

— Domnule... n-ai avut dumneata sub bunicul meu, marele rege. un strămoş care a servit cu gradul de căpitan?

— Ba da, Sire.

— Ei bine, ai fi dumneata în stare...

Regele şovăi. Ofițerul termină fraza:

— Să nu vă trădez? O! Sire...

— Atunci, ascultă-mă.

Regele scoase din buzunar o cărticică, din care smulse una din ultimele pagini. Apoi răzgândindu-se, zise:

— Nu, e mai bine să copiez...

Luă o foaie mare de hârtie, pe care o tăie astfel ca să nu rămână decât cu o bucățică dreptunghiulară, şi pe ea copie cinci rânduri din carte. Apoi arse fila smulsă din volum, împături în patru foaia scrisă de mâna sa, o pecetlui cu ceară roşie şi i-o dădu ofițerului.

— Domnule, după moartea mea, vei înmâna aceasta reginei. Îi vei spune: „Din partea regelui, doamnă... pentru Majestatea Voastră şi fiul vostru...” Şi dacă nu va înțelege...

— Dacă nu va înțelege...

— Vei adăuga: „E vorba de secretul Acului”, şi atunci regina va înțelege.

După ce spuse acestea, regele aruncă cartea în flăcările care pâlpâiau în cămin.

La 21 ianuarie se sui pe eşafod.

Două luni îi trebuiră ofițerului, din cauza mutării reginei la Conciergerie, până ce putu să îndeplinească misiunea cu care fusese însărcinat. În cele din urmă, grație unor intrigi de un mare vicleşug, reuşi într-o zi să se afle în fața Mariei-Antoinette.

El îi spuse astfel ca numai ea să poată auzi:

— Din partea defunctului rege, doamnă, pentru Majestatea Voastră şi fiul vostru.

Şi îi întinse scrisoarea pecetluită.

Ea se asigură că paznicii n-o pot vedea, rupse pecețile, păru uimită la vederea acestor rânduri indescifrabile, apoi deodată păru a înțelege.

Surâse cu amărăciune şi ofițerul percepu cuvintele:

— De ce aşa târziu?

Ea şovăi. Unde să ascundă acest document primejdios? În cele din urmă, deschise cartea de rugăciuni şi într-un fel de buzunărel secret, care se afla între pielea legăturii şi pergamentul învelitoarei, strecură foaia de hârtie.

— De ce aşa târziu?... zisese ea...

Foarte probabil, în adevăr, că documentul acesta, dacă ar fi putut s-o salveze, sosise prea târziu, căci în luna octombrie, regina Marie-Antoinette se urca la rândul ei pe eşafod.

Or, ofițerul acesta, răscolind printre hârtiile familiei sale, găsi manuscrisul străbunicului său. Din acest moment, nu mai avusese decât o singură idee, aceea de a-şi consacra toate momentele libere pentru lămurirea acestei stranii probleme. Citi pe toți autorii latini, parcurse toate cronicile Franței şi pe acelea ale țărilor vecine, se introduse în mânăstiri, descifră registre, hrisoave, tratate, şi putu astfel să găsească câteva citate risipite în decursul veacurilor.

În cartea a treia din comentariile lui Cezar asupra războiului cu galii se povesteşte că, după înfrângerea lui Viridovix de către G. Titulius Sabinus, căpetenia galilor fusese adusă înaintea lui Cezar şi, spre a scăpa, destăinuise secretul Acului...

Tratatul din Saint-Clair-sur-Epte, între Carol cel Simplu şi Roll, căpetenia

barbarilor de la nord, cuprinde numele lui Roll urmat de toate titlurile sale, printre care citim: stăpân al secretului Acului.

Hronicul saxon (ediția Gibson, pagina 134), vorbind de Guillaume cel Viguros (Wilhelm Cuceritorul), relatează că stindardul său se termina în vârf ascuțit şi cu o despicătură în formă de ac.

Într-o frază cu mai multe înțelesuri din interogatoriul ei, Ioana d'Arc mărturiseşte că mai are de spus regelui Franței un lucru secret, la care judecătorii răspund: „Da, ştim despre ce este vorba şi de aceea, Ioano, vei pieri".

În numele Acului, jura câteodată bunul rege Henric al IV-lea.

Mai înainte, Francisc I, adresându-se nobililor din Havre în 1520, a pronunțat următoarea frază, pe care ne-o transmite jurnalul unui cetățean din Honfleur: „Regii Franței au secrete care rânduiesc adeseori mersul lucrurilor şi soarta oraşelor".

Toate aceste citate, domnule director, toate relatările privitoare la Masca de fier, la căpitanul din gardă şi la strănepotul său, le-am regăsit astăzi, într-o broşură scrisă chiar de către acest strănepot şi publicată în iunie 1815, în ajunul sau o zi după bătălia de la Waterloo, prin urmare, într-o epocă de frământări, când revelațiile cuprinse într-însa trebuiau să treacă nebăgate în seamă.

Ce valoare are broşura aceasta? Nici una, îmi veți spune, şi nu trebuie să-i acordăm nici o crezare. Aceasta era şi prima mea impresie; dar care nu-mi fusese mirarea când, deschizând „Comentariile" lui Cezar la capitolul indicat, am descoperit fraza relevată de broşură! Aceeaşi constatare în privința tratatului de la Saint-Clair-sur-Epte a Hronicului saxon, pe care am putut-o verifica până acum.

În sfârşit, este un fapt şi mai precis pe care-l relatează autorul broşurii din 1815. În timpul campaniei din Franța, fiind ofițer al lui Napoleon, el sună într-o seară, după ce-i murise calul pe drum, la poarta unui castel, unde fusese primit de un bătrân cavaler de Saint-Louis. El află încetul cu încetul, stând de vorbă cu bătrânul, că acest castel, situat pe malul râului Creuse, se numea Aiguille (Acul), că fusese construit şi botezat de Ludovic al XIV-lea şi că, din ordinul marelui rege, fusese împodobit cu clopotnițe şi cu săgeata care avea acea formă de ac. Data construirii castelului era, trebuia să fie anul 1680.

1680! Un an după publicarea cărții şi întemnițarea Măştii de fier. Totul se explica: Ludovic al XIV-lea, prevăzând că secretul se putea răspândi, construise şi botezase acest castel, spre a oferi curioşilor o explicație firească a anticului mister. Aiguille Creuse? Acul scobit? Un castel cu clopotnițe ascuțite, în formă de ace, situat pe malul râului Creuse şi aparținând regelui. Toată lumea putea crede că descifrase cheia enigmei şi în felul acesta cercetările încetară.

Calculul era just, căci după mai bine de două secole, domnul Beautrelet a căzut şi el în aceeaşi cursă. Or, la aceasta, domnule director, am vrut să ajung, scriindu-vă scrisoarea de față. Dacă Lupin, sub numele de Anfredi, a închiriat de la domnul Valméras castelul Aiguille, pe malul râului Creuse, dacă a adăpostit înăuntru pe doi prizonieri ai săi, e pentru că era sigur de succesul inevitabilelor cercetări ale domnului Beautrelet şi pentru că, în scopul de a fi lăsat în pace, astfel cum ceruse, întinsese domnului Beautrelet ceea ce am putea numi capcana istorică a lui Ludovic al XIV-lea.

În felul acesta ajungem la concluzia indiscutabilă că Lupin, fără ajutorul nimănui şi fără a cunoaşte alte fapte decât acelea pe care le cunoaştem şi noi, a reuşit – prin miracolul unui geniu cu adevărat extraordinar – să descifreze indescifrabilul document şi că acelaşi Lupin, ultim moştenitor al regilor Franței, cunoaşte misterul regal de la „Acul scobit”.

Aici se termina articolul. Dar de câteva minute, de la pasajul privitor la castelul Aiguille, nu Beautrelet mai continuase lectura. Înțelegându-şi înfrângerea, zdrobit de povara umilinței suferite, el lăsase ziarul din mână şi se prăbuşise pe scaun, cu fața îngropată în mâini.

Gâfâind şi zguduită de emoție din pricina acestei poveşti de necrezut, mulțimea se apropiase încetul cu încetul şi acum se înghesuia în jurul lui.

Toți aşteptau cu o teamă crescândă cuvintele cu care va răspunde el, obiecțiile pe care le va ridica.

Dar Beautrelet nu se mişcă.

Binişor, Valméras îi desprinse mâinile de pe față şi-i ridică capul.

Isidore Beautrelet plângea.

CAPITOLUL VII TRATATUL ACULUI

E ora 4 dimineața. Isidore nu s-a întors la liceu. Nu se va mai întoarce acolo înainte de terminarea războiului pe viață şi pe moarte pe care l-a declarat lui Lupin. Lucrul acesta şi l-a jurat în sinea sa, în vreme ce amicii săi îl duceau cu trăsura, prăpădit şi descompus.

Jurământ smintit! Război absurd! Ce poate face el, copil izolat şi fără arme, împotriva acestui fenomen de energie şi de vigoare? Pe unde să-l atace? Lupin e inatacabil. Unde să-l rănească? Lupin e invulnerabil. Unde să-l găsească? Lupin e inaccesibil.

Orele 4 dimineața... Isidore locuieşte la unul din camarazii săi de la liceul Janson. În picioare în fața căminului din camera sa, cu coatele rezemate de marmură, cu pumnii sub bărbie, el contemplă imaginea pe care i-o răsfrânge oglinda.

Nu mai plânge, nu vrea să mai plângă, nici să se zvârcolească în pat, nici să mai fie disperat, astfel cum a fost în ultimele două ceasuri. Vrea să mediteze şi să înțeleagă.

Şi ochii săi nu părăsesc ochii săi din oglinda, ca şi cum ar spera să-şi îndoiască forța gândirii prin contemplarea imaginii sale gânditoare, ca şi cum ar spera să găsească în fundul ființei de acolo soluția indisolubilă pe care n-o găseşte într-însul. Până la orele 6, rămâne în poziția aceasta. Şi încetul cu încetul, dezbărată de toate amănuntele care o complică şi o întunecă, chestiunea i se oferă minții în toată goliciunea ei, cu precizia unei ecuații.

Da, s-a înşelat. Da, interpretarea dată de el documentului e falsă. Cuvântul *„Aiguille”* nu se referă la castelul de pe malul râului Creuse. Şi de asemenea, cuvântul „Domnişoarele” nu se poate aplica Raymondei de Saint-Véran şi verişoarei ei, din moment ce textul documentului e vechi de secole.

Prin urmare trebuie s-o ia de la capăt. Dar cum?

O singură bază de documentare ar fi solidă: cartea publicată sub Ludovic al XIV-lea. Or, din cele o sută de exemplare tipărite de către acela care a fost desigur Masca de fier, numai două au scăpat din flăcări. Unul a fost furat de căpitanul din gardă şi pierdut. Celălalt a fost păstrat de Ludovic al XIV-lea, transmis lui Ludovic al XV-lea şi ars de Ludovic al XVI-lea. A rămas însă o copie a paginii esențiale, aceea care conține soluția problemei, sau în tot cazul soluția criptografică, aceea care a fost dusă Mariei-Antoinette şi strecurată de ea sub învelitoarea cărții ei de rugăciuni.

Ce s-a întâmplat cu hârtia aceasta? O fi aceea pe care Beautrelet a ținut-o în mâinile lui şi pe care Lupin i-a răpit-o cu ajutorul grefierului Brédoux? Sau hârtia aceea se găseşte încă în cartea de rugăciuni a Mariei-Antoinette?

Chestiunea se rezuma deci la următoarea întrebară: „Ce s-a întâmplat cu cartea de rugăciuni a reginei?”

După ce se odihni câtva timp, Beautrelet întrebă pe tatăl prietenului său, colecționar valoros, chemat adeseori ca expert oficial şi care, de curând, fusese consultat de directorul unui muzeu pentru elaborarea catalogului

său:

— Cartea de rugăciuni a Mariei-Antoinette? exclamă el. Dar bine, aceasta a fost dăruită de regină cameristei ei, cu însărcinarea secretă de a o preda contelui de Fersen. Păstrată cu evlavie în familia contelui, ea se află de cinci ani într-o vitrină a muzeului Carnavalet.

— A muzeului Carnavalet?

— Chiar aşa, a muzeului Carnavalet!

— Şi muzeul acesta se deschide...

— Peste douăzeci de minute.

În momentul când se deschidea poarta muzeului Carnavalet, Isidore sărea din trăsură cu amicul său.

— Uite! Domnul Beautrelet.

Zece voci salutară sosirea sa. Spre marea lui uimire, Beautrelet recunoscu întregul grup de reporteri care urmăreau afacerea „Acul scobit". Şi unul din ei exclamă:

— Ciudat, nu este aşa? Am avut cu toţi aceeaşi idee! Dar să fim cu băgare de seamă! S-ar putea ca Arsène Lupin să fie în mijlocul nostru.

Intrară împreună. Directorul anunţat imediat, se puse la dispoziţia lor, îi duse în faţa vitrinei şi le arătă un biet volum, fără cea mai mică podoabă şi care hotărât n-avea nimic regal într-însul. O brumă de emoţie îi cuprinse totuşi la vederea acestei cărţi pe care regina o atinsese în zilele atât de tragice şi pe care ochii ei roşiţi de lacrimi o contemplaseră... Şi nici unul nu îndrăzni s-o ia şi s-o răsfoiască, având impresia că ar comite un sacrilegiu...

— De ce şovăi, domnule Beautrelet? Este datoria dumitale!

Isidore luă cartea cu teamă. Descrierea corespundea exact cu aceea dată de autorul broşurii. Deasupra o învelitoare de pergament – pergament murdărit, înnegrit, uzat pe alocuri – , iar dedesubt legătura adevărată, din piele ţeapănă.

Cine poate descrie fiorul care-l cuprinse pe Beautrelet, când căută buzunărelul ascuns! Să fie o simplă legendă? Sau va găsi într-adevăr acolo documentul scris de Ludovic al XVI-lea şi lăsat de regină credinciosului ei amic?

Pe prima pagină, în partea de sus a cărţii, nici o ascunzătoare.

— Nimic, murmură el.

— Nimic, repetară ceilalţi în ecou.

Dar la ultima pagină, forţând puţin învelitoarea cărţii, Beautrelet văzu numaidecât că pergamentul se dezlipea de pe piele. Îşi introduse degetele... şi simţi ceva... da, simţi ceva... o hârtie...

— O! exclamă el triumfător. Iată!... Extraordinar!

— Repede! i sa strigă. Ce mai aşteptaţi! Beautrelet scoase o foaie împăturită în două.

— Citiţi, citiţi!... Sunt câteva cuvinte scrise cu cerneală roşie... Adică nu! Să juri că e scris cu sânge... sânge uscat... Citiţi!...

Beautrelet citi:

„Păstrează aceasta, Fersen. Pentru fiul meu. 16 octombrie 1733. Marie-Antoinette".

Şi deodată, Beautrelet dădu un strigăt de consternare. Sub semnătura reginei, se aflau... se acum cu cerneală neagra, doua cuvinte subliniate eu o parafă... două cuvinte: „Arsène Lupin".

Fiecare la rândul lui luă hârtia, şi acelaşi strigăt ieşi din pieptul tuturor:

— Marie-Antoinette... Arsène Lupin.

O mare tăcere se lăsă asupra lor. Această dublă semnătură, aceste două nume alăturate, descoperite înăuntrul unei cărți de rugăciuni, al acestei relicve care dormea de mai bine de un secol, chemarea deznădăjduită a bietei regine, data aceasta oribilă, 16 octombrie 1793, ziua când căzu capul reginei, toate acestea erau de un tragic sumbru şi deprimant.

— Arsène Lupin, bolborosi unul din cei de față, subliniind astfel grozăvia faptului că numele acesta diabolic se afla în josul unei pagini sfinte.

— Da, Arsène Lupin, repetă Beautrelet. Prietenul reginei n-a ştiut să înțeleagă chemarea deznădăjduită a muribundei. El a trăit cu amintirea pe care i-a trimis-o aceea pe care el o iubea, şi n-a ghicit tâlcul acestei amintiri. Lupin a descoperit totul... şi a luat.

— A luat ce?

— Documentul, ce naiba! Documentul scris de Ludovic al XVI-lea, şi pe acela l-am ținut în mâna mea. Aceeaşi înfățişare, aceeaşi configurație, aceleaşi peceți roşii. Înțeleg acum de ce Lupin n-a voit să-mi lase un document, din care aş fi putut trage profit, numai examinând hârtia, pecețile, etc.

— Şi astfel?

— Şi astfel, dat fiind că documentul, al cărui text îl cunosc, e autentic, dat fiind că am văzut urma peceților roşii, dat fiind că Marie-Antoinette ea însăşi îmi confirmă, prin aceste cuvinte semnate de mâna ei, că toate cele relatate în broşura reprodusă de domnul Massiban sunt autentice; dat fiind că există realmente o problemă istorică pe care o putem numi problema „Acul scobit”... sunt sigur că voi reuşi.

— Dar cum? Autentic sau nu, documentul – dacă nu-l veți descifra – nu serveşte la nimic, din moment ce Ludovic al XVI-lea a distrus cartea care-l explica.

— Da, dar celălalt exemplar, smuls din flăcări de către căpitanul de gardă al regelui Ludovic al XVI-lea, n-a fost distrus.

— De unde ştiți?

— Dovediți-mi contrariul.

Beautrelet tăcu, apoi rar, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi căutat să-şi precizeze şi să-şi rezume gândul, el rosti:

— În posesia secretului, căpitanul de gardă începe să-l destăinuiască părticică cu părticică în jurnalul regăsit de strănepotul său. Apoi tăcere. Cheia enigmei el nu ne-o dă. De ce? Pentru că ispita de a se folosi de acest secret se infiltrează încetul cu încetul într-însul, până ce căpitanul piere din cauza aceasta. Dovada? Asasinarea lui. Dovada? Superbul giuvaer descoperit asupra lui şi pe care, fără doar şi poate, l-a luat dintr-un tezaur regal a cărui ascunzătoare – necunoscută de nimeni – constituie tocmai misterul de la „Acul scobit”. Lupin mi-a dat să înțeleg: Lupin n-a mințit.

— Iar concluzia pe care o trageți...?

— Concluzia pe care o trag, este că trebuie făcută acestei chestiuni cât mai multă publicitate, ca să se afle că suntem în căutarea unei cărți intitulată „Tratatul Acului”. Se prea poate ca cineva s-o descopere în fundul vreunei biblioteci din provincie.

Pe loc se redacta notița şi imediat, fără a mai aştepta rezultatul produs de

dânsa, Beautrelet se puse pe lucru.

Un început de indiciu se prezenta: asasinatul avusese loc în împrejurimile localității Gaillon. Beautrelet se duse în aceeaşi zi acolo. Evident, nu nădăjduia să poată reconstitui o crimă săvârşită cu două sute de ani mai înainte. Cu toate acestea, o sumă de nelegiuiri lasă urme în amintirea oamenilor şi în tradiția ținuturilor.

Beautrelet scotoci, răsfoi registrele închisorii, registrele judiciare şi bisericeşti. Nici o notiță nu făcea aluzie la asasinarea unui căpitan din gardă, în secolul al XVII-lea.

Dar el nu se descurajă şi-şi continuă cercetările la Paris, unde poate avusese loc instrucția afacerii. Eforturile sale nu duseseră la nici un rezultat.

Dar o altă idee îl îndrumă într-o direcție nouă. Nu era oare cu putință să afle numele acestui căpitan, al cărui nepot emigrase şi al cărui strănepot servise în armata Republicii, fiind detaşat la Temple în timpul arestării familiei regale?

Grație răbdării sale, Beautrelet sfârşi prin a alcătui o listă, în care cel puțin două nume aveau o asemănare aproape completă: domnul Larbeyrie sub Ludovic al XIV-lea şi cetățeanul Larbrie, în timpul Teroarei.

Acesta era un punct de cea mai mare importanță. El îl preciză într-un scurt anunț, pe care-l comunică ziarelor, cerând să i se dea – dacă e posibil – informații asupra acestui Larbeyrie sau asupra urmaşilor săi.

Răspunsul îi fusese dat de domnul Massiban, acelaşi Massiban, membru al Institutului, care scrisese despre broşură:

„Domnule,

Vă semnalez pasajul de mai jos din Voltaire, pe care l-am găsit în manuscrisul cărții sale „Secolul lui Ludovic al XIV-lea" (Capitolul XXV: Particularități şi anecdote din timpul domniei). Pasajul în chestiune a fost suprimat cu desăvârşire în diversele ediții.

« L-am auzit povestind pe răposatul domn de Caumartin, intendent al Finanțelor şi amic al ministrului Chamillard, că regele plecă într-o zi grăbit cu caleaşca sa la ştirea că domnul de Larbeyrie fusese asasinat şi jefuit de superbele sale giuvaere. Regele părea foarte emoționat şi repeta: „Totul e pierdut... totul e pierdut...". În anul următor, fiul acestui Larbeyrie şi fiica sa, care se măritase cu marchizul de Vélines, fură exilați pe moşiile lor din Provence şi Bretagne. Nu încape îndoială că e ceva ciudat în atitudinea aceasta. »

Nu încape îndoială cu atât mai mult – adaug eu – , cu cât domnul Chamillard, după Voltaire, a fost primul ministru care a deținut ciudatul secret al Măştii de fier.

Vedeți, domnul meu, folosul ce se poate trage din acest pasaj şi legătura evidentă care se stabileşte între cele două aventuri. În ce mă priveşte, nu cutez să imaginez ipoteza precisă asupra atitudinii, asupra bănuielilor, asupra gândurilor lui Ludovic al XIV-lea în aceste împrejurări, dar pe de altă parte – dat fiind că domnul de Larbeyrie a lăsat un fiu care a fost probabil bunicul cetățeanului-ofițer Larbrie şi al unei fete – , nu e oare permis să presupunem că o parte din hârtiile lăsate de Larbeyrie a trecut asupra fiicei sale şi că între aceste hârtii se găsea şi faimosul exemplar pe care căpitanul din gardă l-a smuls din flăcări?

Am consultat Anuarul castelelor. În împrejurimile oraşului Rennes se află un baron de Vélines. Să fie care un descendent al marchizului? Pentru orice eventualitate, am scris ieri acestui baron, rugându-l să-mi comunice dacă nu cumva e posesorul unei cărticele vechi, în al cărui titlu să se afle cuvântul Aiguille. Aştept răspunsul său.

Mi-ar face o deosebită plăcere să vorbesc cu dumneavoastră despre toate aceste lucruri. Dacă nu vă deranjează prea mult, treceți pe la mine. Primiți vă rog, domnule, etc, etc.

P.S. – Bineînțeles, nu voi comunica ziarelor aceste mici descoperiri. Acum că vă apropiați de țintă, discreția e de rigoare".

Aceasta era şi părerea lui Beautrelet. Ba el merse chiar ceva mai departe. Deoarece doi reporteri îl sâcâiră în dimineața aceea, el le dădu informațiile cele mai fanteziste asupra stării sale de spirit şi asupra proiectelor sale.

După amiază, dădu fuga la Massiban, care locuia la nr. 17, pe cheiul Voltaire. Spre marea lui surpriză, află că Massiban plecase pe neaşteptate, lăsându-i un bilețel în cazul când se va prezenta.

Isidore desfăcu plicul şi citi:

„Am primit o telegramă care-mi dă oarecare speranță. Plec deci şi voi rămâne peste noapte la Rennes. Ați putea lua şi dumneavoastră trenul de seară şi, fără a vă opri la Rennes, să mergeți până la stația Vélines. Ne-am întâlni în cazul acesta la castel, care se află la patru kilometri de gară".

Programul acesta îi surâse lui Beautrelet. El se întoarse la amicul său şi-şi petrecu ziua cu dânsul. Seara, luă expresul de Bretagne. La orele 6, coborî la Vélines.

Parcurse pe jos, între crânguri dese, cei patru kilometri până la castel. Apoi, voios şi plin de încredere, sună la poarta castelului.

— Ce doreşte domnul? întrebă o servitoare care apăru în prag.

— Aş dori să vorbesc cu domnul baron de Vélines.

Şi-i întinse o carte de vizită.

— Domnul baron nu s-a sculat încă, dar dacă domnul doreşte să aştepte…

— N-a mai sosit un domn care a întrebat de dânsul… un domn cu barbă albă, puțin încovoiat? întrebă Beautrelet, care-l cunoştea pe Massiban din fotografiile publicate de ziare.

— Ba da, domnul acesta a sosit acum zece minute şi l-am introdus în vestibul.

Întrevederea dintre Massiban şi Beautrelet fu din cele mai cordiale. Ei îşi comunicară impresiile asupra documentului, asupra şanselor ce le aveau de a descoperi cartea şi Massiban repetă cele ce aflase cu privire la domnul de Vélines. Baronul era un om de şaizeci de ani care – văduv de mulți ani – trăia cu fiica sa, Gabrielle de Villemon, care fusese crud lovită de pierderea soțului şi fiului ei mai mare, morți în urma unui accident de automobil.

— Domnul baron vă roagă să binevoiți a pofti sus.

Servitorul îi conduse la etajul întâi, într-o încăpere vastă, cu pereții goi şi mobilată simplu cu birouri şi mese acoperite cu hârtii.

Baronul îi primi cu multă amabilitate şi cu acea mare nevoie de a vorbi, pe

care o au adeseori persoanele prea solitare. Le trebui mult până ce reuşiră să-i expună scopul vizitei lor.

— A! da, ştiu. Mi-ați scris în privința aceasta, domnule Massiban. E vorba de o carte care tratează despre un Ac, nu este aşa? Şi care ar fi în posesia mea, ca moştenire de la un strămoş al meu.

— Exact.

— Ei bine, fiica mea a găsit-o acum un ceas sau două.

— Şi unde e?

— Unde o? Păi a pus-o pe masa asta... vedeți... colea...

Isidore sări în sus. La capătul mesei, pe un maldăr de hârtii, se afla o carte mică, învelită în marochin roşu. El îşi puse pumnul pe ea, cu violență, ca şi cum ar fi voit ca nimeni în lumea asta să nu se atingă de ea... dar şi întrucâtva, ca şi cum el însuşi n-ar îndrăzni s-o ia.

— Ei bine!... exclamă Massiban emoționat.

— E aici... iat-o!

— Dar titlul... eşti sigur?...

— Evident! Uite!

Şi Beautrelet arătă literele de aur, imprimate în marochin: „Misterul de la Acul scobit".

— Eşti sigur? Crezi că suntem în sfârşit pe urmele secretului?... Vezi pagina întâi... Ce a tipărit pe pagina întâi?...

— Citiți: *„Întregul adevăr pronunțat pentru prima oară. — O sută de exemplare tipărite de mine însumi şi pentru lămurirea Curții".*

— Asta e! Asta e! murmură Massiban, cu vocea schimbată. Acesta este exemplarul smuls din flăcări! Este însăşi cartea condamnată de Ludovic XIV.

O răsfoiră. Prima jumătate relata explicațiile date de căpitanul de Larbeyrie în jurnalul său.

— Să trecem, să trecem! zise Beautrelet care se grăbea să ajungă la soluție.

— Un moment, obiectă Massiban pe care-l pasionau detaliile istorice...

— Avem tot timpul... după aceea... Să vedem mai întâi explicația.

Subit, Beautrelet se opri. Documentul! în mijlocul unei pagini din stânga ochii săi căzură pe cele cinci rânduri misterioase de puncte şi cifre. Cu o singură privire, constată că textul era identic cu acela pe care-l studiase el... Acelaşi aranjament al semnelor... aceleaşi intervale pentru izolarea cuvântului „Domnişoarelor" şi pentru determinarea separată a celor două cuvinte *aiguille* şi *creuse*.

O mică notă preceda rândurile misterioase: *„Toate lămuririle necesare au fost reduse de către regele Ludovic XII probabil în micul tabel pe care-l transcriu mai jos".*

Urma tabelul. Apoi venea explicația însăşi a documentului.

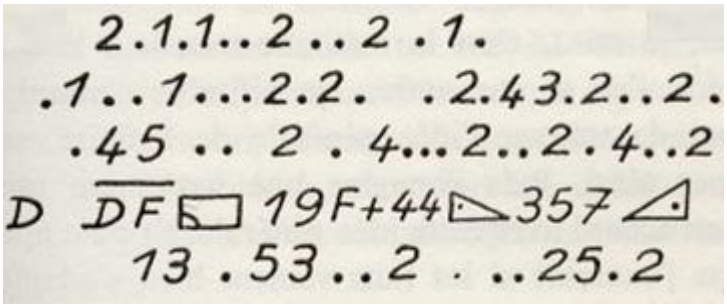

Beautrelet citi cu vocea întretăiată:

„După cum se vede, tabelul acesta – chiar după ce cifrele au fost schimbate în vocale – nu aduc nici o lămurire. Se poate spune că – spre a descifra această enigmă – trebuie mai întâi ca ea să fie cunoscută. Este cel mult un fir conducător dat acelora care cunosc drumurile labirintului. Să luăm acest fir şi să pornim; vă voi conduce eu.

Mai întâi, rândul al patrulea. Rândul al patrulea cuprinde măsuri şi indicaţiuni. Conformându-te indicaţiunilor şi stabilind măsurile, ajungi realmente la ţintă, Insă cu condiţia de a şti unde trebuie să te afli şi unde trebuie să te duci, într-un cuvânt: de a fi lămurit asupra sensului real al Acului. Acesta se poate afla din primele trei rânduri. Primul e astfel conceput de a mă răzbuna pentru rege, ceea ce de altminteri prevăzusem...”

Beautrelet se opri. Încremenit.

— Cum? Ce este? întrebă Massiban.

— N-are nici un înţeles.

— Într-adevăr, zise Massiban... „Primul e astfel conceput de a mă răzbuna pentru rege...” Ce înseamnă asta?

— Mii şi milioane de draci! răcni Beautrelet.

— Ce este?

— Rupte! Două pagini! Paginile următoare! Rupte!... Iată resturile!...

Tremura din tot corpul, zguduit de furie şi decepţie. Massiban se aplecă:

— Aşa e... au rămas resturile a două pagini... şi urmele lor par a fi recente. Paginile acestea n-au fost tăiate, ci rupte... rupte cu violenţă... Uite! Toate paginile de la sfârşit sunt mototolite...

— Dar de cine? De cine? gemu Isidore, frângându-şi mâinile. Un servitor?

— Chestia poate să fie totuşi veche de câteva luni, observă Massiban.

— Indiferent! Însemnează totuşi că cineva a descoperit, că cineva a luat aceasta... Dumneata domnule, exclamă Beautrelet apostrofându-l pe baron, dumneata nu ştii nimic?... Nu bănuieşti pe nimeni?

— Am putea-o întreba pe fiică-mea.

— Aşa... aşa... foarte bine...

Domnul de Vélines sună şi chemă servitorul. După câteva minute, intră doamna de Villemont. Era o femeie tânără, cu faţa îndurerată şi resemnată. De cum intră, Beautrelet o întrebă:

— Dumneavoastră, doamnă, aţi găsit cartea aceasta în bibliotecă? Şi aţi citit-o?

— Da, aseară.

— Când aţi citit-o, cele două pagini de aici lipseau? Aduceţi-vă bine

aminte: cele două pagini care urmează după acest tabel de cifre şi puncte?

— Nu, nu! răspunse ea foarte mirată. N-a lipsit nici o pagină.

— Cu toate acestea, paginile au fost rupte...

— Dar bine, cartea aceasta n-a părăsit camera mea în noaptea asta.

— Dar azi dimineaţă?

— Azi dimineaţă am adus-o aici, când s-a anunţat sosirea domnului Massiban.

— Ei, şi?

— Nu înţeleg nimic... Afară doar dacă.., dar nu se poate...

— Ce?

— Georges... fiul meu... azi dimineaţă... Georges s-a jucat cu cartea aceasta.

Doamna de Villemont ieşi în grabă, însoţită de Beautrelet, de Massiban şi de baron. Copilul nu era în camera sa. Fu căutat peste tot. În sfârşit îl găsiră jucându-se îndărătul castelului. Dar cele trei persoane păreau atât de agitate, încât copilul începu să ţipe.

Toată lumea fugi spre dreapta şi spre stânga. Fură întrebaţi servitorii. Se produse un tumult indescriptibil.

Şi Beautrelet avu impresia sinistră că adevărul se retrăgea de la dânsul ca apa care se scurge prin degete.

Făcu un efort ca să-şi revină, o luă de braţ pe doamna de Villemont şi, urmat de baron şi de Massiban o conduse înapoi în salon şi-i spuse:

— Cartea e incompletă, două pagini sunt smulse... bine... dar dumneavoastră le-aţi citit, nu este aşa doamnă?

— Sigur. Am citit toată cartea cu foarte multă curiozitate, dar mai ales aceste două pagini m-au interesat, din cauza revelaţiunilor făcute într-însele.

— Ei bine, vorbiţi, doamnă, vorbiţi, vă rog! Nu trebuie să pierdem nici o secundă. Acul scobit...

— O! E foarte simplu. Acul scobit înseamnă... În momentul acesta intră un servitor:

— O scrisoare pentru doamna...

— O scrisoare?... Dar factorul a trecut de mult.

— Mi-a dat-o un băieţel.

Doamna de Villemont rupse plicul, citi şi-şi duse mâna la inimă, gata să cadă, cu faţa lividă şi plină de groază.

Hârtia îi căzuse din mână. Beautrelet o ridică, şi fără măcar să se scuze, citi la rândul său:

„Tăceţi... de nu, fiul dumneavoastră nu se va mai trezi...”

— Fiul meu... fiul meu... bâigui ea, atât de slăbită, încât nu putea nici măcar să se ducă în ajutorul aceluia pe care bileţelul acesta îl ameninţa.

Beautrelet o linişti:

— Nu e serios... E o simplă glumă... Pentru numele lui Dumnezeu, cine ar avea interes?

— Afară doar dacă, insinua Massiban, dacă n-o fi Arsène Lupin.

Beautrelet îi făcu un semn să tacă. Îşi dădea el bine seama, ce naiba, că duşmanul era aproape, atent şi hotărât la orice, şi tocmai de aceea voia să

stoarcă doamnei de Villemont cuvintele supreme, aşteptate de atâta vreme, şi să i le stoarcă imediat, pe loc.

— Vă implor, doamnă, reculegeți-vă... Nu e nici o primejdie...

Va vorbi ea? Beautrelet crezu că da, speră că da. Ea bolborosi câteva silabe. Dar uşa se deschise din nou. De astă dată intră servitoarea. Ea părea tulburată:

— Domnişorul Georges... coniță... domnişorul Georges...

Subit, mama îşi recăpătă toate forțele. Mai repede decât toți şi împinsă de un instinct care nu înşală, ea se rostogoli pe treptele scării, străbătu vestibulul şi dau fuga pe terasă. Acolo, într-un fotoliu, micul Georges era întins, nemişcat.

— Ei, ce este? Doarme!...

— A adormit de odată, coniță, zise bona. Am vrut să-l împiedic, să-l duc în camera lui. Dar şi adormise, iar mâinile sale... erau reci...

— Taci! bâigui mama. Da, e adevărat. O! Doamne, Doamne, numai de s-ar deştepta!

Beautrelet îşi strecură degetele în buzunarul pantalonului, apucă minerul revolverului, îşi înfipse arătătorul în trăgaci, scoase brusc arma şi trase asupra lui Massiban.

De mai înainte, ca şi cum ar fi spionat gesturile tânărului, Massiban se ferise de lovitură. Dar Beautrelet se şi repezi asupra lui, strigând servitorilor:

— Veniți aici! E Arsène Lupin.

Sub violența loviturii, Massiban fu răsturnat pe unul din scaunele de răchită.

După şapte sau opt secunde, se ridică, lăsându-l pe Beautrelet amețit, sufocat, şi ținând în mâinile sale revolverul tânărului.

— Foarte bine... foarte bine... nu mai mişca! Pentru două sau trei minute... dar numai atât! Ce naiba! Mult ți-a mai trebuit ca să mă recunoşti! Teribil de bine trebuie să fi imitat capul lui Massiban!

Îşi îndreptă statura, şi înfigându-se bine pe picioare, cu spinarea dreaptă, cu atitudinea amenințătoare, hohoti în nasul celor trei servitori împietriți şi al baronului încremenit.

— Isidore dragă, ai făcut o gafă. Dacă nu le-ai fi spus că sunt Lupin, s-ar fi repezit la mine. Şi nişte vlăjgani ca ăştia, drace! Nu ştiu zău ce m-aş fi făcut! De! Unul contra patru!

Se apropie de ei:

— Haideți, băieți, nu vă fie frică... nu vă fac nici un rău... Ci veniți-vă în fire, oameni buni, sau vreți să vă dau acadele? Dar tu de colo: să faci bine să-mi dai înapoi hârtia de o sută de franci. Da, da, te recunosc. Pe tine te-am plătit adineauri ca să duci stăpânei tale scrisoarea. Haide, mai repede, servitor necinstit!

Luă hârtia de o sută de franci pe care i-o întinse servitorul şi o rupse în mii de bucăți:

— Banii trădării... îmi ard degetele.

Îşi scoase pălăria şi înclinându-se adânc în fața doamnei de Villemont, zise:

— Mă iertați, doamnă. Întâmplările vieții – ale vieții mele în special – ne obligă uneori să recurgem la cruzimi de care eu sunt primul care roşesc. Dar fiți fără teamă în privința fiului dumneavoastră: e o simplă injecție, o mică

injecție la braț, pe care i-am făcut-o în vreme ce dumneavoastră îl căutați. Peste o oră, totul va trece... Încă o dată, doamnă, toate scuzele mele. Dar am nevoie de tăcerea dumneavoastră.

Salută din nou, mulțumi domnului de Vélines pentru ospitalitate, își luă bastonul, își aprinse o țigaretă, oferi una baronului, salută cu pălăria de jur împrejur, strigă pe un ton protector lui Beautrelet: „Adio, Bebe!" şi plecă liniştit, suflând fumul în nasul servitorilor.

Beautrelet aşteptă câteva minute. Doamna de Villemont, mai liniştită, veghea la căpătâiul fiului ei. Beautrelet. se îndreptă spre dânsa, în scopul de a-i adresa o ultimă rugăminte. Ochii lor se încrucişară. Beautrelet nu spuse nimic. Înțelesese că acum, orice s-ar întâmpla, ea nu va mai vorbi. Prin urmare şi în acest creier de mamă secretul Acului era îngropat tot atât de adânc ca în întunecimile trecutului.

Atunci Beautrelet renunță şi plecă.

Era ora 10 şi jumătate. Avea un tren la 10 şi 50. Încetişor, o luă de-a lungul aleii parcului şi porni pe drumul care-l ducea la gară.

— Ei. ce zici de asta?

Era Massiban sau mai bine zis Lupin care apăru din crângul care mărginea drumul.

— Era bine combinat? Se pricepe bătrânul tău camarad să danseze pe sârmă? Sunt convins că încă nu ți-ai venit în fire, puiule, şi că încă te mai întrebi dacă numitul Massiban, membru al Academiei de Inscripții şi Belle-Arte, a existat vreodată. Ei bine, pot să te asigur că există. Dacă eşti cuminte, pot să ți-l arăt.

Îşi puse degetele în gură şi fluiera.

Era delicios contrastul între înfățişarea venerabilă a bătrânului Massiban şi ştrengăria gestului şi accentului, afectată de Lupin. Beautrelet nu se putu împiedica de a râde.

— A râs! A râs! exclamă Lupin sărind de bucurie. Vezi, Bebe? Ce-ți lipseşte ție este surâsul. Eşti puțin cam grav pentru vârsta ta.

Se înfipse înaintea lui:

— Uite, aş paria că acum o să te fac să plângi. Ştii tu cum am urmărit eu ancheta ta? Cum am aflat de scrisoarea pe care ți-a scris-o Massiban şi de întâlnirea care ți-a dat-o azi dimineață la castelul Vélines? Din flecăreala amicului tău la care locuieşti, îți încredințezi secretele acestui imbecil şi el n-are nimic mai bun de făcut decât să le comunice prietenei sale. Şi prietena lui n-are nici un secret pentru Lupin. Ei, ce-ți spuneam? Uite, te-ai schimbat la față. Pe onoarea mea, eşti delicios, puiule. Aş fi în stare să te sărut... ai nişte priviri mirate, care-mi merg drept la inimă.

Se auzi duduitul unui motor în apropiere. Lupin îl apucă brusc de braț pe Beautrelet şi glacial, ochi în ochi, îi zise:

— O să stai cuminte acum, – m-ai înțeles. Cred că-ți dai seama că nu mai ai nici o scăpare. Prin urmare, e de prisos să-ți uzezi puterile şi să pierzi vremea. Sunt destui bandiți pe lumea asta. Dă fuga după ei şi lasă-mă pe mine în pace... că de nu... Ne-am înțeles, sper!

Îl scutură, ca să-i impună voința. Apoi rânji:

— Mare prost mai sunt! Tu şi să-mi dai pace! Nu eşti tu din cei care o lasă moale. A! Nu ştiu zău ce mă reține. În doi timpi şi trei mişcări, ai fi legat şi cu căluşul în gură... iar eu aş putea să mă retrag în liniştitul adăpost, pe

care mi l-au preparat strămoşii mei, regii Franței, şi să profit de comorile pe care au avut gentilețea să le îngrămădească pentru mine... Dar hotărât, e scris că voi face gafa până la capăt. Ce vrei? Fiecare om are slăbiciunile lui. Şi eu am slăbiciune pentru tine. Şi apoi, ce? Nu s-a isprăvit încă lumea. De aici şi până în momentul când vei pune degetul în scobitura Acului, va trece multă apă pe râu. Ce naiba! Mi-au trebuit zece zile mie, Lupin. Păi ție or să-ți trebuiască zece ani. Oricum, e o distanță între noi amândoi.

Automobilul sosi, o maşină imensă cu caroseria închisă. Lupin deschise uşa şi Beautrelet dădu un strigăt, în limuzină era un om şi omul acesta era Lupin sau mai bine zis Massiban.

Beautrelet izbucni într-un hohot de râs, înțelegând numaidecât. Lupin îi zise:

— Nu-ți reține râsul, că doarme bine. Ți-am promis că-l vei vedea. Acum îți explici lucrurile? Pe la miezul nopții, am aflat de întâlnirea voastră la castel. La orele 7 dimineața, eram acolo. Când a trecut Massiban, n-am avut decât să-l iau pe sus. Şi apoi o mică injecție... şi gata! Dormi, puiul mamei! O să te lăsăm pe terasamentul căii ferate. Aşa, aşa, sub soare, ca să nu-ți fie frig. Şi apoi pălăria în mână: Un gologan, boierule! A! Massiban, Massiban! Ți-a trebuit să te ocupi de Arsène Lupin?

Era într-adevăr o scenă de un comic irezistibil, să-i vezi față în față pe cei doi Massiban, unul adormit şi bălăbănindu-şi capul, iar celălalt serios, plin de atenții şi de respect.

— Şi acum, copii, s-o ştergem cu viteza a patra. Sus, Isidore! Mai repede, şofer! Nu vezi că facem de-abia 115 pe oră? A! Isidore, şi sunt oameni care îndrăznesc să spună că viața e monotonă! Dar bine, viața e un lucru adorabil, puiule, numai că trebuie s-o ştii... şi eu ştiu. Dacă crezi că nu-mi venea să plesnesc de bucurie adineauri, la castel, când vorbeai cu bătrânul Vélines, iar eu, lipit de fereastră, smulgeam paginile din volumul istoric! Iar apoi, când o întrebai pe doamna de Villemont despre Acul scobit! Va vorbi ea? Da, va vorbi, nu, nu va vorbi, da, nu, ba da, nu, nu va vorbi, da, nu. Mă treceau mii de fiori. Dacă avea să vorbească, trebuia să-mi refac toată viața; tot ce înjghebasem, era distrus. Va sosi servitorul la timp? Da, nu, iată-l. Dar Beautrelet mă va demasca oare? Niciodată! Prea e nătărău! Ba da, ba nu, chiar acum, nu, deloc, ba da, mă priveşte cu coada ochiului, acum, pune mâna pe revolver. A! ce voluptate! Isidore, vorbeşti prea mult. Vrei să dormim? Eu pic de somn. Noapte bună.

Beautrelet se uită la el. Părea aproape adormit. Dormea.

Automobilul, lansat cu toată viteza, se năpustea spre un orizont pe care-l atingea mereu şi care mereu fugea înainte. Nu mai existau nici oraşe, nici sate, nici câmpii, nici păduri. Multă vreme, Beautrelet se uită la tovarăşul său de drum cu o curiozitate imensă şi totodată cu dorința de a pătrunde, prin masca care-l acoperea, până la fizionomia sa reală. Şi medita.

Dar după emoțiile şi decepțiile acestei dimineți, ostenit la rândul său, Beautrelet adormi.

Când se trezi, Lupin citea. Beautrelet se aplecă să vadă titlul cărții. Erau „Scrisorile către Lucilius” de filosoful Seneca.

CAPITOLUL VIII DE LA CEZAR LA LUPIN

„Ce naiba! Mi-au trebuit zece zile mie, Lupin. Păi ție or să-ți trebuiască zece ani!”

Fraza aceasta, pronunțată de Lupin pe drumul de la castelul Vélines, avu o influență considerabilă asupra atitudinii lui Beautrelet.

Foarte calm în fond şi totdeauna stăpân pe sine, Lupin avea totuşi momente de exaltare, momente de expansiune puțin cam romantice, teatrale şi naive, când îi scăpau anumite mărturisiri, anumite cuvinte, din care un băiat ca Beautrelet putea trage foloase.

Pe drept sau pe nedrept, Beautrelet credea că vede în fraza aceasta una din aceste mărturisiri involuntare. Era în drept să conchidă că dacă Lupin făcea o paralelă între eforturile lui şi ale sale în urmărirea adevărului asupra problemei Acului, era pentru că amândoi aveau mijloace identice să ajungă la țintă, şi că Lupin n-avusese elemente de reuşită, deosebite de acelea posedate de adversarul său. Şansele erau aceleaşi. Or, cu aceleaşi şanse, cu aceleaşi elemente de reuşită, Lupin izbutise în zece zile.

Dar care erau aceste elemente şi aceste şanse? Totul se reducea la cunoaşterea broşurii publicată în 1815, broşură pe care Lupin, ca şi Massiban, o găsise din întâmplare, şi grație căreia el reuşise să descopere, în cartea de rugăciuni a Mariei-Antoinette, documentul indispensabil. Prin urmare, broşura şi documentul – acestea erau singurele două baze, pe care se rezemase Lupin. Grație lor, reconstituise întregul edificiu. Nici un alt ajutor. Studierea broşurii şi studierea documentului, – atât şi nimic mai mult.

Ei bine! Beautrelet nu putea purcede oare de pe acelaşi tărâm? De ce să încerce o luptă imposibilă? De ce să continue aceste anchete vane, în care era sigur de mai înainte că va ajunge la cel mai penibil dintre rezultate?

Hotărârea sa fu categorică şi imediată şi, conformându-se, avu intuiția fericită că era pe calea cea bună. În primul rând, părăsi fără acuzări inutile pe camaradul său de la Janson-de-Sailly şi luându-şi geamantanul, se instală într-un mic hotel situat în centrul Parisului. Din hotelul acesta nu ieşi zile întregi. Doar uneori mânca la restaurantul hotelului. Restul timpului, încuiat cu cheia, cu perdelele camerei închise ermetic, medita.

„Zece zile” zisese Arsène Lupin. Beautrelet, străduindu-se să uite tot ce făcuse şi să nu-şi mai amintească decât elementele din broşură şi din document, avea ambiția arzătoare să rămână în limitele acestor zece zile. Totuşi, a zecea zi trecu, şi trecu şi a unsprezecea şi a douăsprezecea, dar în a treisprezecea zi se făcu o lumină în creierul lui, şi foarte repede, cu iuțeala uluitoare a ideilor care se dezvoltă în noi ca nişte plante miraculoase, adevărul apăru, se dezvoltă, se întări. În seara acestei a treisprezecea zi, Beautrelet nu ştia încă, ce e drept, cheia problemei, dar cunoştea una din metodele care puteau provoca descoperirea ei, metoda solidă pe care o utilizase fără îndoială şi Arsène Lupin.

Metodă foarte simplă şi care decurgea din această unică întrebare: există

oare o legătură între toate evenimentele istorice, mai mult sau mai puțin importante, de care broşura leagă misterul Acului?

Diversitatea evenimentelor îngreuna răspunsul. Totuşi din examinarea aprofundată pe care o făcu Beautrelet, se degajă în cele din urmă o caracteristică esențială tuturor acestor evenimente. Toate, fără excepție, se petreceau în granițele vechii Neustrii, care corespunde aproximativ actualei Normandii. Toți eroii fantasticei aventuri sunt normanzi sau devin normanzi sau acționează în ținut normand.

Ce călătorie pasionantă de-a lungul veacurilor! Ce spectacol emoționant ofereau toți aceşti baroni, duci şi regi, plecați din puncte atât de diferite şi întâlnindu-se în acest colț al lumii!

La întâmplare, Beautrelet răsfoi istoria, Roll sau Rollon, primul duce normand, este stăpânul secretului Acului, după tratatul de la Saint-Clair-sur-Epte!

Wilhelm Cuceritorul, duce de Normandia, rege al Angliei, are stindardul spintecat în formă de ac!

La Rouen, englezii ard pe Ioana d'Arc, stăpâna secretului!

Iar la începutul aventurii, cine este căpetenia galilor care îi plăteşte lui Cezar libertatea sa cu secretul Acului, dacă nu căpetenia oamenilor din ținutul Caux, situat chiar în mijlocul Normandiei?

Ipoteza se precizează. Câmpul se îngustează. Rouen, malurile Senei, ținutul Caux... Face realmente impresia că toate drumurile se îndreaptă în direcția aceasta. Dacă se citează cu deosebire doi regi ai Franței – acum că secretul, pierdut pentru ducii de Normandia şi pentru urmaşii lor, regi ai Angliei, a devenit secretul regal al Franței – apoi Henri IV e acela care a asediat oraşul Rouen şi a câştigat bătălia de la Arques, la porțile oraşului Dieppe. Şi Francisc I a întemeiat oraşul Havre şi a pronunțat acea frază revelatoare: „Regii Franței au secrete care rânduiesc adeseori mersul lucrurilor şi soarta oraşelor!”

Rouen, Dieppe, le Havre... cele trei vârfuri ale triunghiului, cele trei mari oraşe care ocupă cele trei puncte. La mijloc, ținutul Caux.

Vine secolul al XVII-lea; Ludovic XIV arde cartea în care necunoscutul dă pe față adevărul. Căpitanul de Larbeyrie pune mâna pe un exemplar, profită de secretul violat, fură un anumit număr de giuvaeruri, şi surprins de tâlhari de drumul mare, moare asasinat. Or care este locul unde se produce atacul? Gaillon! Gaillon, orăşel situat pe drumul care duce la Havre, de la Rouen sau de la Dieppe la Paris.

Un an după aceea, Ludovic XIV cumpără un domeniu şi construieşte castelul Aiguille. Ce loc alege? Centrul Franței. În felul acesta, curioşii pierd urma. Nimeni nu mai caută în Normandia.

Rouen, Dieppe, le Havre, Triunghiul din Caux. Totul e acolo. Pe de o parte marea. De alta, Sena. De alta, cele două văi care duc de la Rouen la Dieppe.

Un fulger ilumina mintea lui Beautrelet. Terenul acesta, ținutul acesta de platouri înalte care duc pe povârnişurile Senei până la povârnişurile canalului Mânecii, – acolo, totdeauna, aproape totdeauna, a fost câmpul de operații al lui Arsène Lupin.

De zece ani, regiunea aceasta era la cheremul lui, ca şi cum şi-ar fi avut cuibul în însuşi mijlocul ținutului, de care era legată mai strâns legenda Acului.

Afacerea baronului de Cahorn[8]? Pe malurile Senei, între Rouen şi Havre. Afacerea Thibermesnil[9]? La cealaltă extremitate a platoului, între Rouen şi Dieppe. Jafurile din Gruchet, din Montigny, din Grasville? În plin ținut al regiunii Caux. Unde s-a dus Lupin când a fost atacat şi legat în compartimentul său de către Pierre Onfrey, asasinul din rue Lafontaine[10]? La Rouen. Unde a fost îmbarcat Herlock Sholmes, prizonier al lui Lupin[11]? În apropiere de Havre.

Şi întreaga dramă actuală, unde s-a petrecut? La Ambrumésy, pe drumul care duce de la Havre la Dieppe.

Rouen, Dieppe, le Havre, mereu acelaşi triunghi din Caux.

Prin urmare, cu câțiva ani înainte, posesor al broşurii şi cunoscând locul unde Marie-Antoinette ascunsese documentul, Arsène Lupin reuşise să pună mâna pe faimoasa carte de rugăciuni. Posesor al documentului, plecă în căutare, găsi şi se stabili aici, în țara cucerită.

Beautrelet porni şi el în căutare.

Plecă cu adevărată emoție, gândindu-se la acelaşi drum făcut de Lupin, la aceleaşi speranțe care îl făcuseră şi pe el să palpite, când pornise tot aşa să descopere formidabilul secret, care avea să-l înarmeze cu asemenea putere. Dar străduințele sale, ale lui Beautrelet, aveau să ducă la acelaşi rezultat victorios?

El părăsi oraşul Rouen dis de dimineață, pe jos, cu fața machiată şi cu legătura în vârf de băț, pe spate, ca un ucenic care face ocolul Franței.

Se duse de-a dreptul la Duclair, unde dejună. Ieşind din târgul acesta, o luă de-a lungul Senei şi de aici înainte n-o mai părăsi aproape deloc. Instinctul său, întărit de altfel de o serie de presupuneri, îl aducea mereu la malurile întortocheate ale frumosului fluviu. Cu prilejul furtului de la castelul Cahorn, colecțiile dispar pe Sena. Răpindu-se obiectele de artă din capela Ambrumésy, pe Sena sunt expediate vechile pietre sculptate. Beautrelet îşi imagină o întreagă flotilă de şalupe, făcând serviciul regulat de la Rouen la Havre şi cărând operele de artă şi bogățiile unui întreg ținut, spre a le expedia de acolo în țara miliardarilor.

— Ard! Ard! murmură tânărul, zguduit de străfulgerările de adevăr care îl izbeau unele după altele.

Eşecul primelor zile nu-l descurajă. Beautrelet avea o încredere adâncă şi nezdruncinată în justețea ipotezei care-l conducea. Îndrăzneață, excesivă, ce importanță avea? Era demnă de inamicul urmărit. Ipoteza corespundea cu realitatea prodigioasă, al cărei nume era Lupin. Cu un om ca acesta, se putea oare căuta altundeva decât în ce era mai enorm, mai exagerat, mai supraomenesc?

Jumièges, La Mailleraye, Saint-Wandrille, Caudebec, Tancarville, Quilleboeuf, localități pline toate de amintirea lui! De câte ori nu va fi contemplat el strălucirea clopotnițelor lor gotice sau splendoarea vastelor lor ruine. Dar Le Havre, împrejurimile oraşului Le Havre îl atrăgeau pe Isidore ca luminile unui far.

---

[8] Arsène Lupin, gentleman-cambrioleur (Arsène Lupin en prison).

[9] Arsène Lupin, gentleman-cambrioleur (Herlock Sholmès arrive trop tard).

[10] Arsène Lupin, gentleman-cambrioleur (Le mystérieux voyageur).

[11] Arsène Lupin contre Herlock Sholmès (La Dame blonde).

„Regii Franței au secrete care rânduiesc adeseori soarta oraşelor”.

Cuvinte obscure şi deodată, pentru Beautrelet, strălucitoare de limpeziciune! Nu era oare aceasta declarația exactă a motivelor care îl deciseseră pe Francisc I să întemeieze un oraş în locul acesta, şi soarta oraşului Havre nu era oare legată de însuşi secretul Acului.

— Asta e, asta e, bolborosi Beautrelet amețit. Vechiul golf normand, unul din punctele esențiale, unul din sâmburii primitivi, în jurul cărora s-a format națiunea franceză, vechiul golf se completează datorită acestor două forțe, una în plin cer, vie, cunoscută, port nou care stăpâneşte oceanul şi care se deschide asupra lumii; cealaltă întunecată, neştiută şi cu atât mai neliniştitoare, cu cât e mai invizibilă şi impalpabilă. O întreagă latură a istoriei Franței şi a casei regale se explică prin secretul Acului, care totodată lămureşte întreaga istorie a lui Lupin. Aceleaşi resurse de energie şi de putere alimentează şi reînnoiesc averea regilor şi aceea a aventurierului.

Din târguşor în târguşor, de la fluviu până la mare, Beautrelet cercetă, cu nasul în vânt, cu urechile ciulite, şi căutând să smulgă însăşi lucrurilor semnificația lor adâncă. Colnicului acesta trebuia oare să-i pună întrebarea. Sau acestei păduri? Sau caselor din satul acesta? Sau mai degrabă din vorbele neînsemnate ale cutărui țăran avea să afle cuvântul revelator?

Într-o zi, îşi lua masa într-un han, la marginea oraşului Harfleur, veche cetate de pe malul golfului. În fața lui, mânca unul din acei geambaşi normanzi, roşii şi greoi, care fac ocolul târgurilor ținutului, cu biciul în mână şi cu o bluză lungă pe ei. După câteva clipe, i se păru lui Beautrelet că omul acesta îl priveşte cu o anumită atenție, de parcă l-ar cunoaşte, sau cel puțin parcă ar căuta să-l recunoască.

„Hm!” îşi zise el. „Mă înşel; nu am văzut niciodată pe acest negustor de cai”. Într-adevăr, omul păru că nu se mai ocupă de el. Îşi aprinse pipa, ceru o cafea cu un coniac, fumă şi bău.

Terminându-şi masa, Beautrelet plăti şi se ridică. Dar în momentul când era gata să iasă, un grup de indivizi intră în han şi el fu silit să stea câteva secunde în picioare, lângă masa la care şedea geambaşul şi atunci îl auzi spunându-i cu glasul coborât:

— Bună ziua, domnule Beautrelet.

Isidore nu ezită. Luă loc alături de om şi zise:

— Da, eu sunt... dar dumneavoastră cine sunteți? Cum de m-ați recunoscut?

— Nu era prea greu... şi cu toate acestea nu v-am văzut decât portretul din ziare. Dar sunteți aşa de prost... cum se spune pe la dumneavoastră?... Aşa de prost machiat!

Vorbitorul avea un accent străin foarte pronunțat, şi Beautrelet avu impresia că deosebeşte – cu cât îl examina mai mult – o mască pe care şi străinul acesta o avea, şi care-i schimba fizionomia.

— Cine sunteți dumneavoastră? repetă el...

Străinul zâmbi:

— Nu mă recunoaşteți?

— Nu.

— Herlock Sholmes.

Întâlnirea era adevărată. Era însă şi semnificativă. Imediat, Beautrelet îşi dădu seama de importanța ei. După un schimb de politețuri, el îi spuse lui

Sholmes:

— Presupun că dacă sunteți aici... ați venit pentru el...

— Da...

— În cazul acesta... În cazul acesta... credeți că avem şanse... dinspre partea aceasta?...

— Sunt sigur.

Bucuria pe care o resimți Beautrelet, constatând că părerea lui Sholmes coincidea cu a lui, nu fusese lipsită de amărăciune. Dacă englezul ajunge la țintă, trebuia să împartă victoria cu el, ba cine ştie dacă Sholmes nu va ajunge la țintă chiar înaintea lui!

— Aveți ceva dovezi, indicii?

— Nu vă fie teamă! zâmbi englezul, înțelegând neliniştea sa. Eu nu merg pe urmele dumneavoastră. Pentru dumneavoastră, totul purcede din documente, din broşură...

— Şi pentru dumneavoastră?

— Eu am alte vederi.

— Ar fi o indiscreție...?

— Nicidecum. Vă aduceți aminte de istoria cu diadema, istoria cu ducele de Charmerace[12]?

— Da.

— Vă mai aduceți aminte de Victoire, bătrâna dădacă a lui Lupin, aceea pe care bunul meu amic Ganimard a lăsat-o să scape dintr-o dubă falsă?

— Da.

— Ei bine, am dat de urma acestei Victoire. Locuieşte la o fermă nu departe de şoseaua națională nr. 25. Şoseaua națională nr. 25 e şoseaua care duce de la Havre la Lille. Cu ajutorul acestei Victoire, voi ajunge cu uşurință la Lupin.

— O să dureze mult.

— Ce importanță are? Am renunțat la toate afacerile mele. Nu mă mai interesează decât asta. Între Lupin şi mine e o luptă... o luptă pe viață şi pe moarte.

Pronunță cuvintele acestea într-un ton sălbatic, în care se simțea toată ura sa feroce contra marelui inamic, care-şi bătuse joc de dânsul cu atâta cruzime.

— Plecați, murmură el; suntem observați... e primejdios... Dar aduceți-vă aminte de vorbele mele: ziua când Lupin şi cu mine vom fi unul în fața celuilalt, va fi tragică.

Beautrelet îl părăsi pe Sholmes liniştit deplin: n-avea să se teamă că englezul îl va întrece.

Dar şi ce dovadă în plus îi aducea întâmplarea acestei întrevederi! Şoseaua de la Havre la Lille trece prin Dieppe. Este marea şosea ce mărgineşte ținutul Caux! Şoseaua maritimă care stăpâneşte țărmurile canalului Mânecii! Şi într-o fermă învecinată cu această şosea, era instalată Victoire. Victoire, adică Lupin, deoarece unul nu mergea fără celălalt, stăpânul fără servitoare, veşnic devotați orbeşte.

— Ard!... Ard!... repetă tânărul. De îndată ce împrejurările mi-aduc un element nou de informație, aceasta confirmă supozițiile mele. Pe de o parte,

---

[12] Arsène Lupin, piesă în 4 acte.

certitudine absolută în privința malurilor Senei; pe de alta, certitudine în privința şoselei naționale. Cele două căi de comunicație se întâlnesc la Havre, în oraşul lui Francisc I, oraşul secretului. Limitele se restrâng. Ținutul Caux nu este mare şi numai în partea apuseană a ținutului trebuie să caut.

„Ceea ce a găsit Lupin, nu e nici un motiv să nu găsesc şi eu", continua el să-şi spună mereu. Incontestabil, Lupin avea asupra lui oarecare avantaje, poate şi cunoaşterea aprofundată a regiunii.

Dar ce importanță avea asta?

De-ar trebui să-şi consacre zece ani din viață pentru această descoperire, şi tot o va duce la capăt. Lupin era aici. Îl vedea. Îl ghicea. Îl aştepta la cotitura drumului, la marginea pădurii, la capătul satului. Şi dezamăgit de fiecare dată, Beautrelet părea că găseşte în fiecare decepție un motiv mai puternic ca să se încăpățâneze mai tare.

Adeseori, se arunca pe talazul şoselei şi se adâncea cu disperare în examinarea documentului, a cărui copie o avea mereu la dânsul, însă cu cifrele înlocuite cu vocale.

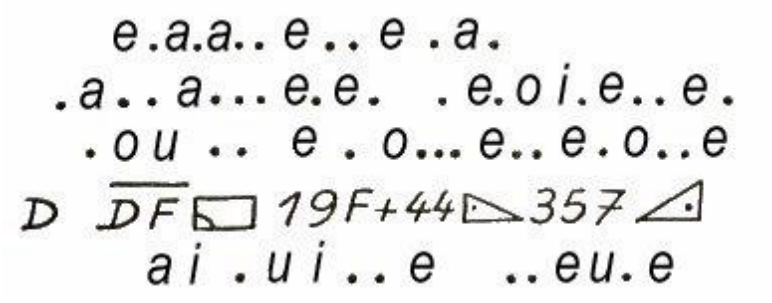

De asemenea, adeseori, conform obiceiului său, se culca pe burtă în iarba înaltă şi medita ceasuri întregi. Avea tot timpul.

Viitorul îi aparținea.

Cu o răbdare admirabilă, Beautrelet se ducea de la Sena la mare şi de la mare la Sena, depărtându-se treptat, întorcându-se şi neabandonând terenul, decât atunci când, teoretic, nu mai avea nici o şansă să obțină cea mai mică informație.

În felul acesta studia, scruta Montivilliers, Saint-Romain, Octeville şi Gonneville.

Seara bătea la uşa țăranilor şi le cerea adăpost. După masă, fumau împreună şi stăteau la taifas. Beautrelet îi punea pe țărani să istorisească poveştile ce şi le spuneau la clacă, iarna. Şi mereu aceeaşi întrebare vicleană:

— Dar Acul, Legenda Acului?... Nu o ştiți?

— Nu, nu... n-am auzit de ea...

— Ia gândiți-vă bine... Un basm de la o bunică... ceva în care e vorba de un ac...

Nimic. Nici o legendă, nici o amintire. Şi Beautrelet pleca cu nădejde mai departe.

Într-o zi, trecu prin frumosul sat Saint-Jouin, care domina marea, şi coborî în haosul de stânci prăbuşite de pe țărm.

Apoi se sui din nou pe platou şi o luă spre valea Bruneval, spre capul Antifer, spre micul pârâu de la Belle-Plage. Umbla vesel şi uşor, puțin cam obosit, dar fericit de viață, atât de fericit, încât aproape că-l uitase şi pe Lupin, şi misterul Acului, şi pe Victoire, şi pe Sholmes, şi nu se mai interesa decât de aspectele peisajului, de cerul albastru, de marea întinsă de smarald, scăpărătoare sub razele soarelui.

Deodată îl intrigară nişte povârnişuri drepte şi nişte rămăşiţe de ziduri de cărămizi, în care i se păru că recunoaşte urmele unei tabere romane. Apoi zări un soi de mic castel, imitat după un fort antic, şi care se afla situat pe un promontoriu sfârtecat, bolovănos şi aproape desprins de țărmul râpos. Deasupra porții ogivale, închisă cu o broască veche şi ruginită, el citi cuvintele:

Fortul Fréfossé[13]

Beautrelet nu încercă să intre, ci luând-o la dreapta, o apucă – după ce coborâse o mică pantă – pe o potecă care şerpuia pe un dâmb prevăzut cu o balustradă de lemn. La capăt, se afla o grotă de proporții minuscule, care forma un soi de gheretă în vârful stâncii şi era săpată într-o stâncă abruptă care intra drept în mare.

Un om abia putea sta în picioare în mijlocul grotei. Pe pereți, se încrucişau tot felul de inscripții. O gaură aproape pătrată, săpată în acelaşi rând cu piatra, forma o ferestruică în partea dinspre uscat, în fața fortului Fréfossé, a cărui coroană crenelată se vedea la o distanță de treizeci sau patruzeci de metri. Beautrelet îşi aruncă desaga şi se aşează. Ziua fusese grea şi obositoare. Isidore adormi la moment.

Vântul proaspăt care circula prin grotă, îl dezmetici. El rămase câteva minute nemişcat şi aiurit, cu ochii rătăciți. Încercă să cugete şi să-şi revină după somn. Dar tocmai în momentul când. ceva mai dezmeticit, voi să se ridice, avusese impresia că ochii săi, holbați subit, priveau ceva. Un fior îl scutură. Mâinile i se crispară, şi el simți stropi de sudoare formându-i-se la rădăcina părului.

— Nu... nu..., îngăimă el... e un vis, o halucinație... Ce naiba, să fie cu putință?

Îngenunche brusc şi se aplecă. Două litere uriaşe, fiecare de aproape un metru, apărură în fața sa, gravate în relief, în granitul solului.

Aceste două litere, sculptate grosolan, şi pe care secolele, uzându-le, le rotunjiseră colțurile şi le înverziseră suprafața, cele două litere erau un D şi un F.

Un D şi un F! Miracol fantastic! Un D şi un F, – adică tocmai două litere din document!

A! Beautrelet n-avusese nici măcar nevoie să-l consulte, spre a-şi evoca grupul de litere din rândul al patrulea, rândul cu măsuri şi indicații!

Le cunoştea atât de bine! Erau înscrise pentru totdeauna în fundul ochilor săi, încrustate pe vecie în însăşi substanța creierului său!

---

[13] Fortul Fréfossé poartă numele unui domeniu vecin, de care aparținea. A fost distrus câțiva ani mai târziu, cu aprobarea autorităților militare, datorită secretelor dezvăluite de această carte.

El se ridică, coborî drumul povârnit, sui spre vechiul fort, se agăță de ghimpii parmalâcului şi se îndreptă repede spre un cioban, a cărui turmă păştea pe un islaz de pe o ondulație a platoului.

— Grota de colo... grota de colo...

Buzele îi tremurau şi el căuta cuvinte pe care nu le găsea.

Ciobanul se uită la el încremenit. În cele din urmă, Beautrelet repetă:

— Da, grota de colo... grota aceea... la dreapta fortului... Are vreun nume?

— Negreşit! Toți cei din Étretat spun că e a Domnişoarelor.

— Cum?... Ce?... Ce spui?

— Păi da... Camera Domnişoarelor...

Isidore fusese cât pe-aici să-i sară de gât, ca şi cum întregul adevăr se afla în omul acesta şi ca şi cum ar fi nădăjduit că va putea să-l smulgă dintr-însul cu o smucitură...

Domnişoarele! Unul din cuvintele cunoscute din document!

Un vânt de nebunie îl scutură pe Beautrelet şi-l făcu să se clatine. Şi deodată simți că vântul se întețeşte în jurul lui, că suflă ca o viforniță sălbatică care vine din depărtări, care vine din pământ, care vine din toate părțile, şi-l biciuieşte cu răbufniri violente de adevăr...

Înțelegea! Documentul îi apărea în înțelesul lui adevărat! Camera Domnişoarelor... Étretat...

„Asta e...!" îşi zise el, cu mintea năpădită de lumină. „Nu poate fi decât asta. Dar cum de n-am ghicit-o până acum?"

Ciobanul îşi fluieră dulăul şi se depărtă.

Rămas singur, Beautrelet se întoarse spre fort. După ce trecu de dânsul se trânti deodată la pământ şi rămase ghemuit lângă un zid. Şi îşi zise, frecându-şi mâinile:

„Am înnebunit?... Dacă mă vede el? Dacă mă văd complicii lui? De un ceas umblu pe aici...".

Nu se mai mişcă. Soarele asfințise. Noaptea cobora încet-încet, ştergând contururile lucrurilor.

Atunci, cu gesturi mici şi invizibile, culcat pe burtă, târându-se, alunecând, Beautrelet înaintă spre unul din capetele promontoriului, până la marginea extremă a țărmului. Cu mâinile întinse înainte, dădu la o parte tufişuri de iarbă, şi capul său ieşi deasupra abisului.

În fața lui aproape la nivel cu râpa pe care se afla, în plină mare, se înălța o stâncă enormă, de vreo optzeci de metri înaltă, obelisc colosal, fixat pe o bază largă de granit, care se zărea la nivelul apei şi se înălța apoi până-n vârf, ca un dinte gigantic de monstru marin. Alb ca şi râpa, de un alb cenuşiu şi murdar, înspăimântătorul monolit era vărgat cu linii orizontale, săpate cu silex şi pe care se vedeau efectele lente ale secolelor, care îngrămădiseră unele peste altele straturi de calcar şi straturi de nisip.

Ici şi colo câte o spărtură, o crăpătură şi în locurile acestea un pic de pământ, iarbă şi foi.

Şi toate acestea făceau impresia de ceva puternic, solid, formidabil, de ceva indestructibil, împotriva căruia asaltul furios al valurilor şi furtunilor nu putea face nimic. Toate acestea păreau definitive, imanente, grandioase, cu toate că râpele înalte care dominau monolitul, erau şi ele impunătoare, şi obeliscul părea imens, cu toată imensitatea spațiului în care se înălța.

Unghiile lui Beautrelet se înfipseră în pământ ca ghiarele unei fiare gata să se năpustească asupra prăzii sale. Ochii săi pătrunseră prin coaja aspră a stâncii, în pielea sa, în carnea sa, dacă se poate spune astfel. El o atingea, o pipăia, lua cunoştință de ea şi intra în posesia ei...

Zarea se împurpura de toate focurile soarelui dispărut, şi nori lungi, înflăcărați, nemişcați pe cer, formau peisaje magnifice, lagune ireale, câmpii în flăcări, păduri de aur, lacuri de sânge, o întreagă fantasmagorie aprinsă, calmă.

Albastrul cerului se întunecă. Venus se aprinse pe cer cu o strălucire minunată apoi alte stele apărură, timide încă.

Şi Beautrelet, subit, îşi închise ochii şi strânse convulsiv la frunte brațele îndoite. Acolo – oh, i se păru că va muri de bucurie, atât de crud îi strângea inima emoția acestei clipe – acolo, aproape în vârful Acului de la Étretat, dedesubtul vârfului extrem, în jurul căruia zburau pescăruşi, o dâră de fum care ieşea dintr-o crăpătură, ca dintr-un coş invizibil, o dâră de fum se suia în spirale lente în aerul calm al amurgului.

CAPITOLUL IX SESAM, DESCHIDE-TE

Stânca din Étretat era ascuțită ca un ac şi găurită pe dinăuntru! Aceasta era explicația termenului „Acul scobit”.

Fenomen al naturii? Scobitură produsă de cataclisme interioare sau de efortul nesimțit al mării care spumegă, al ploii care se infiltrează? Sau mai degrabă opera supraomenească, executată de oameni, gali, celți, oameni preistorici? întrebări fără dezlegare, neîndoielnic. Dar ce importanță avea? Esențialul era acesta. Acul era scobit.

La patruzeci sau cincizeci de metri depărtare de bolta arcuită, care se numeşte poarta d'Aval şi care se ridică în vârful dâmbului, ca o cracă imensă de copac, spre a prinde rădăcină în stâncile din mare, se ridică un con calcaros, gigantic, şi conul acesta nu e decât o bonetă ascuțită de coajă, aşezată deasupra unui vid!

Revelație nemaipomenită! După Lupin, iată că şi Beautrelet reuşea să descopere cheia marii enigme, care a planat peste mai bine de douăzeci de secole! Cheie de importanță supremă pentru acela care o poseda odinioară, în epoca îndepărtată când hoardele de barbari năvăleau în vechiul continent! Cheie magică care deschide peştera ciclopică triburilor fugare! Cheie misterioasă care păzeşte poarta celui mai inviolabil azil! Cheie prestigioasă care dă stăpânire şi asigură preponderență!

Pentru motivul că a cunoscut această cheie, Cezar poate îngenunchea Galia. Pentru motivul că au cunoscut-o, normanzii se statornicesc în ținut, şi de aici, mai târziu, rezemați de acest punct de sprijin, cuceresc Sicilia, cuceresc Orientul, cuceresc Lumea Nouă!

Posesori ai secretului, regii Angliei domină Franța, o îngenunchează, o îmbucătățesc, se încoronează regi la Paris. Îl pierd şi fug în dezordine. Posesori ai secretului, regii Franței se întăresc, depăşesc limitele domeniului lor, întemeiază marea națiune şi devin strălucitori de glorie şi putere. Îl uită sau nu mai ştiu să se folosească de el, şi-i pândeşte moartea, surghiunul, căderea.

Un regat invizibil în mijlocul apelor şi la zece brațe de pământ!... O fortăreață neştiută, mai înaltă decât turnurile catedralei Notre-Dame şi construită pe o temelie de granit mai largă decât o piață publică... Ce forță şi ce siguranță! De la Paris la mare, pe Sena. Acolo, la Havre, oraş nou, oraş necesar. Şi la şapte leghe depărtare de acolo, Acul scobit... nu este oare cel mai inexpugnabil azil? Este un azil şi este totodată şi o formidabilă ascunzătoare. Toate comorile regilor, sporite din veac în veac, tot aurul Franței, tot ce se stoarce poporului, tot ce se ia clerului, toată prada adunată pe câmpurile de bătălie ale Europei, toate acestea sunt adunate în peştera regală. Monezi de aur, galbeni strălucitori, ducați, fiorini, guinee, şi pietre scumpe, şi giuvaeruri şi diamante, toate sunt acolo. Cine să le descopere? Cine să pătrundă vreodată secretul de nepătruns al Acului? Nimeni.

Ba da. Lupin.

Şi Lupin devine astfel acea ființă cu adevărat disproporționată pe care o

cunoaştem, acel miracol cu neputință de explicat, atâta vreme cât adevărul rămâne în umbră. Oricât de nesfârşite ar fi resursele geniului său, ele nu pot ajunge pentru lupta ce-o susține împotriva societății. Îi trebuie altele, mai materiale. Îi trebuie adăpostul sigur, certitudinea nepedepsirii, pacea care îngăduie executarea planurilor sale.

Fără Acul scobit, Lupin nu poate fi înțeles, e un mit şi un personaj de roman, fără nici o legătură cu realitatea!

Stăpân al secretului, şi încă, al cărui secret! El e un om ca toți ceilalți, simplu, dar care ştie să mânuiască în chip superior arma extraordinară ce i-a fost dăruită de soartă.

Prin urmare, Acul e scobit, faptul acesta e indiscutabil. Rămâne doar de ştiut, cum se putea pătrunde într-însul. Pe mare evident. Probabil că dinspre larg avea o crăpătură, prin care puteau pătrunde bărcile în anumite ore ale fluxului.

Dar dinspre uscat?

Până la lăsarea nopții Beautrelet rămase suspendat deasupra abisului, cu ochii ațintiți asupra masei de umbră pe care o forma piramida, cugetând, meditând cu tot efortul cugetului său.

Apoi coborî spre Étretat, îşi alese un hotel modest, mâncă ceva, se sui în camera sa şi desfăcu documentul.

Pentru el, acum nu mai era decât o jucărie să descopere înțelesul documentului. Din primul moment observă că cele trei vocale ale cuvântului Étretat se aflau în prima linie, în ordine şi cu intervalele necesare. Această primă linie se stabilea deci în modul următor:

e . a . a . . é t r e t a t . a . .

Ce cuvinte puteau preceda cuvântul Étretat? Cuvinte, fără îndoială, care se refereau la situația Acului în raport cu satul Étretat. Or, Acul se afla dincolo de Étretat, de vale. Beautrelet căută, şi putu înscrie după câteva minute:

En aval d'Étretat . a . .
(Mai jos de Étretat . a . .)

Al doilea rând era acela în care se afla cuvântul *des Demoiselles* (Domnişoarelor), şi cum Beautrelet constată imediat, din aranjamentul vocalelor dinaintea acestui cuvânt, că nu putea fi vorba decât de *la chambre* (camera), el notă cele două fraze:

En aval d'Étretat – La chambre des Demoiselles.
(Mai jos de Étretat – camera Domnişoarelor.)

Avusese mai multă bătaie de cap cu al treilea rând, şi numai după ce dibui în diverse feluri, îşi aduse aminte situația, nu departe de Camera Domnişoarelor, a castelului construit în locul fortului Fréfossé, şi el reuşi în cele din urmă să reconstituie documentul în modul următor:

En aval d'Étretat – la chambre des Demoiselles – Sous le fort de Fréfossé –

Aiguille creuse.

(Mai jos de Étretat – camera Domnişoarelor – Sub fortul Fréfossé – Acul scobit.)

Acestea erau cele patru mari formule, formulele esențiale şi generale ce trebuiau cunoscute. Cu ajutorul lor, posesorul cheii se îndrepta mai jos de Étretat, intra în Camera Domnişoarelor, trecea după toate probabilitățile sub fortul Fréfossé, şi ajungea la Acul scobit.

În ce mod? Grație indicațiilor şi măsurilor care alcătuiau rândul al patrulea.

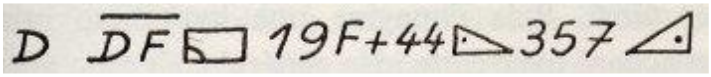

Acestea, evident erau formule mai speciale, destinate la căutarea intrării, prin care se pătrundea, şi a drumului care ducea la Acul scobit.

Beautrelet presupuse imediat – consecință logică a documentului – că dacă exista realmente o comunicare directă între pământ şi obelisc, subterana trebuia să plece din Camera Domnişoarelor, să treacă sub fortul Fréfossé, să coboare drept în jos cele o sută de metri ale dâmbului, şi printr-un tunel practicat sub stâncile mării, să ajungă la Acul scobit.

Intrarea subteranei? Nu erau oare cele două litere D şi F, sculptate atât de categoric, care o desemnau, care o deschideau poate, grație unui mecanism ingenios?

În după-amiaza următoare, Isidore se sui pe dâmb. Deghizat ca matelot, părea şi mai tânăr acum şi făcea impresia unui băiețandru de doisprezece ani, grație pantalonilor prea scurți şi tricoului de baie.

De cum intră în grotă, îngenunche în fața literelor. O decepție îl aştepta. Degeaba bătu, le împinse, manipulă în toate direcțiile; ele nu se mişcară. Ba, Beautrelet îşi dădu chiar seama – şi asta cu destulă repeziciune – că literele nici nu se puteau mişca, şi că prin urmare nu depindeau de nici un mecanism. Cu toate acestea... cu toate acestea aveau o semnificație! Din informațiile luate de el în sat, rezulta că nimeni nu putuse să-şi explice prezența lor, şi că abatele Cochet, în prețioasa lui carte asupra localității Étretat[14], studiase şi el zadarnic acest mic rebus.

O idee îl fulgeră subit, atât de rezonabilă, atât de simplă, încât Beautrelet nu se îndoi un moment de justețea ei. Acest D şi acest F nu erau oare inițialele celor mai importante două cuvinte din document, cuvinte care reprezintă – împreună cu Acul scobit – stațiunile esențiale ale căii de urmat: Camera Domnişoarelor şi fortul Fréfossé. Exista o corelație prea strânsă, spre a fi doar o simplă întâmplare.

În cazul acesta, problema se prezenta în felul următor:

Grupa DF reprezenta relația ce există între camera Domnişoarelor şi fortul Fréfossé; litera izolată D care începe rândul, reprezintă Domnişoarele, adică grota în care trebuie să te postezi întâi; iar litera izolată F, care se află la

---

[14] Originile localității Étretat – În cele din urmă, abatele Cochet pare a trage concluzia că cele două litere sunt inițialele unui trecător. Revelațiunile pe care le dăm aici, demonstrează eroarea acestei supoziții.

mijlocul rândului, reprezintă Fréfossé, adică intrarea probabilă a subteranei.

Între aceste diverse semne, rămân două: un soi de dreptunghi inegal, însemnat cu o linie în stânga jos, şi cifra 19, semne care – după toate probabilităţile – indică acelora care se află în grotă, mijlocul de a pătrunde sub fort.

Forma acestui dreptunghi îl intrigă pe Isidore. Se afla oare în jurul lui, pe pereţi, sau cel puţin în raza ochilor săi, o inscripţie, un lucru oarecare în formă dreptunghiulară?

Căută vreme îndelungată şi era pe punctul să renunţe la calea aceasta când ochii săi întâlniră mica deschizătură găurită în stânga şi care părea o fereastra de odaie. Or, marginile acestei deschizături aveau exact forma unui dreptunghi zgrunţuros, inegal, grosolan, totuşi un dreptunghi. Beautrelet constată imediat că, punându-şi picioarele unul pe D şi celălalt pe F – şi astfel se explicau cele două linii ce se găseau deasupra celor două litere din document, – se afla exact la înălţimea ferestrei.

Se aşează deci în acest loc şi privi. Cum fereastra – după cum am mai spus – se afla îndreptată spre uscat, se vedea mai întâi poteca ce lega grota de pământ, apoi se vedea baza însăşi a ridicăturii de pământ, pe care se afla ridicat fortul.

Spre a încerca să vadă fortul, Beautrelet se înclină spre stânga, şi atunci înţelese el semnificaţia liniei rotunjite, a virgulei care se afla în partea de jos şi din stânga a dreptunghiului: jos, la stânga ferestrei, o bucată de silex ieşea în afară, şi extremitatea acestei bucăţi se încovoia ca o ghiară. Făcea impresia unei ţinte de tras la semn.

Şi dacă puneai ochiul în această ţintă, privirea îmbrăţişa, pe panta ridicăturii de pământ din faţă o suprafaţă de teren destui de restrânsă şi aproape pe de-a-ntregul ocupată de un vechi zid de cărămizi, rămăşiţă a vechiului fort.

Beautrelet dădu fuga la zidul acesta, lung de vreo zece metri şi a cărui suprafaţă era năpădită de ierburi şi plante. Nu găsi nici un indiciu.

Totuşi, cifra 19 din document?

Se întoarse în grotă, scoase din buzunar un mosor de aţă şi un metru de muşama pe care le avea la dânsul, înnodă aţa de unghiul silexului, legă o pietricică la al nouăsprezecelea metru şi o azvârli. Pietricica de-abia ajunse la capătul potecii.

„Idiot ce sunt!” îşi zise Beautrelet. „Pe vremea aceea se măsura oare cu metrul? 19 înseamnă 19 prăjini”.

După ce făcu calculul, numără treizeci şi şapte de metri de aţă, făcu un nod şi pe dibuite căută pe zid punctul exact unde nodul format la treizeci şi şapte de metri depărtare de fereastra Domnişoarelor atinge zidul vechiului fort Fréfossé. După câteva clipe, punctul de contact se stabili. Cu mâna rămasă liberă, Beautrelet îndepărtă frunzele crescute printre cărămizi.

Un strigăt îi ieşi din piept. Nodul pe care-l ţinea în vârful degetului arătător, se afla în centrul unei cruciuliţe sculptate în relief pe o cărămidă.

Or, semnul care urma după cifra 19 pe document, era o cruce!

Beautrelet trebui să se stăpânească cu toată voinţa, spre a-şi domina emoţia care-l covârşea. Grăbit, cu degetele crispate, apucă crucea şi apăsând-o, o învârti cum se învârtesc spiţele unei roţi. Cărămida se clătină. El îşi îndoi strădania: şi deodată, se produse ca o descărcare, ca un zgomot

de lacăt care se deschide, şi în dreapta cărămizii, pe o întindere de un metru, zidul se învârti şi deschise gaura unei subterane.

Ca un nebun, Beautrelet apucă poarta de fier în care cărămizile erau înţepenite, o trase cu violenţă şi o închise. Uimirea, bucuria, spaima de a fi surprins, îi schimonoseau faţa. Avu viziunea grozavă a tuturor celor ce se petrecuseră aici, în faţa acestei porţi, în decurs de douăzeci de secole, imaginea tuturor personajelor iniţiate în marele secret, care pătrunseseră prin uşa aceasta... Celţi, gali, romani, normanzi, englezi, francezi, baroni, duci, regi şi, după ei, Arsène Lupin... Lupin... şi după Lupin, eu, Beautrelet... Simţi că-şi pierde minţile. Pleoapele i se băteau. Căzu leşinat...

Misiunea sa era terminată, cel puţin misiunea pe care o putea îndeplini singur, cu resursele de care dispunea.

Seara, scrise şefului Siguranţei o scrisoare lungă, în care îi raportă fidel rezultatul anchetei sale şi-i destăinui secretul Acului scobit. Totodată, îi cerea ajutor pentru desăvârşirea operei.

În aşteptarea răspunsului, petrecu două nopţi consecutive în Camera Domnişoarelor. Le petrecu zguduit de teamă, cu nervii scuturaţi de o groază pe care o sporeau zgomotele nopţii... În tot momentul, i se părea că vede umbre care se îndreptau spre el. Se ştia despre prezenţa sa în grotă... şi veneau... şi-l sugrumau...

În prima noapte, nu se mişcă nimic. Dar într-a doua, la lumina stelelor şi a unei semiluni subţiri, văzu uşa deschizându-se şi siluete ieşind din tenebre. Numără două, trei, patru, cinci...

I se păru că aceşti cinci oameni duceau poveri destul de grele. Ei o luară de-a dreptul peste câmp până la şoseaua ce duce spre Havre şi Beautrelet distinse zgomotul unui automobil care se depărta.

Beautrelet se întoarse şi merse de-a lungul unei mari ferme. Dar la cotitura drumului, n-avusese decât timpul să escaladeze un taluz şi să se ascundă îndărătul arborilor. Pe drum treceau alţi oameni încărcaţi cu pachete. Şi după două minute, dudui alt automobil.

De astă dată, n-avusese forţa să se întoarcă la postul său, şi se dusese să se culce.

Când se trezi, chelnerul hotelului îi aduse o scrisoare. Beautrelet o deschise. Era cartea de vizită a lui Ganimard.

— În sfârşit! exclamă Beautrelet care – după o activitate atât de intensă şi de grea – simţea realmente nevoia unui ajutor.

Se repezi la Ganimard cu mâinile întinse. Inspectorul general le luă.

— Eşti un om şi jumătate, băiete!

— A! răspunse Beautrelet. Întâmplarea m-a ajutat.

— Nu există întâmplare când e vorba de el, accentua inspectorul care, de câte ori vorbea de Lupin avea un aer solemn şi nu-i pronunţa niciodată numele.

Apoi Ganimard se aşeză:

— Aşadar, am pus mâna pe el?

— În tot cazul, îi cunoaştem vizuina, castelul în care s-a ascuns, dar asta nu trebuie să ne facă să uităm că Lupin e Lupin. El poate să scape. Acul scobit din Étretat nu poate însă.

— De ce presupui că ar putea să scape? întrebă Ganimard neliniştit.

— Cum să nu presupunem că va voi să scape? Nimic nu dovedeşte că se

află în acest moment în Acul scobit. În noaptea aceasta, au ieşit de acolo unsprezece complici ai săi. Poate să fi fost şi el unul din aceşti unsprezece.

Ganimard medită:

— Ai dreptate. Esențialul este Acul scobit. Pentru rest, să sperăm că şansa ne va favoriza. Şi acum să stăm de vorbă.

Îşi reluă, vocea gravă, aerul său de importanță convinsă şi pronunță:

— Dragă Beautrelet, am ordin să-ți recomand, în privința afacerii, cea mai absolută discreție.

— Ordin din partea cui? întrebă Beautrelet glumind. Din partea prefectului poliției?

— Ceva mai sus.

— Preşedintele consiliului?

— Mai sus.

— Drace!

Ganimard coborî glasul:

— Beautrelet, vin de la Elysée. Afacerea aceasta este considerată ca un secret de stat şi de o extremă gravitate. Sunt motive serioase pentru ca această citadelă invizibilă să rămână necunoscută... din motive strategice mai ales... Acul scobit poate deveni un centru de aprovizionare, o magazie de pulbere sau de proiectile recent inventate, – mai ştiu eu? Arsenalul necunoscut al Franței.

— Dar cum poate să spere cineva că se va păstra un asemenea secret? Pe vremuri nu-l deținea decât un singur om, regele. Astăzi, suntem de pe acum câțiva care-l cunoaştem, fără a mai vorbi de banda lui Lupin.

— Ehei, numai zece ani, numai cinci ani de tăcere să obținem!...

— Dar pentru a putea pune mâna pe această citadelă, pe acest viitor arsenal, el trebuie atacat, trebuie scos Lupin dintr-însul, şi asta nu se poate face fără zgomot.

— Evident, se va ghici ceva, dar nu se va şti.

— Foarte bine! Care este planul dumneavoastră?

— În două cuvinte, iată-l. În primul rând, dumneata nu eşti Isidore Beautrelet şi nu e vorba de Arsène Lupin. Dumneata eşti şi rămâi un băiețandru din Étretat, care – plimbându-se – surprinde nişte indivizi care ieşeau dintr-o subterană. Dacă nu mă înşel, dumneata presupui existența unei scări care străbate dâmbul?

— Dar, sunt mai multe asemenea scări de-a lungul coastei. Aşa, la dreapta satului Étretat, mi s-a semnalat – în fața localității Benouville – scara Preotului, cunoscută de toți cei care se scaldă aici.

— Prin urmare, jumătate din oamenii mei şi cu mine plecăm călăuziți de dumneata. Eu intru singur, sau însoțit, asta rămâne de văzut. În tot cazul, atacul îl dăm pe aici. Dacă Lupin nu este în Acul scobit, punem o capcană în care – într-o zi sau alta – se va prinde. Dacă este acolo...

— Dacă este acolo, domnule Ganimard, Lupin va fugi din Acul scobit pe partea cealaltă, care se află în fața mării.

— În cazul acesta, va fi arestat imediat, de cealaltă jumătate a oamenilor mei.

— Da, dar dacă – după cum presupun – ați ales momentul când marea e în reflux, lăsând descoperită temelia Acului, fugărirea va fi publică, din moment ce va avea loc în fața tuturor pescarilor şi pescăriților de crevete şi

scoici, care mişună pe stânci.

— Tocmai de aceea voi alege ora când marea va fi în flux.

— În cazul acesta, va fugi cu barca.

— Dar cum eu voi avea o duzină de bărci de pescari, fiecare comandată de unul din oamenii mei, va fi prins.

— Afară doar dacă nu va trece printre bărcile dumneavoastră, ca un peşte printre găurile plasei.

— Se poate. Dar atunci îl scufund.

— Cum asta? Cu tunul?

— Evident! În momentul acesta se află la Havre un torpilor. La o telegramă dată de mine, se va afla la ora indicată, în împrejurimile Acului.

— Ce mândru ar fi Lupin! Un torpilor!... După cum văd, domnule Ganimard, aţi prevăzut tot. Nu mai avem decât să ne punem în mişcare. Când dăm asaltul?

— Mâine. În plină zi, în timpul fluxului, la orele 10 fix.

Sub aparenţa sa de veselie, Beautrelet ascundea o teamă profundă. Până a doua zi, nu dormi, zămislind planurile cele mai impracticabile.

Ganimard îl părăsise, spre a se duce la vreo zece kilometri depărtare de Étretat, la Yport, unde – prudent – dăduse întâlnire oamenilor săi şi unde angaja douăsprezece bărci de pescari, în vederea – zicea el – unor sondaje de-a lungul coastelor.

La orele 9 şi trei sferturi, escortat de doisprezece vlăjgani zdraveni, se întâlni cu Isidore la capătul de jos al drumului care suie spre dâmb. La orele 10 fix, ajunseră în faţa zidului de cărămizi. Era momentul decisiv.

— Dar ce e cu tine, Beautrelet? Eşti verde? rânji Ganimard, tutuindu-l pe tânăr cu ironie.

— Dar tu, Ganimard, tu nu te vezi? ripostă Beautrelet. Ai jura că ţi-a sosit ceasul din urmă.

Trebuiră să se aşeze şi Ganimard sorbi câteva înghiţituri de rom.

— Nu e trac, zise el, dar fir-ar să fie! Mare emoţie! Ori de câte ori trebuie să pun mâna pe el, mă pişcă la măruntaie. Ei, dar acum deschideţi! Nu e nici o primejdie să fim văzuţi?

— Nu. Acul scobit e mai jos decât dâmbul, şi afară de asta ne aflăm îndărătul unei ridicături de pământ.

Beautrelet se apropie de zid şi apăsă cărămida. Descărcarea se produse, şi intrarea în subterană apăru.

La lumina felinarelor pe care le aprinseră, văzură că subterana era tăiată în formă de boltă, şi că bolta – ca şi de altfel solul – era complet acoperită de cărămizi.

Merseră câteva secunde, şi imediat avură în faţa lor o scară. Beautrelet numără patruzeci şi cinci de trepte – trepte de cărămidă – pe care acţiunea lentă a paşilor le scobise la mijloc.

— Afurisit! bodogăni Ganimard care se afla în frunte şi care se opri. O uşă!

— Drace! murmură Beautrelet uitându-se la ea. Şi nu e deloc uşor de dărâmat. Un bloc de fier...

— Ne-am ars, zise Ganimard n-are nici măcar broască.

— O poartă e făcută să se deschidă, şi dacă aceasta n-are broască, probabil că e un secret pentru deschiderea ei.

— Dar cum nu cunoaştem acest secret...

— Eu îl voi cunoaşte.

— Cu ajutorul cui?

— Cu ajutorul documentului. Al patrulea rând nu are alt scop decât să rezolve dificultăţile în momentul când se prezintă. Şi soluţia e uşoară, dat fiind că e scrisă nu spre a deruta, ci spre a ajuta pe cei care caută.

— Uşoară?... Nu sunt de părerea dumitale! exclamă Ganimard, desfăcând documentul... Numărul 44 şi un triunghi însemnat cu un punct în stânga, asta mi se pare mai degrabă obscur.

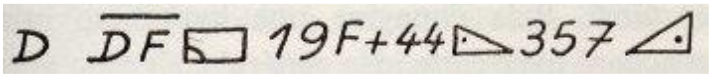

— Da' de unde! Da' de unde! Uitaţi-vă la uşă. Veţi vedea că e ferecată, în cele patru colţuri, cu plăci de fier în formă de triunghi, şi că aceste plăci sunt fixate cu cuie mari. Luaţi placa din stânga jos şi învârtiţi cuiul care se află în colţ... Sunt nouă şanse contra una că vom nimeri bine.

— Dumneata ai nimerit-o pe a zecea! zise Ganimard după ce încercă.

Cu glasul coborât şi meditând, Beautrelet continuă:

— Să vedem... Ganimard şi cu mine ne aflăm aici, amândoi, pe ultima treaptă a scării... sunt 45 de trepte... De ce 45 când cifra documentului indică 44... Coincidenţă?... Nu... În toată afacerea aceasta n-a fost niciodată coincidenţă, cel puţin involuntară. Fii drăguţ te rog, Ganimard, şi suie-te o treaptă mai sus... Aşa! Rămâi pe această a 44-a treaptă! Şi acum voi învârti cuiul de fier. Şi uşa se va mişca...

Şi într-adevăr poarta cea grea se învârti în ţâţâni. În faţa lor apăru o peşteră, destul de spaţioasă.

— Trebuie să ne aflăm exact sub fortul Fréfossé, zise Beautrelet. Acum am străbătut diversele straturi de pământ. S-a sfârşit cu cărămizile. Ne aflăm în plină masă calcaroasă.

Încăperea era luminată vag de o dâră de lumină care venea din capătul celălalt. Apropiindu-se, văzură că era o crăpătură a dâmbului, făcută într-o ieşitură a peretelui şi care forma un fel de punct de observaţie. În faţa lor, la cincizeci de metri, apărea din valuri blocul impresionant al Acului scobit. La dreapta, foarte aproape, se afla arcul boltit al porţii d'Aval, iar la stânga, foarte departe, încheind curba armonioasă a unei vaste văi, altă boltă, mai impozantă, se decupa din dâmb, aşa-zisă Manneporte (magna porta), atât de mare încât o corabie ar fi putut trece prin ea, cu catargele în sus şi cu toate pânzele umflate. În spate, pretutindeni, marea.

— Nu văd flotila noastră, zise Beautrelet.

— Nici nu se poate, zise Ganimard. Poarta d'Aval ne ascunde toată coasta de la Étretat şi Yport. Dar colo, în larg, linia cea neagră, în rând cu apa...

— Ei bine?...

— Ei bine, acolo este flota noastră de război. Torpilorul nr. 25. Şi acum să mai poftească Lupin să fugă... dacă vrea să cunoască peisajele submarine!

O rampă arătă începutul scării, lângă spărtură. Începură să coboare. Din când în când, o ferestruică găurea peretele şi de fiecare dată zăreau Acul scobit, a cărui înfăţişare părea din ce în ce mai gigantică. Puţin înainte de a ajunge la nivelul apei, ferestrele încetară şi bâjbâiră prin întuneric.

Isidore număra treptele cu glas tare. La a 358-a, ajunseră într-un culoar mai larg, pe care-l astupa o nouă poartă de fier, ferecată cu plăci şi cuie.

— Cunoaştem noi asta, zise Beautrelet. Documentul ne dă numărul 357 şi un triunghi cu punct în dreapta. N-avem decât să reîncepem operaţia.

A doua poartă se supusese ca şi cea dintâi. Un lung, foarte lung tunel se înfăţişă înaintea lor, luminat de lumina vie a lămpilor atârnate de tavan. Pereţii erau umezi şi stropi de apă cădeau pe jos, astfel că – de la un capăt la celălalt, pentru a facilita mersul, se pusese un adevărat trotuar de scânduri.

— Acum trecem pe sub mare, zise Beautrelet. Vii, Ganimard?

Inspectorul se aventură în tunel, păşi pe scândurile de lemn şi se opri în faţa unei lămpi pe care o desprinse din tavan:

— Obiectele datează probabil din Evul Mediu, dar luminatul e modern. Domnii aceştia se luminează cu lămpi incandescente.

Îşi continuă drumul. Tunelul se sfârşea într-o altă grotă de proporţii mai mari, unde se zăreau, în faţă, primele trepte ale unei scări care suia.

— Acum începe urcuşul în Acul scobit, zise Ganimard. Acum e mai grav.

Dar unul din oamenii săi îl strigă:

— Şefule! Mai e o scară, aici, la stânga.

Şi imediat după aceea, descoperiră o a treia scară la dreapta.

— Drace! murmură inspectorul. Situaţia se complică. Dacă o luăm pe aici, ei or să fugă pe dincolo!

— Să ne despărţim! propuse Beautrelet.

— Nu, nu... În felul acesta am fi prea puţini... E mai bine ca unul din noi să plece în recunoaştere.

— Eu, dacă vrei...

— Dumneata, Beautrelet, fie. Eu voi rămâne cu oamenii mei... În felul acesta, n-avem să ne temem de nimic. Poate să mai fie şi alte drumuri decât acela care l-am urcat noi prin dâmb şi multe alte drumuri de-a curmezişul Acului scobit. Cert este însă că între dâmb şi Ac nu există altă comunicaţie decât tunelul. Prin urmare, prin grota aceasta trebuie trecut. Prin urmare, mă instalez aici până la întoarcerea dumitale. Du-te, şi prudenţă!...

Isidore dispăru repede pe scara din mijloc. La a 30-a treaptă, îl opri o uşă. Puse mâna pe clanţă şi apăsă. Uşa nu era încuiată.

Intră într-o sală care i se păru foarte joasă, atât de imensă era. Luminată de lămpi, susţinută de stâlpi groşi, între care se deschideau perspective adânci, sala aceasta avea probabil aceleaşi dimensiuni ca Acul scobit. Înăuntru se aflau o mulţime de lăzi, de obiecte, de mobile, de fotolii, de dulapuri, de bufete, de cufere, o îngrămădeală ca în subsolul unui negustor de antichităţi.

La dreapta şi la stânga sa, Beautrelet văzu deschizătura a două scări, aceleaşi fără îndoială care veneau din grota de jos. Ar fi putut deci coborî şi vesti pe Ganimard. Dar în faţa lui văzu o nouă scară care suia şi Beautrelet îşi urmă singur investigaţiile.

Încă treizeci de trepte. O uşă, apoi o sală mai puţin mare. Şi mereu, în faţă, o scară care urca.

Alte treizeci de trepte. O uşă. O sală mai mică...

Beautrelet înţelese planul lucrărilor executate în interiorul Acului. Era o serie de săli suprapuse şi prin urmare din ce în ce mai mici. Toate serveau drept magazii.

La a patra, nu mai era nici o balustradă. O lumină slabă se strecura prin crăpături, şi Beautrelet zări marea la vreo zece metri sub el.

În momentul acesta se simți atât de departe de Ganimard, că o teamă nelămurită începu să-l cuprindă şi trebui să-şi stăpânească nervii ca să n-o rupă la fugă.

Cu toate acestea nu-l amenința nici o primejdie, iar împrejurul lui tăcerea era atât de mare, încât Beautrelet se întrebă dacă nu cumva întregul Ac scobit fusese evacuat.

„La etajul următor, îşi zise el, mă voi opri".

Alte treizeci de trepte, apoi o uşă, aceasta mai uşoară, de aspect mai modern. O împinse binişor, gata s-o zbughească. Nimeni. Sala aceasta însă, se deosebea de celelalte din punct de vedere al destinației ei. Pe pereți, goblenuri; pe jos, covoare. Două dulapuri magnifice stăteau în față, încărcate cu argintărie. Micile ferestre practicate aveau geamuri.

În mijlocul încăperii, o masă bogat aşternută, cu o față de masă de dantelă cu fructiere pline de poame şi prăjituri, cu sticle de şampanie în frapiere, şi flori, risipă de flori.

În jurul mesei, trei tacâmuri.

Beautrelet se apropie. În şervete se aflau cartoane cu numele invitaților.

Beautrelet citi întâi: Arsène Lupin.

În față: doamna Arsène Lupin.

Luă al treilea carton şi tresări de uimire. Pe acesta era înscris propriul său nume: Isidore Beautrelet.

CAPITOLUL X COMOARA REGILOR FRANŢEI

O perdea fu dată la o parte:

— Bună ziua, dragă Beautrelet! Ai cam întârziat puțin. Noi luăm masa la 12 fix. Dar în sfârşit, câteva minute n-au nici o importanță... Dar ce este? Nu mă mai recunoşti? Atât de schimbat sunt?

În cursul luptei sale contra lui Lupin, Beautrelet avusese multe surprize şi se aştepta ca în clipa hotărâtoare a deznodământului să întâmpine încă multe emoții, dar lovitura pe care o primi de astă-dată, fusese cu totul neprevăzută. Ceea ce resimți, nu mai era uimire, ci încremenire, groază!

Omul pe care-l avea în fața lui, omul pe care toată forța brutală a evenimentelor îl obliga să-l ia drept Arsène Lupin, omul acesta era Valméras. Valméras! Proprietarul castelului Aiguille. Valméras! Acelaşi căruia îi ceruse ajutor împotriva lui Arsène Lupin. Valméras! Tovarăşul său de expediție la Crozant. Valméras! Curajosul amic care făcuse posibilă evadarea Raymondei, lovind sau făcându-se că loveşte, în umbra vestibulului, pe un complice al lui Lupin!

— Dumneata!... Dumneata eşti! bolborosi el.

— Şi de ce n-aş fi? se miră Lupin. Credeai că mă cunoşti definitiv pentru că m-ai văzut sub trăsăturile unui preot sau cu mutra unui Massiban? Ehei, când cineva şi-a ales poziția socială pe care o ocup eu, trebuie să se servească de micile sale talente de societate. Dacă Lupin n-ar putea fi, după pofta inimii, şi pastor al bisericii reformate, şi membru al Academiei de Inscripții, ar fi să-i plângem de milă. Or, Lupin, adevăratul Lupin, Beautrelet, este cel pe care-l ai înaintea ta! Uită-te bine, Beautrelet...

— Dar atunci... dacă dumneata eşti, atunci... domnişoara...

— Bineînțeles, Beautrelet, e chiar aşa cum ai spus...

Dădu din nou la o parte perdeaua, făcu un semn şi anunță:

— Doamna Arsène Lupin.

— A! îngăimă tânărul zăpăcit de tot... Domnişoara de Saint-Véran...

— Nu, nu! protestă Lupin. Doamna Arsène Lupin! Sau mai bine, dacă preferi, doamna Louis Valméras, soția mea cu cununie, după formele legale cele mai riguroase. Şi toate astea grație dumitale, scumpul meu Beautrelet.

Îi întinse mâna:

— Mulțumirile mele afectuoase... şi sper că nu-i cu supărare nici pentru dumneata.

Lucru ciudat, Beautrelet nu era supărat de fel. Nu se simțea nici umilit. Resimțea atât de puternic enorma superioritate a adversarului său, că nu roşea de faptul că fusese învins de el. Strânse deci mâna ce i se întindea.

— Doamna e servită.

Un servitor pusese pe masă o tavă încărcată cu mâncăruri.

— O să ne scuzi, Beautrelet, dar bucătarul meu e în concediu şi vom fi siliți să mâncăm numai răcituri.

Lui Beautrelet nu-i era foame de fel. Se aşeză totuşi, interesat la culme de atitudinea lui Lupin. Ce ştia acesta în definitiv? Îşi dădea el seama de

primejdia ce-l amenința? Ştia ori nu de prezența lui Ganimard şi a oamenilor săi?...

Şi Lupin continuă:

— Da, grație dumitale, dragă prietene. Hotărât, Raymonde şi cu mine ne-am iubit din prima zi. Chiar aşa, puiule... Răpirea Raymondei, captivitatea ei: mofturi; ne iubeam... Dar nici ea, nici eu de altfel n-am putut admite să se statornicească între noi una din legăturile acelea trecătoare care sunt la voia întâmplării. Situația era deci insolvabilă pentru Lupin. Nu era însă, dacă redeveneam Louis Valméras. Atunci, văzând că dumneata nu-mi dai pace şi că ai găsit castelul Aiguille, mi-a venit ideea să profit de încăpățânarea dumitale.

— Şi de naivitatea mea.

— O Doamne! Cine n-ar fi căzut în cursă?

— Cu alte cuvinte, grație concursului meu ai reuşit?

— Exact! Cine ar fi putut bănui că Valméras este Lupin, când Valméras era prietenul lui Beautrelet şi acelaşi Valméras smulsese din ghiarele lui Lupin pe aceea pe care Lupin o iubea? Şi a fost ceva delicios. O! Ce amintiri plăcute! Expediția la Crozant! Buchetele de flori găsite, aşa-zisa mea scrisoare de dragoste către Raymonde! Şi mai târziu, precauțiile pe care eu, Valméras, trebui să le iau împotriva mea, Lupin, înainte de căsătoria mea! Iar apoi, seara banchetului dumitale, când ai leşinat în brațele mele! O! Ce amintiri plăcute!...

Se făcu tăcere. Beautrelet se uită la Raymonde. Ea asculta pe Lupin, fără a spune o vorbă, şi se uita la dânsul cu ochi în care era dragoste, pasiune şi încă ceva, pe care tânărul nu-l putea defini, un fel de stingherire neliniştită şi un soi de tristețe tulbure.

Dar Lupin îşi întoarse ochii spre dânsa şi Raymonde îi surâse tandru.

Pe deasupra mesei, mâinile lor se împreunară.

— Ce zici de micul meu aranjament de aici, Beautrelet? întrebă Lupin... Are linie, nu este aşa? Nu pretind că e extrem de confortabil... Cu toate acestea, s-au mulțumit câțiva şi cu cele ce oferă această casă, şi nu dintre cei mai neînsemnați... Priveşte te rog lista câtorva din personajele care au fost proprietari ai Acului şi care au ținut la onoarea de a lăsa aici un semn al trecerii lor.

Pe pereți erau gravate următoarele cuvinte: Cezar, Carol cel Mare, Roll, Wilhelm Cuceritorul, Richard, rege al Angliei, Ludovic XI, Francisc, Henri IV, Ludovic XIV, Arsène Lupin.

— Cine se va înscrie după mine? întrebă el. Vai! Lista e încheiată. De la Cezar până la Lupin, – mai departe nu merge. Peste puțin, mulțimea anonimă va veni să viziteze ciudata citadelă. Şi când te gândeşti, că dacă n-ar fi fost Lupin, toate acestea ar îi rămas necunoscute de oameni! A! Beautrelet, ce senzație de mândrie în ziua când am pus piciorul pe acest tărâm părăsit! Sentimentul că am găsit secretul pierdut, că devin posesorul lui, unicul posesor! Moştenitor al unei asemenea moşteniri! După atâția regi, să locuieşti în Acul scobit!...

Un gest al soției sale îl întrerupse. Ea părea foarte agitată.

— Aud zgomot, zise ea... Zgomot dedesubtul nostru... N-auzi?

— E clipocitul apei.

— Nu, nu... Cunosc zgomotul valurilor... E altceva...

— Ce vrei să fie, draga mea? zise Lupin râzând. Nu l-am invitat decât pe Beautrelet la dejun.

Şi adresându-se servitorului:

— Charlais, ai încuiat uşile de la scări după domnul?

— Da, şi am pus lacăte. Lupin se ridică:

— Vai, Raymonde, dar nu tremura aşa... Ce este asta? Eşti palidă de tot!

Îi spuse câteva cuvinte cu glasul coborât, adresă câteva vorbe şi servitorului, ridică perdeaua şi-i lăsă pe amândoi să iasă.

Jos, zgomotul se preciză. Erau lovituri surde care se repetau la intervale egale. Beautrelet îşi zise:

„Ganimard şi-a pierdut răbdarea şi sparge uşile".

Foarte calm şi ca şi cum, într-adevăr, n-ar fi auzit, Lupin zise:

— Şi-ți mărturisesc că era într-un hal fără de hal Acul scobit, când am reuşit să-l descopăr! Se vedea bine că nimeni nu posedase secretul de un secol încoace. Tunelul ameninţa să se astupe. Scările putrezeau. Apa pătrundea prin crăpături. A trebuit să consolidez, să repar.

Beautrelet nu se putu împiedica să întrebe:

— La venirea dumitale, nu se găsea nimic înăuntru.

— Aproximativ nimic. Probabil că regii n-au folosit Acul – astfel cum am făcut eu – ca magazie.

— Dar ca refugiu?

— Da, probabil în epoca năvălirilor şi de asemenea în timpul războaielor civile. Dar adevărata sa destinaţie a fost să devină, cum să spun? Sipetul regilor Franţei.

Izbiturile deveneau mai violente şi erau acum mai puţin surde. Probabil că Ganimard spărsese prima uşă şi ataca a doua.

O linişte, după care alte izbituri mai apropiate. Era a treia uşă. Mai rămâneau două.

Printr-una din ferestre, Beautrelet zări bărcile care pluteau în jurul Acului şi nu departe, înotând ca un peşte mare, negru, torpilorul.

— Ce gălăgie! exclamă Lupin. Nu-şi mai aude omul propria lui vorbă: Vrei să ne suim ceva mai sus? Poate că te va interesa să vizitezi şi restul Acului.

Trecură în etajul superior, care era apărat – ca şi celelalte – de o uşă pe care Lupin o încuie după dânsul.

— Galeria mea de tablouri, zise el.

Pereţii erau acoperiţi cu pânze, pe care Beautrelet putu citi semnăturile cele mai ilustre. Era acolo „Fecioara la Agnus Dei" de Raphael. „Portretul Lucreziei Fede" de André del Sarto, „Salomeea" lui Tizian, „Fecioara şi îngerii" de Botticelli, câţiva Tintoret, Carpaccio, Rembrandt, Velasquez.

— Frumoase copii! aprobă Beautrelet.

Lupin îl privi stupefiat:

— Cum? Copii? Eşti nebun, puiule? Copiile sunt la Madrid, puiule, la Florenţa, la Veneţia, la München, la Amsterdam.

— Şi astea?

— Astea sunt pânzele originale, colecţionate cu răbdare din toate muzeele Europei, unde le-am înlocuit cinstit cu copii excelente..

— Dar într-o zi sau alta...

— Într-o zi sau alta, frauda va fi descoperită? Ei şi? Se va găsi semnătura mea pe fiecare din pânze – pe dosul fiecăreia din pânze, – se va şti atunci că

eu am dăruit țării mele capodopere originale. La urma urmei, n-am făcut decât ce-a făcut Napoleon în Italia. A! uite, Beautrelet, cei patru Rubens ai domnului de Gesvres.

Loviturile continuau înlăuntrul Acului..

— Nu mai e de suportat! zise Lupin. Să ne suim mai sus.

Altă scară. Altă uşă.

— Sala tapiseriilor.

Tapiseriile nu erau atârnate, ci înrolate, legate, etichetate şi amestecate cu tot felul de pachete de stofe vechi, pe care Lupin le desfăşură: brocarte minunate, catifele superbe, mătăsuri suple în tonuri moarte, patrafire, țesături de aur.

Se suiră şi mai sus şi Beautrelet văzu sala orologiilor şi pendulelor, sala cărților – o! minunatele legături şi prețioasele volume! – sala dantelelor, sala bibelourilor.

Şi de fiecare dată, dimensiunile sălii se micşorau. Şi de fiecare dată, acum, zgomotul loviturilor se depărta. Ganimard pierdea teren.

— Ultima, zise Lupin. Visteria.

Sala aceasta era cu totul deosebită. Rotundă şi ea, dar foarte înaltă, în formă conică, ocupa vârful edificiului, şi baza sa trebuia să se afle la vreo cincisprezece sau douăzeci de metri, de vârful extrem al Acului.

În partea țărmului, nici o fereastră. Dar în spre mare – deoarece de aici nici o privire indiscretă nu putea pătrunde, – două ferestre imense, de sticlă, lăsau să intre abundent lumina zilei. Pe jos era o pardoseală de lemn cu desenuri concentrice. Lipite de pereți, vitrine şi câteva tablouri.

— Perlele colecțiilor mele, zise Lupin. Tot ce-ai văzut până acum, este de vânzare. Unele obiecte pleacă, altele vin. Aşa e meseria. Aici, în sanctuarul acesta, totul e sfânt. Totul e pe alese, esențialul, ce e mai bun. Priveşte bijuteriile acestea, Beautrelet: amulete chaldee, şiraguri egiptene, brățări celtice. Priveşte statuetele acestea, Beautrelet, această Venera greacă, acest Apollo din Corint. Priveşte aceste statuete de Tanagra, Beautrelet! Afară de cele aflate în vitrina aceasta, nu există nici o singură statuetă de Tanagra veritabilă în toată lumea. Ce plăcere să-ți poți spune asta! Îți aduci aminte, Beautrelet, de jefuitorii de biserici din sudul Franței, de faimoasa bandă Thomas – agenți de ai mei, fie zis în treacăt – ei bine! Iată aici racla din Ambazac, cea adevărată, Beautrelet! îți aduci aminte de scandalul de la Louvre, de tiara care a fost recunoscută falsă. Iată tiara lui Saïtapharnès, cea veritabilă, Beautrelet! Priveşte, priveşte bine, Beautrelet! Iată minunea minunilor, opera supremă, creațiunea unui Dumnezeu, iată „Gioconda” lui Leonardo da Vinci, cea veritabilă. În genunchi, Beautrelet. Întreaga femeie e înaintea ta, Beautrelet!

O lungă tăcere. Jos, loviturile se apropiau. Numai două sau trei uşi îi mai despărțeau de Ganimard.

În larg, se vedea spinarea neagră a torpilorului şi bărcile care pluteau. Tânărul întrebă:

— Dar comoara?

— A! Puiule, asta este cam tot ce te interesează pe tine! Şi mulțimea este cam tot aşa! Fii mulțumit şi cu atât!

Lupin izbi violent cu piciorul, făcu să se clatine unul din discurile care alcătuiau pardoseala, şi ridicându-l ca un capac de cutie, descoperi un soi

de căldare rotundă, scobită în stâncă. Era goală.

Ceva mai departe, făcu aceeaşi manevră. Apăru altă căldare. Goală şi ea. Lupin repetă gestul încă de trei ori. Şi celelalte trei căldări erau goale.

— Hm! rânji Lupin. Ce decepție! Sub Ludovic XI, sub Henri IV, sub Richelieu, cele cinci căldări au fost probabil pline. Dar gândeşte-te la Ludovic XIV, la Versailles, la războaie, la marile dezastre ale robiei! Şi gândeşte-te la Ludovic XV, la doamna Pompadour, la doamna du Barry! Ce trebuie să se fi scos atunci din căldările acestea! Cu ce ghiare trebuie să se fi zgâriat piatra! După cum vezi, n-a mai rămas nimic.

Se întrerupse şi zise apoi:

— Ba da, Beautrelet, mai e ceva: a şasea ascunzătoare! Intangibilă aceasta. Nici unul dintre ei n-a îndrăznit să se atingă vreodată de ea. Era resursa supremă. Priveşte.

Se aplecă şi ridică capacul. O ladă de fier umplea căldarea. Lupin scoase din buzunar o cheie cu gât şi complicat dințată şi deschise.

Aspectul ce se oferi, fu orbitor. Scăpărară toate pietrele prețioase, scânteiară toate culorile, azurul safirelor, purpuriul rubinelor, verdele smaraldelor, soarele topazelor.

— Priveşte. Au înghițit toate monedele de aur, toate monedele de argint, însă sipetul pietrelor prețioase e intact! Priveşte monturile. Sunt din toate epocile, din toate veacurile, din toate țările. Sunt aici dotele reginelor. Fiecare a adus partea ei, Margareta de Scoția şi Charlotta de Savoia, Maria a Angliei şi Caterina de Medicis, şi toate arhiducesele Austriei, Eleonora, Elisabeta, Maria-Theresa, Marie-Antoinette. Priveşte perlele acestea şi diamantele! Nici unul din ele care să nu fie demn de o împărătească!

Se ridică şi întinse mâna în semn de jurământ:

— Beautrelet, vei spune omenirii că Lupin n-a luat nici una din pietrele care se găseau în sipetul regal, nici una singură, o jur pe onoarea mea: N-am avut acest drept. Era comoara Franței.

Jos Ganimard se grăbea. Judecând după repercusiunea loviturilor, se putea ghici lesne că Ganimard ataca penultima uşă, aceea a sălii bibelourilor.

— Să lăsăm sipetul deschis, zise Lupin, şi toate căldările de asemenea, toate aceste mici morminte goale.

Făcu ocolul încăperii, examină câteva vitrine, contemplă câteva tablouri, şi plimbându-se gânditor, zise:

— E foarte trist să părăseşti toate acestea! Ce sfâşietor! Cele mai frumoase ceasuri din viața mea le-am petrecut aici, singur în fața acestor obiecte pe care le iubeam. Şi ochii mei nu le vor mai vedea, şi mâinile mele nu le vor mai atinge.

Pe fața sa contractată se întipărise o expresie de atâta oboseală încât Beautrelet simți o milă fără margini. Durerea la acest om trebuia să ia proporții mai mari decât la oricare alt muritor, ca şi bucuria, ca şi orgoliul, ca şi umilința. Lângă fereastră, acum, cu degetul întins, Lupin zise:

— Ceea ce e mai trist, e că trebuie să părăsesc toate acestea. Nu e frumos. Marea întinsă, cerul. La dreapta şi la stânga țărmurile din Étretat, cu cele trei porți, poarta d'Amont, poarta d'Aval şi Manne-porte, tot atâtea arcuri de triumf pentru stăpân, şi stăpânul eram eu! Rege al aventurii! Rege al Acului scobit! Regat ciudat şi supranatural! De la Cezar la Lupin. Ce ursită!

Izbucni în râs:

— Rege de basm? De ce oare? Să spunem mai bine rege din Yvetot, om care trăieşte pentru plăcerile lui! Ce glumă! Rege al lumii, da, acesta este adevărul! Din vârful acesta al Acului, stăpâneam Universul! Îl ţineam în mâinile mele ca o pradă! Ridică tiara lui Saïtapharnès, Beautrelet. Vezi acest dublu aparat telefonic? La dreapta, este legătura cu Parisul – fir special. La stânga, cu Londra – fir special. Prin Londra obţin America, Asia, Australia! În toate aceste continente, birouri, agenţii de vânzare, comisionari. Trafic internaţional. Este marea piaţă a obiectelor de artă şi antichităţilor, târgul lumii. A! Beautrelet, sunt momente când puterea mea îmi suceşte capul. Sunt beat de forţă şi autoritate.

Uşa dedesubt cedă. Auziră pe Ganimard şi pe oamenii săi alergând şi căutând. După o pauză, Lupin continuă cu glasul coborât:

— Şi acum s-a sfârşit. A trecut o fetiţă cu părul blond şi cu ochii mari şi trişti şi cu sufletul cinstit – şi s-a sfârşit. Eu însumi distrug formidabilul edificiu, tot restul mi se pare absurd şi pueril. Numai părul ei mai are valoare. Ochii ei trişti şi sufletul ei cinstit.

Oamenii lui Ganimard suiau scara. O lovitură zgudui uşa, cea din urmă. Lupin strânse braţul lui Beautrelet:

— Înţelegi, Beautrelet, de ce te-am lăsat să faci ce-ai vrut, când, de atâtea ori, în decursul acestor săptămâni, te-aş fi putut zdrobi? Înţelegi tu, de ce ai reuşit să ajungi până aici? Înţelegi tu că fiecăruia din oamenii mei le-am dat partea de pradă şi că pe ei i-ai întâlnit noaptea trecută pe dâmb? Înţelegi asta, nu este aşa? Acul scobit este Aventura. Câtă vreme e al meu rămân Aventurierul. Luându-mi-se Acul scobit, întregul trecut se desprinde de mine, şi începe viitorul, un viitor de pace şi de fericire, în care nu voi mai roşi când ochii Raymondei mă vor contempla... un viitor...

Se întoarse furios către uşă:

— Ci încetează odată, Ganimard! Nu mi-am terminat încă tirada!

Loviturile se înteţiră. Făcea impresia că izbesc cu un berbec în uşă. În faţa lui Lupin, Beautrelet în picioare, tremurând de curiozitate, aştepta evenimentele, fără a înţelege planul lui Lupin. Că ceda Acul scobit, treacă-meargă, – dar de ce se dădea el însuşi legat? Care-i era scopul? Nădăjduia oare să scape din mâna lui Ganimard?

În acest timp, Lupin murmura visător:

— Cinstit. Arsène Lupin cinstit, nici un furt, să duci viaţa ca oricare altul. De ce nu? Nu e nici un motiv ca să n-am acelaşi succes. Dar lasă-mă odată în pace, Ganimard! Nu-ţi dai seama, idiotule, că sunt pe cale să pronunţ cuvinte istorice şi că Beautrelet le notează pentru strănepoţii noştri!

Începu să râdă:

— Îmi pierd vremea. În viaţa lui, Ganimard nu va sesiza utilitatea cuvintelor mele istorice.

Luă o bucată de cretă roşie, apropie de zid un scăunel şi scrise cu litere mari:

Arsène Lupin donează Franţei toate comorile din Acul Scobit cu singura condiţie ca aceste tezaure să fie instalate la muzeul Louvre, în săli speciale, care să poarte numele de « Sălile Arsène Lupin ».

— Acum, zise el, conştiinţa mea e liniştită. Franţa şi cu mine suntem chit.

Asediatorii izbeau cu pumnii în uşă. Unul din panouri fu găurit. Prin gaură se strecură o mână care căuta clanţa.

— Drace! zise Lupin. Ganimard e în stare să ajungă la ţintă, odată în viaţa lui!

Se repezi la broască şi scoase cheia:

— Na, amice! Uşa asta e zdravănă! Am toată vremea. Beautrelet, îţi spun adio! Îţi mulţumesc! Căci ai fi putut să complici atacul acesta, dar tu eşti băiat delicat, puiule!

Se îndreptă spre un mare triptic al lui Van den Weiden, care reprezenta regii. Îndoi partea din dreapta a tripticului şi descoperi astfel o uşă mică, pe clanţa căreia puse mâna:

— Vânătoare sprâncenată, Ganimard!

Se auzi o detunătură.

— A! Canalie, drept în inimă! Unde ai luat lecţii? S-a dus dracului regele mag! Drept în inimă! Sfărâmat ca un ou la tragere la ţintă!

— Predă-te, Lupin! răcni Ganimard, al cărui revolver apăru prin panoul spart al uşii şi ai cărui ochi scăpărători se vedeau pe acolo. Predă-te, Lupin!

— Dar garda, – garda se predă?

— Dacă faci un pas, trag!...

— Imposibil să mă nimereşti!

Într-adevăr, Lupin se depărtase şi dacă Ganimard, prin spărtura făcută în uşă, putea trage drept în faţa sa, nu putea trage, dar mai ales nu putea ochi în partea unde se afla Lupin. Situaţia aceasta, era totuşi şi aşa teribilă, deoarece ieşirea pe care conta – uşile din triptic – se deschidea în faţa lui Ganimard. A încerca să fugă, însemna să se expună glonţului poliţistului.

— Drace! zise el râzând. Acţiunile mele sunt în scădere. Dar aşa ţi se cuvine, Lupin, băiete! Prea ai tras şi tu de coadă. Nu trebuia să vorbeşti atât!

Se lipi de zid. În urma sforţărilor oamenilor, se mai lărgise puţin gaura din uşă, şi Ganimard se putea mişca mai în voie.

Trei metri, nu mai mult, despărţeau pe cei doi adversari. Dar o vitrină de lemn aurit îl apăra pe Lupin.

— Vino încoace, Beautrelet! răcni bătrânul poliţist, care scrâşnea de furie. Trage în loc să stai cu gura căscată!

Într-adevăr, Isidore nu se mişcase din loc, spectator pasionat, dar nehotărât. Din toate puterile, ar fi vrut să se amestece în lupta aceasta şi să doboare prada care se afla la cheremul său. Dar un simţământ obscur îl împiedica.

Strigătul lui Ganimard îl scutură. Mâna i se încleştă de revolver.

„Dacă iau o hotărâre”, îşi zise el, „Lupin e pierdut, şi e de datoria mea”.

Ochii lor se întâlniră. Ochii lui Lupin erau calmi, atenţi, aproape curioşi, ca şi cum – în înspăimântătoarea primejdie care-l ameninţa – nu s-ar fi interesat decât de problema morală care-l zbuciuma pe tânărul Beautrelet. Isidore se va decide oare să dea lovitura de graţie inamicului lui?

Uşa trosni de sus şi până jos:

— Aici, Beautrelet! Am pus mâna pe el! răcni Ganimard.

Ceea ce se petrecu acum fu atât de rapid, încât nu-şi dădu seama decât după aceea. Îl văzu pe Lupin aplecându-se, alergând de-a lungul zidului, trecând pe lângă uşă, chiar sub arma pe care o ţinea Ganimard în sus, şi, se

simți deodată, el, Beautrelet aruncat la pământ, ridicat imediat şi dus de o forță invizibilă.

Lupin îl ținea în aer ca un paloş viu, îndărătul căruia se ascundea:

— Zece contra unu că scap, Ganimard! Lupin, vezi tu, are totdeauna resurse neaşteptate...

Se retrăsese iute spre triptic. Ținându-l cu o mână pe Beautrelet lipit de pieptul său, deschise cu cealaltă mână uşa şi o închise după el. Era salvat. Imediat, o scară apăru înaintea lor, coborând repede.

— Haidem! zise Lupin, împingându-l pe Beautrelet înaintea lui. Armata de uscat e bătută, să ne ocupăm acum de flota franceză. După Waterloo, Trafalgar. Merită reprezentația banii pe care i-ai dat la intrare, puiule, aşa e? Doamne! Haz mai au! Acum au început să izbească în triptic. Prea târziu, copii! Dar dă-i zor, Beautrelet.

Scara, scobită în peretele Acului, în chiar coaja lui, se învârtea de jur împrejurul piramidei, înconjurând-o ca spiralele unui tobogan.

Unul după altul, coborâră scările două câte două, trei câte trei. Din loc în loc, o dâră de lumină țâşnea dintr-o crăpătură, şi Beautrelet zărea în goană bărcile de pescari, care evoluau la câteva zeci de metri, şi torpilorul negru.

Coborâră, Isidore tăcut, Lupin mereu exuberant:

— Grozav aş vrea să ştiu ce face Ganimard. Coboară celelalte scări, ca să-mi astupe intrarea în tunel? Nu, nu e atât de tâmpit. Trebuie să fi lăsat acolo patru oameni, şi asta e de ajuns.

Se opri:

— Ascultă, au început să strige sus. Probabil că au deschis fereastra şi-şi cheamă flota într-ajutor. Uită-te: e mişcare de bărci, îşi fac semne, torpilorul se mişcă. Brav torpilor! Te recunosc, vii de la Havre... Tunari, la posturile voastre! Drace! comandantul. Salutare, Nelson!

Îşi trecu un braț printr-o fereastră şi-şi fâlfâi batista. Apoi continuă drumul.

— Flota inamică înaintează vârtos, zise el. Acostarea e iminentă. Doamne, cât mă amuză afacerea asta!

Auziră zgomote de voci dedesubtul lor. În momentul acesta, se apropiau de nivelul mării şi intrară aproape imediat într-o mare grotă, unde două felinare circulau încoace şi încolo prin întuneric. O umbră apăru şi o femeie se aruncă de gâtul lui Lupin:

— Repede! Repede! Ce neliniştită eram! Ce făceai acolo? Dar văd că nu eşti singur.

Lupin o linişti:

— E amicul nostru Beautrelet. Închipuieşte-ți că amicul nostru Beautrelet a avut delicatețea, dar o să-ți povestesc asta mai târziu. Eşti aici, Charlais? Ei, ce se aude? Şalupa?

Charlais răspunse:

— Şalupa e gata.

— Dă-i drumul, zise Lupin.

În clipa următoare, un motor începu să țăcăne, şi Beautrelet, a cărui privire se obişnuia încetul cu încetul cu semiîntunericul, îşi dădu seama că se aflau pe un soi de chei, la marginea apei, şi că în fața lor era o şalupă.

— O barcă cu motor, zise Lupin, lămurindu-l pe Beautrelet. Te miră, scumpul meu Isidore?. Nu înțelegi? Cum apa pe care o vezi nu e altei decât

apa mării care se infiltrează la fiecare flux în scobitura aceasta, rezultă că am aici un mic port invizibil şi sigur.

— Dar închis, obiectă Beautrelet. Nimeni nu poate să intre, şi nimeni nu poate să iasă.

— Afară de mine, zise Lupin, ceea ce-ți voi şi dovedi.

O conduse pe Raymonde şi se întoarse apoi să-l ia şi pe Beautrelet. Acesta ezită.

— Ți-e frică? întrebă Lupin.

— De ce să-mi fie frică?

— Să nu fim cufundați de torpilor?

— De asta nu mi-e frică.

— Atunci te întrebi dacă nu e datoria ta să rămâi în partea lui Ganimard, a justiției, a societății, a moralei, în loc să mergi alături de Lupin, de ruşine, de infamie, de dezonoare?

— Chiar aşa.

— Din nefericire, puiule, n-ai încotro. Pentru moment, e necesar ca amândoi să fim crezuți morți şi să fiu lăsat în pacea care i se cuvine unui viitor om cinstit.

După felul cum Lupin îi strângea brațul, Beautrelet simți că orice rezistență era de prisos. Şi apoi. de ce ar fi rezistat? N-avea el oare dreptul să se lase dus de simpatia irezistibilă pe care – în pofida tuturor – i-o inspira omul acesta?

Simțământul fu atât de categoric într-însul, încât simți nevoia să-i spună lui Lupin:

— Ascultă: te paşte altă primejdie gravă. Sholmes e pe urmele dumitale.

— Haide, vino! îi zise Lupin, mai înainte ca Beautrelet să se fi hotărât să vorbească.

Beautrelet se supuse şi se lăsă dus până la şalupă, a cărei formă i se păru ciudată şi al cărei aspect era cu totul neprevăzut.

Ajunşi pe punte, coborâră treptele unei scăricele abrupte care era agățată de o trapă, şi trapa aceasta se închise deasupra lor.

La capătul de jos al scării se afla – luminată violent de o lampă – o încăpere de dimensiuni foarte strâmte, unde se afla Raymonde şi unde avură numai locul de a se aşeza câteşitrei. Lupin luă un cornet acustic şi porunci:

— Înainte, Charlais.

Isidore avu impresia dezagreabilă pe care o resimți când cobori în ascensor, impresia că pământul îți fuge de sub picioare. O impresie de gol. De astă dată apa le fugea de sub picioare, şi sub ei se deschidea încet un gol.

— Crezi că ne înecăm? rânji Lupin. Liniştește-te. Trebuie doar să trecem din grota de sus în care ne aflăm într-o mică grotă situată mai jos, jumătate deschisă în fața mării şi în care se poate intra în timpul refluxului. Toți culegătorii de scoici o cunosc. A! zece secunde oprire! Trecem. Şi trecerea e îngustă: atât cât să încapă un submarin.

— Dar, întrebă Beautrelet, cum se face că pescarii care intră în grota de jos, nu ştiu că e găurită sus şi că ea comunică cu altă grotă, de unde porneşte o scară care străbate Acul. Lucrul acesta e la discreția primului venit.

— Eroare, Beautrelet! Bolta grotei celei mici e închisă, în timpul

refluxului, de un plafon mobil, de culoarea stâncii, pe care marea în trecere îl deplasează şi-l ridică odată cu ea, şi pe care marea în reflux îl închide din nou ermetic deasupra grotei celei mici. De aceea, în timpul fluxului, poți trece. Ce zici? Ingenios, nu? Ideea bibicului. E drept că nici Cezar, nici Ludovic XIV, adică nici unul din strămoşii mei n-a putut-o avea, pentru că ei nu cunoşteau încă submarinul. Ei se mulțumeau cu scara care cobora atunci până la mica grotă de jos. Raymonde, fii bună te rog şi stinge lampa care e lângă tine, nu mai avem nevoie de ea.

Într-adevăr, o lumină pală, care părea a fi însăşi culoarea apei, îi acoperise în momentul când ieşiră din grotă şi pătrundea în cabină prin două ferestruici şi printr-un rotogol de sticlă care se afla în podeaua punții şi permitea să se inspecteze straturile superioare ale mării.

Şi imediat, o umbră alunecă deasupra lor.

— Atacul e pe cale să se producă. Flota inamică înconjoară Acul. Dar oricât de scobit ar fi acest ac, mă întreb cum or să pătrundă înăuntru.

Lupin luă cornetul acustic:

— Să rămânem mereu la fund, Charlais. Unde mergem? Dar ți-am spus. La Port-Lupin, şi cu toată viteza, m-ai auzit? Trebuie să avem apă destulă pentru a putea acosta, nu uita că avem o doamnă cu noi.

Treceau alături de stânci. Algele, ridicate, se înălțau ca o vegetație neagră şi rea, iar curenții dinăuntru le făceau să se onduleze grațios, să se întindă ca nişte şuvițe de păr plutitoare.

Încă o umbră, ceva mai lungă.

— Acesta este torpilorul, zise Lupin. Acum va începe să bubuie tunul. Ce va face Nelson? Va bombarda Acul? Nici nu-ți dai seama, Beautrelet, cât pierdem neasistând la întâlnirea dintre Nelson şi Ganimard! Întâlnirea dintre forțele de uscat şi forțele navale! Hei, Charlais, ce facem! Dormim?

Zburau totuşi ca săgeata. Întinderi de nisip urmaseră stâncilor apoi văzură aproape imediat alte stânci care erau cele de la Étretat. Peştii fugeau la ivirea lor. Unul din ei, mai îndrăzneț, se agăță de ferestruică, şi îi privi cu ochii săi mari, nemişcați şi tâmpi.

— Aşa da, aşa mai înțeleg şi eu! Asta se cheamă viteză, exclamă Lupin. Ce zici de submarinul meu în miniatură, Beautrelet? Nu e rău, nu este aşa?

Îl strigă pe Charlais:

— Suie-ne! Nu mai e nici o primejdie. Țâşniră în sus, până la suprafață şi clopotul de sticlă ieşi din apă. Se aflau la un kilometru de coastă, prin urmare feriți de priviri şi Beautrelet îşi putu acum da seama mai bine de repeziciunea vertiginoasă cu care înaintau.

Pe dinaintea lor trecu mai întâi Fécamp, apoi toate plajele normande, Saint-Pierre, Les Petites-Dalles, Veulettes, Saint-Valery, Veules, Quiberville.

Lupin continua să glumească şi Isidore nu se sătura privindu-l şi ascultându-l, uimit de verva acestui om, de veselia, ştrengăria, nepăsarea sa ironică, pofta sa de viață.

Beautrelet se uita şi la Raymonde. Tânăra femeie stătea mută, lipită de acela pe care-l iubea. Îi luase mâinile între ale ei şi din când în când îşi ridica ochii la el, iar de mai multe ori Beautrelet observă că mâinile ei se crispau puțin şi că tristețea ochilor ei se accentua. Şi de fiecare dată, era ca un răspuns mut şi dureros la ironiile lui Lupin. Făcea impresia că uşurința aceasta de vorbă şi această batjocorire a vieții îi pricinuiau o suferință.

— Taci, murmură ea. A râde, înseamnă a sfida destinul. Atât de multe nenorociri ne pot încă lovi!

În fața orașului Dieppe, trebuiră să se scufunde din nou, ca să nu fie zăriți de bărcile de pescari. Şi douăzeci de minute mai târziu, cotiră spre coastă, şi vasul intră într-un mic port submarin, format dintr-o tăietură regulată, între stânci, se lipi de un zăgaz de piatră şi se sui încet la suprafață.

— Port-Lupin, anunță Lupin.

Debarcaderul, situat la cinci kilometri de Dieppe, la trei kilometri de Treport, apărat la dreapta şi la stânga de două surpături de coastă, era cu desăvârşire pustiu. Nisip fin se afla pe pantele micii plaje.

— Să debarcăm, Beautrelet. Raymonde, dă-mi te rog, mâna. Tu, Charlais, întoarce-te la Acul scobit şi vezi ce se întâmplă între Ganimard şi Nelson, şi să vii să-mi spui spre seară. Mă pasionează teribil afacerea asta.

Beautrelet se întrebă curios cum vor ieşi din golfuleț, închis din toate părțile, care se numea Port-Lupin. Dar în acelaşi moment zări chiar la capătul de jos al țărmului primele trepte ale unei scări de fier.

— Isidore, zise Lupin, dacă ai cunoaşte bine geografia şi istoria, ai şti că ne aflăm la capătul de jos al trecătorii Parfonval, în comuna Biville. Acum mai bine de un secol, în noaptea de 23 august 1803 Georges Cadoudal şi şase complici, debarcați în Franța cu intenția de a răpi pe primul consul Bonaparte, se cățărară sus pe drumul pe care ți-l voi arăta. De atunci, surpări de pământ au stricat drumul, însă Valméras, mai bine cunoscut sub numele de Arsène Lupin, l-a restaurat pe socoteala lui şi a cumpărat ferma Neuvillette, unde conspiratorii au petrecut prima lor noapte, şi unde, retras din afaceri, dezinteresându-se de lumea aceasta, Arsène Lupin va trăi, între mama şi soția sa, viața onestă a unui moşier. Gentlemanul-spărgător e mort, trăiască gentlemanul-moşier!

La capătul de sus al scării, se produse un fel de strânsoare de pământ, un fel de râpă scorburoasă, mânată probabil de apele ploii, şi în fundul căreia trebui să se agațe de un soi de scară, prevăzută cu balustradă. Lupin explică că balustrada aceasta fusese instalată în locul unei funii lungi fixată de pari, de care se serviseră pe vremuri oamenii ținutului, spre a coborî pe plajă. După o jumătate de oră de urcuş anevoios, ieşiră pe platoul care se afla nu departe de acele mici colibe săpate în pământ şi care servesc de adăpost vameşilor de la coastă. Şi, într-adevăr, după două minute, la o cotitură a potecii, apăru un vameş.

El luă poziția de drepți şi salută. Lupin îl întrebă:

— Nimic nou?

— Nimic, şefule.

— Nici o persoană suspectă?

— Nu şefule... Totuşi...

— Ce este?

— Nevastă-mea... care e cusătorească la Neuvillette...

— Da, ştiu... Césarine... Ei bine?

— A văzut un marinar hoinărind azi dimineață prin sat.

— Ce mutră avea marinarul?

— Nu tocmai naturală... Un cap de englez.

— A! făcu Lupin preocupat... I-ai dat ordin Césarinei...

— Să-şi deschidă ochii? Da, şefule.

— Bun! stai aici şi aşteaptă-l pe Charlais. Trebuie să se întoarcă peste două-trei ore. Dacă se întâmplă ceva, sunt la fermă.

Îşi continuă drumul şi-i zise lui Beautrelet:

— Chestia asta mă cam nelinişteşte... Să fie Sholmes? A! Dacă este el, enervat cum trebuie să fie, primejdia e mare.

Şovăi un moment:

— Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să ne întoarcem... da, am presimțiri rele...

Câmpii uşor ondulate se desfăşurau până în zare. Pe stânga, alei de copaci duceau spre ferma Neuvillette, ale cărei acareturi se şi zăreau... Acesta era adăpostul pregătit de Lupin, azilul de odihnă făgăduit Raymondei. Să renunțe oare la fericire, pentru o idee absurdă, tocmai în momentul când se afla la țintă?

Îl apucă pe Isidore de braț şi arătându-i-o pe Raymonde, care mergea înaintea lor, zise:

— Uită-te la ea. Când umblă, talia ei se leagănă uşor, cu un legănat pe care nu-l pot privi fără a fi cuprins de fiori... Dar totul în ea îmi dă o cutremurare de emoție şi de dragoste, atât gesturile ei cât şi nemişcarea ei, atât tăcerea cât şi sunetul glasului ei. Vezi? Numai faptul că umblu în urma ei îmi dă o adevărată fericire. A! Va uita ea vreodată că am fost Lupin? Trecutul acesta pe care-l detestă? Reuşi-voi vreodată să-l şterg din amintirea ei?

Lupin se stăpâni, şi cu o siguranță încăpățânată continuă:

— Trebuie să uite! afirmă el. Va uita pentru că am făcut pentru dânsa toate sacrificiile. Am sacrificat adăpostul inviolabil al Acului scobit, comorile, puterea, orgoliul meu... şi voi sacrifica tot... Nu vreau să mai fiu nimic... vreau să fiu doar un bărbat care iubeşte... un om onest, pentru că ea nu poate iubi decât un om onest... Şi în definitiv, ce importanță are pentru mine că aş fi onest. Nu e mai dezonorant decât altceva...

Sarcasmul acesta îi scăpă fără voia lui. Glasul îi rămase profund şi fără ironie. El murmură cu o violență reținută:

— A! Vezi tu, Beautrelet? Din toate plăcerile zbuciumate pe care le-am gustat în viața mea, nu e una care să se asemene cu bucuria pe care mi-o dă privirea ei, când e mulțumită de mine... În momentele acelea mă simt slab de tot şi-mi vine să plâng...

Plângea? Beautrelet avusese impresia că lacrimi îi inundă ochii. Lacrimi în ochii lui Lupin... lacrimi de dragoste.

Se apropiară de o poartă veche care servea de intrare în fermă.

Lupin se opri:

— De ce mi-e oare teamă?... Simt ca o strângere de inimă... Să fie oare pentru că aventura Acului scobit nu s-a sfârşit încă... dacă destinul nu primeşte deznodământul alegerii mele?

Raymonde se întoarse, foarte neliniştită:

— Uite-o pe Césarine... Vine fugind...

Femeia vameşului sosea într-adevăr de la fermă, în goană. Lupin se repezi la ea:

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Vorbeşte odată!

Gâfâind, de abia mai putea respira, Césarine îngăimă:

— Un om... un om în salon.

— Englezul de azi dimineață?

— Da... dar altfel deghizat...

— Te-a văzut?

— Nu. A văzut-o pe mama dumneavoastră. Doamna Valméras l-a surprins tocmai în momentul când pleca.

— Ei, şi?

— I-a spus că-l caută pe Louis Valméras, care e prietenul dumneavoastră.

— Şi?

— Şi doamna a răspuns că fiul ei e plecat... Într-un voiaj îndelungat...

— Şi atunci s-a dus?...

— Nu. A făcut semne prin fereastra care dă pe câmp... ca şi cum ar fi chemat pe cineva.

Lupin păru că stă pe gânduri. Un strigăt puternic sfâşie aerul, Raymonde gemu:

— E mama ta... Îi recunosc glasul.

Lupin se aruncă asupra ei şi trăgând-o cu el într-un elan de pasiune sălbatecă, strigă:

— Vino... să fugim!... Întâi tu...

Dar subit se opri, aiurit, năucit.

— Nu, nu pot... e o laşitate... iartă-mă... Rămâi aici... biata femeie de acolo... Rămâi aici... Beautrelet, n-o părăsi.

Şi Lupin se repezi de-a lungul taluzului care preceda ferma, coti şi o luă în goană până la bariera care se afla în faţa câmpului... Raymonde, pe care Beautrelet nu o putuse reţine, sosi în acelaşi timp cu dânsul, – şi Beautrelet, ascuns, îndărătul copacilor, zări pe aleea pustie care ducea de la fermă la barieră, trei oameni, dintre care unul – cel mai înalt, – mergea înainte, iar ceilalţi doi ţineau de braţ o femeie care încerca să se opună, scoţând gemete de durere.

Ziua începea să scadă. În momentul acesta, Beautrelet îl recunoscu pe Herlock Sholmes. Femeia era destul de bătrână. Părul alb îi încadra faţa lividă.

Se apropiară toţi patru.

Ajunseră la barieră. Sholmes deschise un canat. În aceeaşi clipă, Lupin înaintă şi se plantă înaintea lui.

Lovitura păru cu atât mai înspăimântătoare, cu cât era mai tăcută, aproape solemnă.

Vreme îndelungată, cei doi inamici se măsurară din ochi. O ură identică le schimonosea feţele. Nu se mişcară.

Lupin pronunţă cu un calm teribil:

— Ordonă oamenilor tăi să dea drumul acestei femei.

— Nu!

Ai fi zis că şi unul şi celălalt se temeau să înceapă lupta supremă şi că şi unul şi celălalt îşi adunau toate forţele. De astă dată, nu mai pierdură vorbe de prisos şi nici provocări ironice. Tăcere doar, tăcere de moarte.

Nebună de spaimă, Raymonde aştepta rezultatul duelului. Beautrelet o apucase de braţ şi o ţinea în nemişcare.

După câtva timp, Lupin repetă:

— Ordonă oamenilor tăi să dea drumul acestei femei.

— Nu!

Lupin pronunță:

— Ascultă, Sholmes...

Dar se întrerupse, dându-şi seama de stupiditatea cuvintelor. În fața acestui colos de mândrie şi de voință care se numea Herlock Sholmes, ce rost aveau amenințările?

Hotărât la orice, Lupin îşi duse mâna brusc la buzunarul vestonului. Englezul i-o luă însă înainte şi repezindu-se la prizoniera sa, îi lipi țeava revolverului de tâmplă:

— Nici un gest, Lupin? De nu, trag!

În acelaşi timp, cei doi acoliți ai săi îşi scoaseră armele şi le îndreptară asupra lui Lupin... Acesta se înfipse, îşi stăpâni furia care-l frământa şi calm, cu amândouă mâinile în buzunare, cu pieptul deschis în fața inamicului, spuse din nou:

— Sholmes, pentru a treia oară: lasă pe această femeie în pace...

Englezul rânji:

— Nu cumva n-avem dreptul să ne atingem de ea?... Haide, haide! S-a sfârşit cu gluma! Nu te cheamă Valméras, după cum nu te cheamă Lupin – este un nume pe care l-ai furat, după cum ai furat numele de Charmerace. Şi femeia pe care o dai drept mama ta, este Victoire, bătrâna ta complice, aceea care te-a crescut...

Sholmes făcu o greşeală. Dus de dorința de răzbunare, el se uită la Raymonde, pe care revelațiile acestea o încremeneau de groază. Lupin profită de imprudența englezului. Iute ca fulgerul, trase.

— Afurisit! urlă Sholmes, al cărui braț găurit de glonț îi căzu în nesimțire.

Şi apostrofându-şi oamenii, le strigă:

— Trageți şi voi! Trageți şi voi!

Dar Lupin se repezise la ei, şi în mai puțin de două secunde, omul din dreapta se rostogolea la pământ zdrobit, iar celălalt, cu falca sfărâmată, se prăbuşea peste barieră.

— Dă-i zor, Victoire... Leagă-i bine!... Şi acum între noi doi, englezule...

Se aplecă cu o înjurătură:

— A! Canalie!...

Sholmes îşi ridicase arma cu mâna stângă şi-l ochea.

O detunătură... un strigăt de spaimă... Raymonde se repezise între cei doi bărbați, cu fața la englez. Ea se clătină, îşi duse mâna la sân, se ridică din nou, se roti şi se prăbuşi la picioarele lui Lupin.

— Raymonde!... Raymonde!

Se aruncă asupra ei, o luă în brațe şi-o apăsă la piept:

— Moartă! zise el.

Se produse un moment de năucire. Sholmes păru uluit de fapta sa. Victoire bolborosea:

— Micuțul meu... micuțul meu...

Beautrelet se îndreptă spre tânăra femeie şi se aplecă, ca s-o examineze. Lupin repeta: „Moartă... moartă", pe un ton aiurit, ca şi cum n-ar înțelege.

Dar fața i se scofâlci, transformându-i-se deodată, schimonosită de durere. Şi, zguduit de un soi de nebunie, făcea gesturi smintite, îşi frângea mâinile, dădea din picioare ca un copil care suferă prea mult.

— Mizerabile! strigă el subit, într-un acces de ură.

Şi cu o izbitură formidabilă, răsturnându-l pe Sholmes, îl apucă de beregată şi-i înfipse degetele crispate în carne.

Englezul horcăi, fără a încerca măcar să se zbată.

— Micuțul meu... micuțule... bolborosea Victoire...

Beautrelet dădu fuga, dar Lupin îşi lăsase între timp inamicul întins pe jos şi, lângă el, plângea.

Spectacol dureros! Beautrelet n-avea să uite niciodată clipa aceasta de oroare tragică, el care cunoştea dragostea lui Lupin pentru Raymonde şi tot ceea ce marele aventurier distrusese cu voință, numai spre a însufleți cu un surâs fața iubitei sale.

Noaptea începea să acopere cu un linţoliu de umbră câmpul de bătălie. Cei trei englezi, legați şi cu căluşe în gură, zăceau în iarba înaltă. Cântece legănau imensa tăcere a câmpiei. Erau oamenii de la fermă care se întorceau de la muncă.

Lupin se ridică. El ascultă glasurile monotone. Apoi privi ferma fericită, unde nădăjduise să trăiască în pace alături de Raymonde şi se uită la ea. la biata îndrăgostită pe care iubirea o ucisese şi care dormea, albă, somnul de veci.

Țăranii în acest timp se apropiau...

Atunci Lupin se aplecă, luă moarta în brațele sale vânjoase, o ridică, şi încovoiat, o luă pe umerii săi:

— Să mergem, Victoire.

— Să mergem, micule.

— Adio, Beautrelet, zise Lupin.

Şi purtând pe umeri prețioasa şi funebra povară, urmat de bătrâna servitoare, mut, sălbatic, Lupin se îndreptă spre mare şi se pierdu în umbra adâncă.

— SFÂRŞIT—

Coperţi

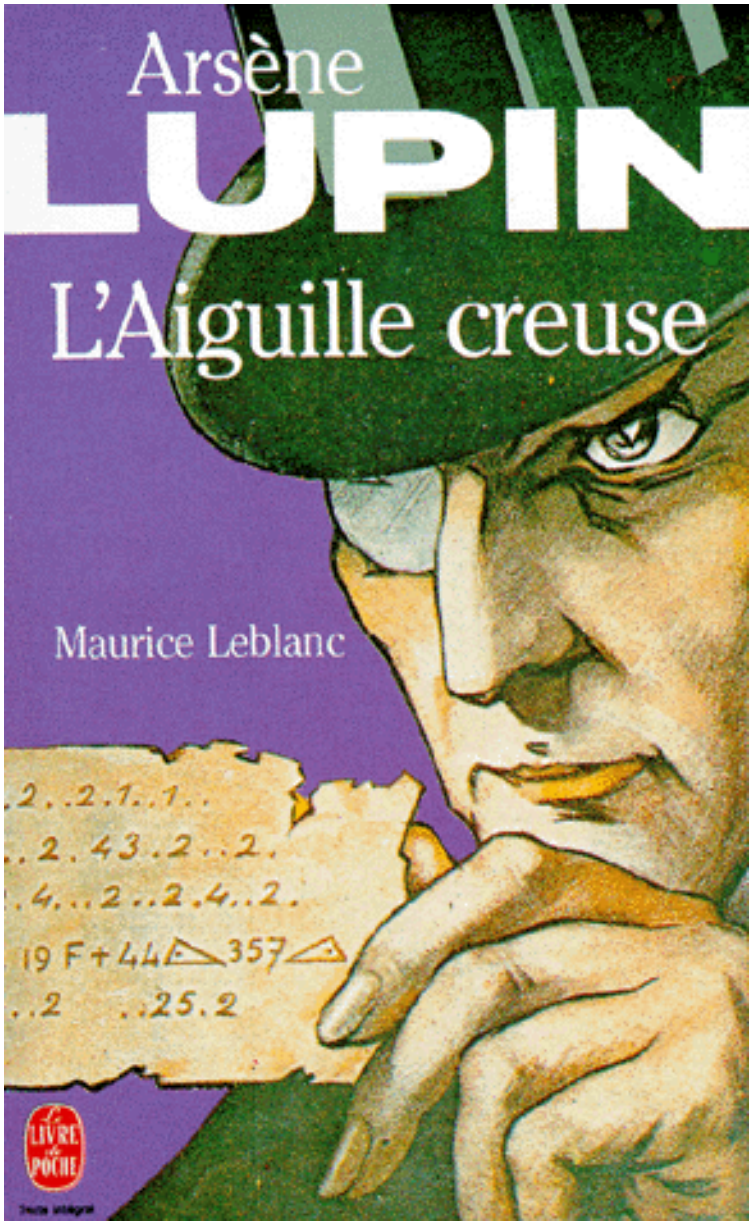
Arsène
LUPIN
L'Aiguille creuse
Maurice Leblanc
LIVRE DE POCHE

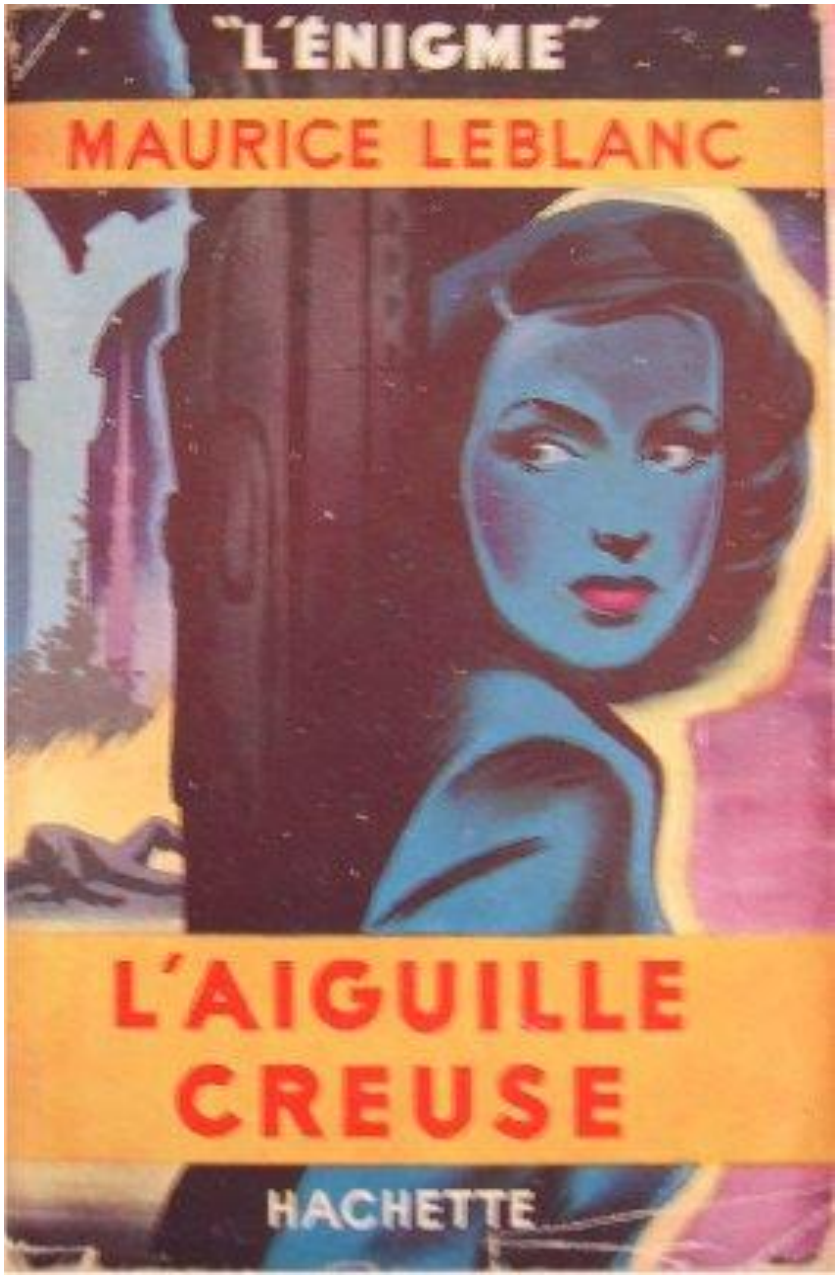
"L'ÉNIGME"
MAURICE LEBLANC
L'AIGUILLE CREUSE
HACHETTE

Maurice LEBLANC

POLICIER

L'AIGUILLE CREUSE

Une aventure d'Arsène Lupin

LIVRAPHONE ÉDITIONS

BIBLIOTHÈQUE VERTE

ARSÈNE LUPIN

L'AIGUILLE CREUSE

Maurice Leblanc

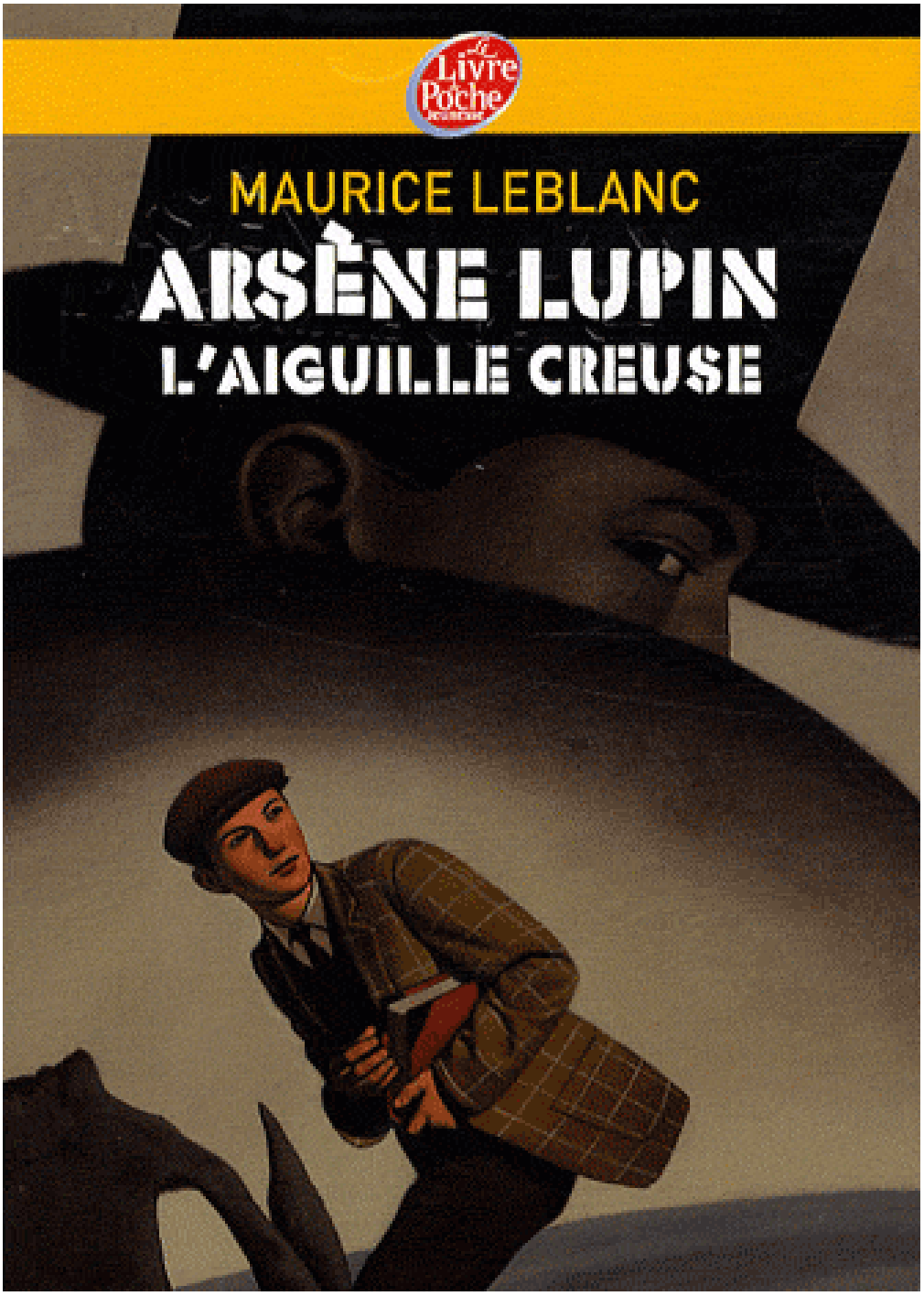
Le Livre de Poche
MAURICE LEBLANC
ARSÈNE LUPIN
L'AIGUILLE CREUSE